

บทที่ 4 ผลของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลกับผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง เชียงใหม่ ในประเด็นรูปแบบการกระทำผิดซ้ำ ของผู้ต้องขังหญิงในคดีเดิมและคดีใหม่ ตลอดจนเงื่อนไขปัจจัยที่มีการกระทำผิดซ้ำ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 บริบทของทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่

ตอนที่ 2 กรณีศึกษาผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ

ตอนที่ 1 บริบทของทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่

ประวัติทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่

สถานที่ตั้งทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ตั้งอยู่ในบริเวณซึ่งครั้งหนึ่งเรียกว่า "เวียงแก้ว" ซึ่งเป็นพระราชวังของ "พระยามังราย" ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์ของอาณาจักรล้านนา ตั้งแต่ได้สร้างเมืองเชียงใหม่ ปีพ.ศ. 1839 ต่อมาปี พ.ศ. 2445 "พระราชวังเวียงแก้ว" ได้ถูกรื้อถอนและก่อตั้งเป็นศูนย์ราชการ มีศาลากลางจังหวัด ศาลจังหวัด ที่ว่าการอำเภอ และรวมที่ตั้งของเรือนจำอยู่ด้วย ปัจจุบันเรือนจำแห่งนี้ได้เปลี่ยนเป็นทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่

ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ตั้งขึ้นตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 2/2542 ลงวันที่ 4 มกราคม 2542 โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ 2479 ให้กำหนดพื้นที่เรือนจำกลางเชียงใหม่ และเรือนจำพิเศษเชียงใหม่เดิมเป็นทัณฑสถาน เพื่อควบคุมอบรมและฝึกวิชาชีพ ให้แก่ผู้ต้องขังหญิงโดยเฉพาะเรียกชื่อ ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่มที่ 116 ตอนที่ 2 ลงวันที่ 26 มกราคม 2542 มีอาณาเขต 8 ไร่ 3 งาน 70 ตารางวา และตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการกำหนดส่วนราชการตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย พ.ศ.2539 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2544 แยกการบริหารงานออกจากเรือนจำกลางเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2544 ตั้งอยู่เลขที่ 100 ถนนราชวิถี ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ห่างจากเรือนจำกลางเชียงใหม่แห่งใหม่ สำนักงานอัยการ ศาลากลางเชียงใหม่ และศาลจังหวัดเชียงใหม่ 8 กิโลเมตร ห่างจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองเชียงใหม่ 500 เมตร ระดับความมั่นคง

แข็งแรง ปานกลาง อำนาจการควบคุมผู้ต้องขังโทษไม่เกิน 20 ปี อัตราความจุ 1,750 คน อาคารแต่ละหลังเป็นอาคารเก่าแก่ ซึ่งได้ก่อสร้างและดำเนินการควบคุมผู้ต้องขังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2445 นับเป็นเวลา 100 ปี

ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ เป็นที่คุมขังหรือเป็นที่จำกัดบริเวณที่เป็นภัยต่อสังคมแต่ในเรือนจำมีการแยกขังเพื่อการสะดวกในการควบคุมแก้ไขพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขัง การแยกขังจะแยกตามประเภทตามความผิด ลักษณะความร้ายแรงของการประกอบอาชญากรรม เพศ อายุ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อมิให้มั่วสุมปะปนกันและป้องกันการถ่ายทอดนิสัยจากผู้ต้องขัง ซึ่งมีสัดส่วนเป็นผู้ร้ายไปสู่ผู้ต้องขังที่พอจะแก้ไขได้ อีกทั้งเพื่อประโยชน์ในการอบรมและฝึกวิชาชีพแต่ในเนื้อที่ที่มีอยู่จำกัด มีสถานที่ไม่เพียงพอที่จะแยกขังได้ตามความเหมาะสม ตามกำหนดโทษ ลักษณะความผิด ดังกล่าวได้เป็นสัดส่วนได้ เนื่องจากมีผู้ต้องขังหญิงเป็นจำนวนมาก และมีเนื้อที่จำกัดจึงมีความจำเป็นต้องคุมขังทุกคดี

หน้าที่ความรับผิดชอบ

1. ควบคุมผู้ต้องขังให้มีประสิทธิภาพผู้ต้องขังหญิงที่อยู่ระหว่างสอบสวนของพนักงานสอบสวนระหว่างพิจารณา ระหว่างอุทธรณ์ฎีกา ของศาลทุกประเภทคดีควบคุมผู้ต้องขังหญิงที่ศาลพิพากษาลงโทษเด็ดขาดแล้ว กำหนดโทษไม่เกิน 20 ปี
2. แก้ไขพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขัง ให้เป็นบุคคลที่สามารถเข้ากับสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้วทั้งร่างกายและจิตใจ โดยให้การอบรมศึกษาวิชาสามัญ วิชาชีพ ตลอดจนการพัฒนาจิตใจของผู้ต้องขังทั้งนี้เพื่อให้มีอาชีพติดตัวและสามารถกลับตนเป็นคนดีของสังคม
3. เสริมสร้างสมรรถนะ ในการบริหารในการบริหารงานราชทัณฑ์อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลโดยการพัฒนาบุคคลกรการพัฒนาาระบบเปิดโอกาส ให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานประชาสัมพันธ์ให้สังคมเข้าใจในภารกิจและบทบาทของเรือนจำ และกรมราชทัณฑ์

ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่มีเจ้าหน้าที่ ทั้งหมด 87 คน เป็นชาย 9 คน หญิง 78 คน นับเป็นอัตราส่วนเจ้าหน้าที่ต่อผู้ต้องขัง 1:32 คน (ฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ข้อมูล ณ วันที่ 4 มีนาคม 2546)

ตาราง 3 แสดงจำนวนผู้ต้องขังแยกตามประเภท

ประเภทผู้ต้องขัง	จำนวน	ร้อยละ
นักโทษเด็ดขาด	1,851	81.54
ระหว่างอุทธรณ์ – ฎีกา	190	8.37
พิจารณา ใต้สวน	129	5.68
สอบสวน	100	4.41
อื่น ๆ (โรคจิต, เด็ก)	-	-
รวมทั้งสิ้น	2,270	100

ที่มา : ฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง ทณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ข้อมูล ณ วันที่ 4 มีนาคม 2546

ตาราง 4 แสดงจำนวนนักโทษเด็ดขาดแยกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์	125	6.76
ความผิด พ.ร.บ. ยาเสพติด	1,635	88.33
ความผิดประทุษร้ายต่อชีวิต	16	0.86
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	15	0.81
ความผิดอื่นๆ	60	3.24
รวมทั้งสิ้น	1,851	100

ที่มา : ฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง ทณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ข้อมูล ณ วันที่ 4 มีนาคม 2546

ภารกิจการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง

ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังนั้นเป็นภารกิจที่สำคัญและจำเป็นสำหรับงานราชทัณฑ์ ซึ่งต้องดูแลควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำเพราะการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังนั้นจัดว่าเป็นวัตถุประสงค์หลักประการหนึ่งของงานราชทัณฑ์ ในการที่จะอบรมแก้ไขให้คนที่กระทำผิดได้ปรับตัว ปรับพฤติกรรม และกลับเข้าสู่สังคมได้โดยไม่กระทำผิดขึ้นอีก ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาของงานราชทัณฑ์ ที่นานาประเทศถือปฏิบัติ การนำผู้กระทำผิดเข้าคุมขังไว้ โดยไม่ให้การอบรมแก้ไขฟื้นฟูเพียงแต่คุมขังไว้

นอกจากจะทำให้ผู้กระทำผิดไม่มีโอกาสที่จะกลับตัวแล้วยังทำให้ผู้กระทำผิดต้องมีสภาพเสื่อมโทรมลงไปกว่าเดิมอีก เนื่องจากเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำโดยไม่มีกิจกรรมใด ๆ ทำ หรือไม่ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมในการพัฒนาตนเองแล้ว ก็จะมีผลกระทบต่อสุขภาพจิต และเกิดการรวมกลุ่มเรียนรู้ ถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรรมซึ่งกันและกันนอกจากนี้ภารกิจในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังยังเป็นการส่งเสริมภารกิจในการควบคุมผู้ต้องขัง เพราะหากไม่มีกิจกรรมในการแก้ไขฟื้นฟูแล้วจะทำให้การควบคุมเป็นไปด้วยความยากลำบาก เพราะผู้ต้องขังจะอยู่ว่างไม่ได้ต้องทำกิจกรรม จะทำให้ไม่คิดฟุ้งซ่าน เล่นการพนัน หรือกิจกรรมผิดกฎหมายอื่น ๆ หรือไม่อยู่ในสถานที่ที่จัดไว้ ทำให้ควบคุมดูแลเป็นไปด้วยความยากลำบาก ตรงกันข้ามหากมีกิจกรรมด้านการแก้ไขฟื้นฟูแล้วจะทำให้ผู้ต้องขังอยู่ในจุดที่ง่ายต่อการควบคุม และมีสุขภาพจิตที่ดีไม่คิดฟุ้งซ่าน ถึงเรื่องคดี เรื่องครอบครัว หรือเรื่องอื่น ๆ ที่เป็นที่มาของการแหกหัก หรือ คิดหลบหนี ดังนั้นภารกิจการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังจึงเป็นภารกิจที่สำคัญและจำเป็นสำหรับงานราชทัณฑ์โดยเฉพาะงานเรือนจำในการที่จะทำให้ผู้ต้องขังกลับเข้าสู่สังคมได้โดยไม่กระทำผิดขึ้นอีก

ตัวแบบของกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

ในการพิจารณาถึงวิธีการที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด โดยเฉพาะผู้กระทำผิดที่อยู่ในสถานควบคุม ส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูพื้นฐานที่ดำเนินการกันอยู่ทั่วไปได้แก่ การฝึกอาชีพ การให้การศึกษา และการอบรมทางศีลธรรม อย่างไรก็ตามการแก้ไขฟื้นฟูดังกล่าวเป็นเพียงการดำเนินการขั้นพื้นฐานซึ่งมักจะจัดให้กับผู้ต้องขังทั่ว ๆ ไป ทั้งเรือนจำหรือสถานควบคุม ทั้งนี้โดยมุ่งที่จะให้ผู้ต้องขังมีวิชาชีพติดตัว มีการศึกษา และผ่านการอบรมทางศีลธรรม การแก้ไขฟื้นฟูด้วยวิธีการดังกล่าวยังไม่ได้ลงลึกถึงสาเหตุและมูลเหตุจูงใจ ตลอดจนพฤติกรรมในการกระทำผิดของผู้ต้องขังแต่ละประเภทแต่ละบุคคล ดังนั้นกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูที่ลงลึกถึงผู้ต้องขังแต่ละประเภทซึ่งมีมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดที่แตกต่างกัน พฤติกรรมต่างกันและควรที่จะได้รับการอบรม บำบัดโดยเฉพาะทางด้านอารมณ์ จิตใจ และทัศนคติที่แตกต่างกัน เพื่อมุ่งผลในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมแบบยั่งยืน กิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูดังกล่าว เรียกว่ากิจกรรมเฉพาะตามประเภทคดีและตามพฤติกรรม ซึ่งแต่ละกิจกรรมเฉพาะก็จะประกอบไปด้วยกิจกรรมย่อย หรือ หลักสูตรย่อยๆ หลายหลักสูตร เพื่อฝึกทักษะและมุ่งปรับเปลี่ยนทัศนคติพฤติกรรม

กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูดังกล่าวข้างต้น สามารถจัดประเภทได้ 3 ระดับ ดังนี้

1. กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูพื้นฐาน

กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูพื้นฐาน ได้แก่ การฝึกวิชาชีพ การให้การศึกษาทั้งสายสามัญและสายอาชีพ และการอบรมทางศีลธรรมตลอดจนกิจกรรมทางศาสนา สวัสดิการและนันทนาการต่าง ๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมหลักที่มุ่งจัดให้ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ทั้งเรือนจำ ได้รับการฝึกทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิตในสังคม คือ การศึกษาอาชีพและหลักศาสนา แต่สิ่งที่ยังขาดคือการปรับเปลี่ยนทัศนคติ และพฤติกรรม โดยเฉพาะพฤติกรรมอาชญากร ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูอีกระดับหนึ่ง

2. กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูเฉพาะ

กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูเฉพาะเป็นกิจกรรมการแก้ไขที่มุ่งปรับเปลี่ยนทัศนคติ และพฤติกรรมของผู้กระทำผิด โดยมีหลักสูตรในการให้ความรู้และฝึกทักษะและใช้กระบวนการกลุ่มเป็นเครื่องมือในการสร้างวินัยและปรับเปลี่ยนทัศนคติพฤติกรรมผู้เข้ารับการอบรม ตามกิจกรรมจะต้องรับการอบรมติดต่อกันเป็นหลักสูตรระยะยาว (ประมาณ 6 เดือน – 1 ปี) ซึ่งไม่รวมระยะเวลาเตรียมการปลดปล่อย จึงจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ พฤติกรรมกิจกรรมเฉพาะดังกล่าวนี้ อาจแยกตามประเภทคดี หรือแยกตามพฤติกรรมของผู้กระทำผิด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมว่าจะมุ่งแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังกลุ่มใด ดังนั้นกลุ่มเป้าหมายจึงไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับปัญหาอาชญากรรมของแต่ละประเทศ แต่ละท้องถิ่นซึ่งไม่เหมือนกัน เช่น ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาสำหรับสังคมไทย แต่อาจไม่ใช่ของประเทศอื่น ดังนั้นจึงอาจไม่มีการจัดกิจกรรมสำหรับผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดขึ้น ในขณะที่ประเทศไทยจำเป็นต้องจัดกิจกรรมสำหรับผู้ต้องขังกลุ่มนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ต้องขังคดียาเสพติดทุกคนจะถูกคัดเข้ากิจกรรม ต้องมีการจำแนกลักษณะเพื่อคัดกลุ่มผู้ต้องขังที่สามารถแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นกลุ่มที่เป็นปัญหาเท่านั้น ตัวอย่างของกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูเฉพาะที่มีการดำเนินการอยู่ในระบบราชทัณฑ์ของประเทศต่างๆเช่นกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดทางเพศ กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่ติดยาเสพติด และกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในคดีที่ใช้ความรุนแรง เป็นต้น

นอกเหนือจากกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว การจัดกิจกรรมเฉพาะยังอาจทำได้ในลักษณะของการจัดกิจกรรมเพื่อสวัสดิการ เช่น กิจกรรมการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังชราภาพ กิจกรรมการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังป่วย กิจกรรมการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังโรคจิต หรือกิจกรรมการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง

ชาวต่างประเทศเป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้ไม่ได้มุ่งแก้ไขฟื้นฟู แต่มุ่งจัดสวัสดิการและการดูแลสุขภาพ

3. กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูย่อย

กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูย่อยเป็นกิจกรรมระยะสั้น ซึ่งจัดเป็นหลักสูตรในการให้ความรู้หรือฝึกทักษะให้ผู้ต้องขังที่เข้ารับการอบรมในหลักสูตรดังกล่าวได้รับความรู้หรือฝึกทักษะเฉพาะด้าน เฉพาะทาง เช่น การป้องกันการทำผิดซ้ำ การจัดการกับความโกรธ การจัดการกับความขัดแย้ง หรือทักษะการหางานทำ ทักษะการสัมภาษณ์เพื่อหางาน เป็นต้น หลักสูตรเหล่านี้อาจจัดเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมในการแก้ไขฟื้นฟูกิจกรรมเฉพาะตามแต่ความเหมาะสมของผู้ต้องขัง แต่ประเภทที่มีความจำเป็นต้องได้รับการอบรมที่แตกต่างกัน หลักสูตรสำหรับการอบรมตามกิจกรรมย่อยนี้โดยปกติจะเป็นหลักสูตรระยะสั้นประมาณ 1 - 2 วัน เป็นการเน้นการให้ความรู้และฝึกทักษะเป็นหลัก เมื่อจบแล้วก็อาจเข้าอบรมในกิจกรรมย่อยอื่น ๆ ต่อไป ตามแต่ที่จะกำหนดไว้ในกิจกรรมเฉพาะ ตัวแบบของกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง ซึ่งจะเห็นได้ว่ากิจกรรมพื้นฐานเป็นกิจกรรมหลักจัดให้ผู้ต้องขังเป็นการทั่วไป กิจกรรมเฉพาะที่จัดให้ผู้ต้องขังบางกลุ่ม ส่วนกิจกรรมย่อยจะเป็นหลักสูตรหรือบทเรียนที่เป็นส่วนประกอบของกิจกรรมโดยเฉพาะอีกส่วนหนึ่ง

กระบวนการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง

การแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังหรือการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่จัดเป็นกิจกรรมเฉพาะมิใช่กิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูพื้นฐานนั้น ไม่ว่าในกรณีใดจะมีกระบวนการในการดำเนินการที่สำคัญ 4 ขั้นตอน กล่าวคือ

1. เลือกกลุ่มเป้าหมาย
2. การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไข
3. การดำเนินการตามกิจกรรม
4. การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย
5. การดูแลหลังปล่อย

การดำเนินการในขั้นตอนแรก จะต้องเริ่มต้นด้วยการกำหนดกลุ่มผู้ต้องขังที่จะเป็นกลุ่มเป้าหมายที่จะนำมารับการแก้ไขฟื้นฟูก่อนว่าจะเลือกผู้ต้องขังประเภทใด มีเงื่อนไขอย่างไร เช่น ผู้ต้องขังคดีทำผิดทางเพศ ผู้ต้องขังคดีฆ่าคนตาย หรือไม่มีพิจารณาในแง่ของคดี แต่พิจารณาเลือกในแง่ของพฤติกรรม เช่นผู้ต้องขังที่ชอบใช้ความรุนแรงในการกระทำผิด เป็นต้น การจะกำหนด

กลุ่มเป้าหมายกลุ่มใดนั้น ขึ้นอยู่กับความสำคัญของปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กมีมาก และมักเกิดการกระทำผิดซ้ำ ดังนั้นจึงได้มีการคิดโครงการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดทางเพศต่อเด็ก ขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการทำให้กลุ่มเป้าหมายแคลงและมีความเป็นไปได้ในการจัดการแก้ไขฟื้นฟู สามารถจัดเป็นรุ่น ๆ รุ่นละ 20 - 40 รายได้ ทำให้การแก้ไขมีคุณภาพ มากกว่าการดำเนินการเป็นหมู่ที่ละ 100 - 200 คน

การดำเนินการในขั้นตอนที่สองจะต้องดำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังหรืออีกนัยหนึ่ง อาจเรียกว่าเป็นการประเมินรายบุคคล เพื่อที่จะทำให้สามารถรู้จักผู้ต้องขังเป็นรายบุคคล จนสามารถแยกปฏิบัติ แยกกลวิธี ในการแก้ไขฟื้นฟูให้เหมาะสมเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มได้ การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังที่ว่าจะต้องเป็นการจำแนกลักษณะขั้นสูง ที่เรียกว่า การจำแนก ลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไข ที่สามารถเจาะลึกถึงพฤติกรรมและสาเหตุการกระทำผิดของผู้ต้องขังจนสามารถนำมาเป็นแนวทางและกำหนดกลวิธี หรือหลักสูตรในการแก้ไขฟื้นฟูให้ สอดคล้องกับผู้ต้องขังแต่ละประเภท แต่ละคนได้ การจำแนกลักษณะดังกล่าวจะเน้นการ สัมภาษณ์แบบเจาะลึก ศึกษาประวัติจากเอกสารและจากการเปิดเผยของผู้ต้องขัง การสังเกต พฤติกรรม และการใช้แบบประเมินทางจิตวิทยาเพื่อที่จะนำมาวิเคราะห์และวางแผนการแก้ไข ฟื้นฟูเป็นรายบุคคล ดังนั้นผู้ต้องขัง ที่จะนำมาวิเคราะห์ ในแต่ละเรือนจำจึงมีจำนวนไม่มาก รุ่นหนึ่งประมาณ 20 - 40 ราย ดังนั้นการจำแนกลักษณะและการประเมินอย่างละเอียดจึง สามารถทำได้

ขั้นตอนที่สาม คือการดำเนินการตามหลักสูตรที่กล่าวไว้ ในการแก้ไขฟื้นฟู ขั้นตอนนี้ถือ ว่าเป็นขั้นตอนหลักเพราะเป็นเนื้อหาสำคัญของการแก้ไขฟื้นฟู เช่น ถ้าจะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ทางเพศก็ต้องจัดกิจกรรมซึ่งมีหลักสูตรบทเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่ออบรมปรับเปลี่ยน พฤติกรรมของผู้ต้องขังคดีกระทำผิดทางเพศ ซึ่งอาจจะเริ่มจากการให้ความรู้ ให้ความเข้าใจ การ ฝึกทักษะ ปรับเปลี่ยนทัศนคติ และนำไปสู่การปรับพฤติกรรมในกรณีของผู้ติดยาเสพติด หากนำ วิธีการชุมชนบำบัดมาใช้ขั้นตอนนี้ ก็จะเป็นการนำกระบวนการกลุ่มมาใช้ในการปรับเปลี่ยน พฤติกรรมของสมาชิก ซึ่งสมาชิกจะต้องอยู่ด้วยกันเป็นเวลานาน ประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของชุมชนบำบัดถูกหล่อหลอมโดยอิทธิพลของกลุ่มจนเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ขั้นตอนที่สี่ขั้นตอนการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยเป็นการทำให้ผู้ต้องขังที่เข้ากิจกรรม อบรมการแก้ไขฟื้นฟูจนยึดติดกับวัฒนธรรมและแบบแผนของกลุ่มและของเรือนจำเริ่มถอนตัวออก มา เพื่อเตรียมที่จะยืนหยัดด้วยตนเอง และปรับตัวเข้ากับสังคมที่จะต้องกลับไปเมื่อพ้นโทษ

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสำคัญเช่นกัน เพราะหากไม่มีการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย ผู้ต้องขังที่แม้ จะได้รับการอบรมมาจนเข้มแข็ง สามารถปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมได้แล้ว หากไม่มีความพร้อมก็จะปรับตัวไม่ทัน จะยึดติดกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตในเรือนจำ หรือในกลุ่ม เช่น กลุ่ม ชุมชนบำบัดจนปรับตัวเข้ากับสังคมภายนอกไม่ได้

ขั้นตอนสุดท้าย คือการดูแลหลังปล่อยเป็นขั้นตอนที่ชุมชนจะต้องเข้ามามีส่วนรับผิดชอบ ในการให้การดูแลผู้ต้องขังที่พ้นโทษ ซึ่งจะต้องเกิดจากการประสานงานของฝ่ายเรือนจำกับชุมชน ในการดึงชุมชนเข้ามาช่วย หากไม่มีขั้นตอนนี้แล้วผู้ต้องขังที่ได้รับการอบรมมาดี หากจะต้องกลับไป ในสภาพแวดล้อมเดิม สังคมเดิม แหล่งอบายมุขเดิม เครือข่ายเดิมก็จะไม่สามารถทนทานต่อสิ่ง ยั่วยุและกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

บุคลากรด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง

บุคลากรที่จะดำเนินการตามกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด จะต้องเป็นทีมงานซึ่ง ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของฝ่ายเรือนจำหรือสถานควบคุม ซึ่งจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกด้าน สถานที่ นักอาชีววิทยาและนักทฤษฎีวิทยาเป็นผู้วางระบบและกิจกรรมในการแก้ไขตลอดจนการ จำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไขโดยเฉพาะ การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดและพฤติกรรม อาชญากร นอกจากนี้จะต้องมีนักจิตวิทยาคลินิกหรือนักจิตบำบัด นักสังคมสงเคราะห์ หรือ นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่ในการดำเนินตามกิจกรรมที่วางไว้ โดยเฉพาะการอบรมและฝึก ทักษะด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมย่อย เช่น การระงับความโกรธ การจัดการกับความขัดแย้ง การสร้างสัมพันธภาพในครอบครัว รวมถึงการดำเนินการตามกระบวนการกลุ่มและใช้เครื่องมือใน การบำบัด อื่น ๆ เช่น ศิลปะบำบัด ครอบครัวนำบำบัด การให้คำปรึกษาเฉพาะรายและกลุ่ม เป็นต้น อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติผู้ที่จะปฏิบัติงานหรือรับผิดชอบงานด้านนี้โดยตรง ตั้งแต่เริ่มโครงการ จนจบก็คือเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบโครงการ สามารถเข้าไปคลุกคลีกับ ผู้ต้องขังได้สะดวกในขณะที่นักวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสุภาพสตรีจะไม่สะดวกในการเข้า ไปปฏิบัติงานในเรือนจำ ดังนั้นการดำเนินการตามกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูจึงต้องดำเนินการโดยอาศัย ทีมงานที่ทำงานร่วมกันรวมตลอดจนถึงการประสานงานกับฝ่ายอื่น ๆ เช่น ฝ่ายฝึกอบรม ฝ่ายการศึกษาและฝ่ายอื่นด้วย การแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นภารกิจหลักของฝ่าย ราชทัณฑ์ประการหนึ่งในการที่จะแก้ไขฟื้นฟูให้ผู้ต้องขังกลับเข้าสู่สังคมโดยไม่กระทำผิดซ้ำอีกซึ่งก็

ทำให้การควบคุมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ✕ การแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังนั้นจะต้องกระทำตามกระบวนการตั้งแต่การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย การจำแนกลักษณะการดำเนินการตามกิจกรรม การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย และการดูแลหลังปล่อย ในส่วนของการดำเนินการตามกิจกรรมซึ่งเป็นจุดสำคัญของการแก้ไขฟื้นฟูนั้นจะมีกิจกรรมพื้นฐานได้แก่การฝึกอาชีพการให้การศึกษาและการอบรมทางศีลธรรม กิจกรรมเฉพาะแยกตามประเภทคดีและพฤติกรรมและกิจกรรมย่อยซึ่งเป็นบทเรียนย่อย ๆ ประกอบกิจกรรมเฉพาะซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ นี้จะดำเนินการโดยทีมงาน ซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ซึ่งได้รับการอบรมให้มาปฏิบัติหน้าที่นี้และมีทีมงานวิชาชีพเฉพาะ เช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และวิทยากรจากภายนอกมารวมเป็นทีมงานในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังดังกล่าว การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังพื้นฐานเป็นการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังในเบื้องต้น ซึ่งจะต้องดำเนินการกับผู้ต้องขังทุกคน เริ่มตั้งแต่รับตัวไว้ในเรือนจำและดำเนินการต่อเนื่องจนพ้นโทษโดยเมื่อมีผู้ต้องขังเข้าใหม่ก็จะดำเนินการแยกขังในแดนแรกรับ จากนั้น 1-3 สัปดาห์ต่อจากนั้นจึงทำการสัมภาษณ์ เก็บข้อมูลผู้ต้องขังเป็นรายบุคคล แล้วนำเข้าไปประชุมคณะกรรมการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังของเรือนจำ เพื่อพิจารณาจัดมาตรการควบคุมและแยกปฏิบัติ โดยทั่วไปการจำแนกลักษณะพื้นฐานมุ่งที่จะจำแนกเพื่อการควบคุมจะเป็นการแยกผู้ต้องขังเป็นกลุ่มตามความจำเป็นในการควบคุม เช่น แยกโดยอาศัยกำหนดโทษ หรือล่อแหลมต่อการหลบหนี ก่อเหตุร้าย หรือก่อความวุ่นวายสำหรับการจำแนกเพื่อการแยกปฏิบัติจะมุ่งศึกษาข้อมูลผู้ต้องขังเพื่อนำไปใช้ในการแยกปฏิบัติต่อผู้ต้องขังกลุ่มต่าง ๆ โดยแยกเป็นกลุ่มสำคัญ 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มผู้ต้องขังที่แก้ไขยาก เป็นกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำซาก กลุ่มผู้ต้องขังที่ทำผิดในคดีที่ให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจสูง กลุ่มอาชญากรอาชีพ กลุ่มที่กระทำเป็นแก๊งค์ หรือพวกที่มีความผิดปกติทางจิต
2. กลุ่มผู้ต้องขังที่ไม่จำเป็นต้องแก้ไข เป็นกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดโดยพลั้งพลาด ยังไม่ถลำเข้ามาสู่วงจรของการกระทำผิด โดยทำผิดเป็นครั้งแรก ทำผิดโดยไม่แสดงความชั่วร้าย มีครอบครัวหรืออาชีพรองรับเมื่อพ้นโทษ
3. กลุ่มผู้ต้องขังที่พอแก้ไขได้ เป็นผู้ต้องขังที่อยู่กึ่งกลางของกลุ่มที่ 1 กับ กลุ่มที่ยังไม่ได้ถลำเข้าสู่วงจรอาชญากรรมซ้ำซาก ไม่ได้เป็นอาชญากรอาชีพ ทำผิดเพราะความจำเป็นหรือถูกกดดันแต่มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำ หากไม่ได้รับการช่วยเหลือ หรือแก้ไข เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อม

ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ต้องใช้การปฏิบัติที่เข้มงวด กลุ่มที่ 2 ต้องปฏิบัติมิให้กลุ่มนี้ตกต่ำไปกว่าเดิม ส่วนกลุ่มที่ 3 หรือกลุ่มที่พอแก้ไขได้ เป็นกลุ่มที่จะต้องดำเนินการแก้ไขเป็นพิเศษ โดยการจัดเข้ากิจกรรมแก้ไขต่าง ๆ แต่การที่จะจัดให้ผู้ต้องขังกลุ่มนี้เข้ารับการแก้ไขฟื้นฟูในกิจกรรมใด จะต้องผ่านการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไข คือการวิเคราะห์ข้อมูลผู้ต้องขังเชิงลึกถึงพฤติกรรมบุคคล และสาเหตุการกระทำผิด เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดกิจกรรมในการแก้ไขฟื้นฟูของผู้ต้องขังแต่ละคนต่อไป

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไข

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไข เป็นการดำเนินการจำแนกลักษณะขั้นสูงขึ้นไปกว่าการจำแนกลักษณะขั้นพื้นฐาน ในขณะที่การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังขั้นพื้นฐาน เป็นการจำแนกเพื่อแยกขัง เพื่อการควบคุม และจำแนกเพื่อคัดผู้ต้องขังรับการอบรมแก้ไขขั้นพื้นฐาน ได้แก่ การฝึกวิชาชีพ การศึกษาการอบรมทางศีลธรรม และการรับสวัสดิการต่าง ๆ โดยทางปฏิบัติที่ทำอยู่จะเน้นการเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติผู้ต้องขัง และการประชุมเพื่อแยกกองงานเป็นต้น แต่การจำแนกลักษณะเพื่อการแก้ไขจะเป็นการจำแนกเพื่อคัดผู้ต้องขังไปรับการบำบัดฟื้นฟู หรือปรับพฤติกรรมในขั้นสูง ได้แก่กิจกรรมการแก้ไขผู้ต้องขังในลักษณะต่าง ๆ เช่น กิจกรรมการแก้ไขผู้ต้องขังคดีกระทำผิดทางเพศ ผู้ต้องขังคดียาเสพติด ผู้ต้องขังคดีที่ขอใช้ความรุนแรง หรือกิจกรรมการจัดการกับความโกรธ กิจกรรมการระงับความรุนแรงในครอบครัวหรือกิจกรรมพัฒนาจิตใจ เช่น การอบรมวิปัสณากรรมฐาน เป็นต้น ในส่วนของวิธีการจำแนกนั้นก็เน้นในเรื่องการวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิด วิเคราะห์พฤติกรรมที่ผิดปกติ และการจัดทำกรณีศึกษาเพื่อประวัติอย่างละเอียดจากนั้นจึงจัดกลุ่มพฤติกรรม เพื่อแยกมาเข้ากิจกรรมการปรับและฟื้นฟูพฤติกรรมโดยเฉพาะ การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไข จึงไม่จำเป็นต้องทำกับผู้ต้องขังทุกคนในเรื่องจำ แต่เป็นการดำเนินการเฉพาะกลุ่มเป้าหมาย เช่น ผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศ ซึ่งต้องทำการจำแนกลีกลงไปว่าจะนำผู้กระทำผิดทางเพศประเภทใดมาเข้ากิจกรรมการแก้ไข หรือผู้ต้องขังคดีจำหน่ายยาเสพติดรายย่อยก็ต้องมาจำแนกว่าเป็นกลุ่มมืออาชีพ หรือกลุ่มที่พัฒนามาจากผู้เสพยา หรือกลุ่มที่ทำผิดเพราะความจำเป็นถูกชักจูง ซึ่งเหมาะที่จะจัดกิจกรรมการแก้ไข นอกจากนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมการแก้ไขส่วนใหญ่จะจัดทำเป็นรุ่น ๆ มีระยะเวลา 3 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี เป็นต้น ดังนั้น การจำแนกเพื่อการแก้ไขจึงต้องกระทำทุก ๆ 3 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี ตามแต่ความต้องการในการคัดเลือกผู้ต้องขังเข้ากิจกรรมแต่ละรุ่น การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการ

แก้ไขไม่ใช่การแก้ไขโดยตรง แต่เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแก้ไขผู้ต้องขัง โดยมีขั้นตอนที่สำคัญ คือ ✕

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ

ในขั้นนี้จะเป็นการกำหนดว่าจะจัดกิจกรรมการแก้ไข ผู้ต้องขังกลุ่มใด จำนวนเท่าไร คดีอะไร พฤติกรรมแบบไหน จากนั้นจึงคัดเลือกผู้ต้องขังที่เข้าเกณฑ์มารับการคัดเลือกแบบเข้มต่อไป

2. การจัดทำกรณีศึกษาเป็นรายบุคคล

เป็นการศึกษาในรายละเอียดถึงพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่เข้าเกณฑ์ เพื่อวิเคราะห์จัดกลุ่มเข้ารับการบำบัดฟื้นฟู และพิจารณาความบกพร่องในพฤติกรรมที่จะต้องได้รับการบำบัดฟื้นฟู

3. วิเคราะห์จัดประเภท แยกประเภท

เป็นขั้นตอนของการวิเคราะห์ เพื่อแยกประเภทว่าควรเข้ารับการแก้ไขตามกิจกรรมใด ส่งต่อให้ทีมงานการแก้ไขไปดำเนินการตามกิจกรรมการแก้ไขต่อไป เรื่องนี้เป็นการประสานกับทีมงานที่จัดทำกิจกรรมการแก้ไขเพื่อที่จะเข้าไปจัดกิจกรรมให้กับผู้ต้องขังตามที่ได้จัดเตรียมไว้ หัวใจสำคัญของการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง เพื่อการแก้ไขนั้นอยู่ที่การวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ต้องขังกลุ่มเป้าหมายว่า กระทำผิดเพราะเหตุใด มีพฤติกรรมแห่งใดอย่างไร มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การจัดแบบพฤติกรรมว่าควรจัดอยู่ประเภทใด การจำแนกดังกล่าวจึงไม่ใช่เป็นการจำแนกตามประเภทคดีหรือตามอายุ กำหนดโทษ เพศ ซึ่ง เป็นการจำแนกขั้นพื้นฐาน แต่เป็นการจำแนกลึกลงไปถึงพฤติกรรมของผู้ต้องขังแต่ละคนแล้วจัดกลุ่ม เพื่อเลือกกลุ่มที่เราสนใจ นำไปเข้าสู่กิจกรรมการแก้ไขต่อไป นอกจากนี้เรื่องการจัดประเภทพฤติกรรมก็เป็นเรื่องสำคัญเช่นในการจัดประเภทของผู้ต้องขังกระทำผิดคดีทางเพศนั้น สามารถจัดได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการจำแนกเช่น ถ้าเอาเกณฑ์เกี่ยวกับผู้เสียหายอาจแยกได้เป็น กลุ่มที่ผู้เสียหายเป็นเด็ก ผู้เสียหายเป็นผู้ชรา และผู้เสียหายเป็นสตรี ทั่วไป กรณีเช่นนี้เราจะเห็นว่าการข่มขืนต่อผู้เสียหายที่เป็นเด็ก หรือคนชราแสดงถึงความผิดปกติของผู้กระทำ และหากมีแนวโน้มจะกระทำผิดซ้ำ หรือมีจำนวนมาก พวกนี้ถ้าพ้นโทษออกไปจะเป็นอันตรายต่อสังคม ก็ควรนำพวกนี้มาอบรมแก้ไขแบบเข้ม เช่น ที่นิวซีแลนด์มีปัญหาเกี่ยวกับพวกนี้มาก จึงจัดทัณฑสถานสำหรับบำบัดพวกนี้โดยเฉพาะเหมือนในปัจจุบันที่ประเทศไทยเราได้จัดทัณฑสถานขึ้นมาเฉพาะอย่าง กรณีที่เราเอาเกณฑ์เกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิดเป็นเกณฑ์อาจแยกได้เป็น กลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเยาวชน กลุ่มผู้กระทำผิดเป็นคนชรา หรือกลุ่มผู้กระทำผิดทั่วไป หรืออาจแบ่งเป็น กลุ่มผู้กระทำผิดที่มีความผิดปกติทางจิต

และพวกที่ไม่มีความคิดปกติทางจิต หรืออาจแบ่งเป็นกลุ่มผู้กระทำผิดที่ให้ความรุนแรง และกลุ่มที่ไม่ให้ความรุนแรงเป็นต้น ทั้งนี้กลุ่มใดที่เราสนใจจะนำมาทำการบำบัดฟื้นฟูก็ขึ้นอยู่กับว่าเราประสบปัญหากับคนกลุ่มใดมากก็น่าจะนำกลุ่มนั้นมาดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำผิดซ้ำอีก

อาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า การที่ผู้ต้องขังหญิงเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในทัณฑสถานฯ ได้พบเห็นความเป็นอยู่ตลอดจนนิสัยใจคอของผู้ต้องขังแต่ละคนที่ต้องโทษโดยเฉพาะเมื่ออยู่บนเรือนนอน ที่ผู้ต้องขังจะมีอิสระอยากจะทำอะไร ดูทีวี เขียนหนังสือ หรืออ่านหนังสือตามที่ตนเองต้องการ ได้สามารถที่จะพูดคุยกับเพื่อนผู้ต้องขังที่เป็นเพื่อนร่วมเรือนนอน การได้พูดคุยกับเพื่อนผู้ต้องขังด้วยกัน ทำให้ได้รู้และทราบถึงประวัติความเป็นอยู่ ตลอดจนพฤติกรรม และการกระทำผิดของผู้ต้องขังที่ต้องโทษ ซึ่งบางสิ่งที่ได้ทราบก็เป็นแรงจูงใจให้ผู้ต้องขังอยากเรียนรู้และเอาแบบอย่างนำไปประพฤติปฏิบัติหากตนเองมีโอกาสได้ออกไปใช้ชีวิตอยู่ภายนอก นอกจากนี้ การทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อนผู้ต้องขังด้วยกัน ทำให้ได้เรียนรู้วิธีการทำผิดต่าง ๆ ซึ่งตนเองไม่มีประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็วิธีการซุกซ่อนยาเสพติดให้รอดพ้นจากการถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม วิธีการเสพยาเสพติดแบบแปลก ๆ แหล่งจำหน่ายยาเสพติด หรือแม้แต่วิธีการกระทำความผิดแบบแปลก ๆ ที่จะทำให้รอดพ้นจากการถูกจับกุม ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้เหล่านี้ ล้วนแต่เป็นสิ่งยั่วยว หรือกระตุ้นให้ผู้ต้องขังอยากทดลองดูว่าสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้จะมีผลอย่างไร

ดังนั้น เมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษจึงได้นำสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ไปทดลองและประพฤติปฏิบัติอันก่อให้เกิดการกระทำผิดขึ้น จากเหตุผลข้างต้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การที่ผู้ต้องขังเข้ามาต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานฯ สิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้มีส่วนให้ผู้ต้องขังหญิงกระทำความผิดในคดีใหม่หลังจากพ้นโทษไปแล้วก็เป็นไปได้

ตอนที่ 2 กรณีศึกษาผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยนี้ ได้แก่ผู้กระทำผิดซ้ำจำนวน 10 ราย ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลแบบเจาะลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมในประเด็นที่ศึกษา การนำเสนอข้อมูลนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอในรูปแบบของกรณีศึกษา ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ สำหรับชื่อผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละรายนั้น ผู้วิจัยใช้ชื่อสมมุติทั้งสิ้น

กรณีศึกษาที่ 1

ชื่อนักโทษหญิง ชื่อเล่น อี๊ด โอด หรือ ลูกน้ำ อายุ 28 ปี เชื้อชาติไทย นับถือ ศาสนาพุทธ

คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ครอบครองยาเสพติดให้โทษยาบ้า จำนวน 10 เม็ด ตัดสิน 1 ปี

คดีที่ 2 ครอบครองยาบ้าเพื่อจำหน่ายจำนวน 600 เม็ด ตัดสิน 9 ปี 3 เดือน

อี๊ด เป็นลูกคนโตของครอบครัว มีน้องชาย 1 คน พ่อของอี๊ดเปิดร้านถ่ายรูปอยู่ที่ กรุงเทพฯ ส่วนแม่ค้าขาย พ่อกับแม่แยกทางกันตั้งแต่อี๊ดอายุ 2 ขวบ อี๊ดอยู่กับแม่และคุณตา ส่วนน้องชายอยู่กับพ่อ เมื่อถึงเกณฑ์เข้าโรงเรียนแม่ให้อี๊ดไปอยู่กับพ่อที่กรุงเทพฯ อี๊ดเริ่มเข้าเรียนชั้นประถมที่กรุงเทพฯ พ่อเริ่มเรียนชั้นมัธยมอี๊ดได้มาเรียนที่เชียงใหม่โดยมาอยู่กับแม่และคุณตา ช่วงที่อี๊ดเรียนชั้นประถม แม่และคุณตาได้ไปหาอี๊ดเสมอ เพราะคุณตารักอี๊ดมาก พอจบชั้นประถม อี๊ดมาเรียนต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนมัธยมของรัฐบาลแห่งหนึ่งในเขตเมืองเชียงใหม่ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 คุณตาได้เสียชีวิต ตอนนั้นอี๊ดเสียใจมาก แต่ยังมีแม่คอยปลอบใจอยู่ พอสิ้นงานศพคุณตา เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อว่าจะศึกษาต่อทางสายไหน ดี อี๊ดปรึกษากับแม่ แม่บอกอยากเรียนอะไรก็จะให้เรียน อี๊ดเลยตัดสินใจไปเรียนที่โรงเรียน พาณิชยการของเอกชนในเชียงใหม่ เนื่องจากสถาบันแห่งนี้กำลังเป็นที่นิยมในด้านชุดนักศึกษาไม่ เหมือนกับสถาบันอื่น ๆ คือใส่กระโปรงสีเทาเสื้อแขนยาวสีขาว เมื่อได้เข้าเรียนก็ได้รู้จักเพื่อน ๆ ที่เป็นหญิงประเภทสองหรือกะเทย อี๊ดไม่ค่อยคบกับเพื่อนผู้หญิงมากนัก อี๊ดชอบเดินไปไหนกับพวก กะเทย แต่กฎระเบียบของโรงเรียนห้ามนั่งคุยกันเกิน 5 คน และห้ามส่งเสียงดังเกินไ้ ห้าม นักศึกษาแต่งหน้า แต่เพื่อนของอี๊ดแต่งหน้าเขียนคิ้ว ทาลิปสติก และชอบจับกลุ่มคุยกันเสียงดัง วันหนึ่งอี๊ดกับกลุ่มคุยกันอยู่พวกกะเทยส่งเสียงดัง บราเดอร์ซึ่งเป็นผู้อำนวยความสะดวก เดินผ่านมาพอดี จึงมาเตือน แล้วก็มาเตือนว่าอย่าเสียงดัง แต่พวกกะเทยก็ไม่หยุดแถมยังนั่งแต่งหน้าทาปากกันอีก ลึกครู่บราเดอร์ก็เดินเข้ามาเตือนและถามเพื่อนที่เป็นกะเทยชื่อโรสว่าทาปากทำไม เป็นผู้ชายทำไม ทาปากโรสตอบบราเดอร์ไปว่าไม่ได้ทาปาก บราเดอร์ให้อาเนคไทเช็ด ปรากฏว่าลิปสติกสีแดงติด เต็มเนคไท บราเดอร์เลยตำว่าเกิดมาเสียชาติเกิดซิงหมาเกิด โรสก็ตำบราเดอร์ว่าพูดไทยไม่ชัดแล้ว ยังจะมาตำอีก บราเดอร์โกรธก็เลยเรียกผู้ปกครองทั้งกลุ่มมาว่าให้เซ็นใบลาออก อี๊ดก็เลยถูกไล่ ออกทั้งที่เรียนไม่ถึงเทอม

พ่อแม่อี๊ดรู้ข่าวได้มาพบกับบราเดอร์และขอร้องให้อี๊ดได้เรียนต่อ แต่ไม่เป็นผล แม่ไม่
ว่าอะไรและยังบอกว่าปีหน้าค่อยหาที่เรียนใหม่ ระหว่างที่อี๊ดไม่ได้เรียน แม่ให้อี๊ดไปเรียนพิเศษ
ที่สถาบันสอนภาษา A.U.A (เอ ยู เอ) โดยแม่ไปรับส่งอี๊ดตลอดเวลาที่ไปเรียน จนกระทั่งอี๊ดเริ่ม
สอบเข้าที่เรียนใหม่ อี๊ดบอกแม่ว่าอี๊ดต้องการไปเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีของรัฐ แม่บอกว่าถ้า
สอบได้จะเอาอะไรแม่ก็จะให้ อี๊ดสอบได้ในสาขาเลขานุการ อี๊ดได้เรียนภาคปาย เริ่มเรียนตั้งแต่
14.00 น. – 20.30 น. เฉพาะวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีส่วนวันศุกร์เรียนตั้งแต่ 14.00 น. – 18.00 น.
เมื่อได้เรียนอี๊ดได้รู้ถึงความแตกต่างระหว่างสถาบันเทคโนโลยี กับโรงเรียนพาณิชย์การเพราะว่า
สถาบันเทคโนโลยีไม่ต้องเข้าเรียนก็ได้ แต่เวลาสอบต้องทำให้ได้ อี๊ดจึงรู้สึกสนุก

ต่อมาอี๊ดมีแฟน แฟนอี๊ดชื่อเอกเรียนอยู่ปีเดียวกัน แต่คนละสาขา เอกเรียนบัญชี ภาค
ปายเหมือนกัน บ้านของเอกมีฐานะดีชายเพชรที่ศูนย์การค้าแอร์พอร์ตพลาซ่าจังหวัดเชียงใหม่ เอก
ขับรถยนต์ไปเรียนทุกวันคนในวิทยาลัยแอบชอบเอกกันหลายคน อี๊ดจึงคบกับเอกจนกระทั่งเรียน
จบสถาบันเทคโนโลยี หลังจากเรียนจบ เอกไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ ส่วนอี๊ด
เรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเอกชนในเชียงใหม่/ช่วงเรียนมหาวิทยาลัย อี๊ดเริ่มเที่ยว เริ่มคบเพื่อน เริ่ม
ใช้ของมียี่ห้อราคาแพง ถ้าอยากได้อะไรก็อ้างเหตุผลกับแม่ อี๊ดเรียนปี 1 คณะบัญชีเรียนได้ 1
เทอม อี๊ดบอกกับแม่ว่าเรียนไม่ไหว อยากเปลี่ยนคณะใหม่ สาเหตุที่อี๊ดอยากเปลี่ยนคณะใหม่
เพราะอี๊ดมีแฟนใหม่ชื่อตัน อี๊ดเลยบอกกับแม่ว่าอี๊ดจะเปลี่ยนสาขามาเรียนจิตวิทยา ก็เลยพัก
การเรียนไว้ก่อนแม่ตกลง และช่วงที่พักการเรียนอี๊ดมาพักอยู่ที่คอนโดแห่งหนึ่งกับตัน

พ่อแม่รู้เรื่อง อี๊ดเลยขอแม่มาอยู่กับตัน แล้วเริ่มเรียนต่อในคณะมนุษยศาสตร์ พ่อเรียนได้
1 เทอม อี๊ดตั้งท้องจึงลาออกจากมหาวิทยาลัย พ่อแม่รู้ว่าอี๊ดตั้งท้อง แม่ไม่ได้ว่าอะไรแต่บอกว่า
ห้ามทำลายเด็กเอาไว้คลอดเสร็จแล้วค่อยเรียนต่อ ต่อมาทางบ้านตันรู้ ก็ให้ตันเลิกกับอี๊ด เมื่อถึง
เวลาคลอดลูกของอี๊ดมีน้ำหนักเพียง 1,500 กรัม เพราะคลอดก่อนกำหนด แม่พาลูกของอี๊ดไป
เลี้ยง แต่อี๊ดยังอยู่กับตัน เวลาผ่านไปไม่นาน แม่ของตันรู้ว่าอี๊ดกับตันไม่เลิกกัน จึงตามมาถึง
คอนโดมีเนียม อี๊ดมีปากเสียงกับแม่ของตันจนต้องพบตำรวจ ผลสรุปคือตันต้องจ่ายค่าเลี้ยงดู
ลูกให้อี๊ด 4 แสนบาท และทำสัญญาว่าจะไม่มายุ่งเกี่ยวกับอี๊ดและลูกอีกต่อไป ตั้งแต่อี๊ดเลิก
กับตัน อี๊ดไม่ได้เรียนต่อ อี๊ดกลับไปอยู่บ้านกับแม่ อี๊ดเริ่มรู้สึกเบื่อที่จะอยู่บ้าน อี๊ดจึงขอเงิน
แม่มาเปิดร้านซักรีดที่แมนชั่นแถวสันติธรรม และอี๊ดเข้ามาอยู่ที่แมนชั่นนี้ด้วย อี๊ดเริ่มรู้จัก
ลูกค้าและสนิทกับลูกค้าที่เป็นนักศึกษาที่พักอยู่ในแมนชั่น ชื่อนกและเป้ ตอนแรกก็ไม่รู้ว่านกกับเป้
ติดยา เมื่อรู้จึงถามนกกับเป้ว่าทำไมถึงเสพยา นกอธิบายให้ฟังว่ามันเป็นยาลดความอ้วน เมื่อ

ก่อนนกกอ้วนมากแต่พอมาสะเพรียา ตอนนั้นนกกอ้วนมากนกกยังพูดต่ออีกว่า อย่างที่ออดต้นขาใหญ่ถ้าลองเสพยาไปไม่นานเดี๋ยวหุ่นดี แต่ออดยังไม่กล้าลอง จนกระทั่งร้านของออดขาดทุนเพราะว่าออดซี้เกียจทำงานเลยปิด ๆ เปิด ๆ ร้าน ออดจึงกลับมาอยู่บ้าน อยู่ได้ไม่นาน ออดบอกกับแม่ว่าขอออกไปอยู่ข้างนอก

ออดไปเปิดร้านกอล์ฟช้อป ที่ชั้น 1 ของแมนชั่นแห่งหนึ่งบริเวณไนท์บาร์ซาร์และพักอยู่ข้างบน ออดพบแฟนใหม่ ชื่อแม็ค และย้ายไปอยู่ห้องแม็คที่แมนชั่นเดียวกัน อยู่ได้ไม่นาน แม็คชวนออดไปอยู่บ้าน ออดคบกับแม็คได้หนึ่งปีออดได้ตั้งท้องอีก และคลอดลูกเป็นผู้หญิง ตอนคบกับแม็ค แม็คก็รู้ว่าออดมีลูกแล้ว แต่แม็คไม่ทำอะไร แต่พอลูกออกมาลูกคนที่ 2 อายุได้ 1 ปี 6 เดือน ออดเลิกกับแม็ค สาเหตุที่เลิกเพราะว่าแม็คเจ้าชู้ พอลูกกับออดเอาลูกไปให้แม่เลี้ยงที่บ้าน แล้วออดเริ่มเที่ยว และคบเพื่อน เพื่อนจึงชวนให้ลองเสพยาบ้า ตอนแรกซื้อมาเสพยาเอง นานๆ เข้ายาบ้าที่เสพยามีราคาแพงขึ้น เพื่อนเลยบอกว่าให้ลงทุนซื้อมาขายเอากำไรไว้เสพยาดีกว่า ครั้งแรกออดถูกตำรวจจับขณะอยู่หอพักกับเพื่อน โดยตำรวจจับพร้อมยาบ้าของกลางจำนวน 10 เม็ด ถูกแจ้งข้อหาซื้อขายยาบ้าไว้ครอบครองเพื่อเสพยา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ตัดสินจำคุก 1 ปี

ขณะอยู่ในทัณฑสถานฯ ครั้งแรกออดได้เรียนรู้การใช้ชีวิตจากผู้ต้องขังที่ถูกจับคดีเดียวกันในหลายรูปแบบโดยเฉพาะวิธีการชุกชอนยาบ้าแบบแปลก ๆ ที่จะทำให้ออดพ้นจากการถูกเจ้าหน้าที่จับกุม ออดคิดว่าการที่ถูกตำรวจจับเกี่ยวกับดวงของแต่ละคนด้วย การที่เป็นผู้ค้าและไม่โดนตำรวจจับ เป็นเพราะความฉลาด การเป็นคนที่มีอิทธิพลและมีความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละคน ขณะอยู่ในทัณฑสถานฯ ออดได้ทิ้งลูกไว้ให้แม่เลี้ยงโดยมีแม็คเป็นคนช่วยเหลือในการจ่ายค่าเลี้ยงดู และค่าเล่าเรียนลูกนาน ๆ แม็คจะมาเยี่ยมออดสักครั้งและฝากเงินให้ครั้งละ 1,000 บาท คนที่มาเยี่ยมออดประจำคือแม่

เมื่อพ้นโทษ ออดอยู่กับแม่ตลอดไม่ได้ออกไปไหนจนกระทั่ง เดือนที่ 8 ออดขอแม่ออกไปเช่าอยู่ที่คอนโดเพราะเบื่อกับจะอยู่บ้านและต้องการมีอิสระส่วนตัว จะได้ไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ได้สะดวกยิ่งขึ้น ออดเริ่มขายยาบ้าจนมีเงินจำนวนมาก รายได้ต่อวันอย่างน้อยวันละ 10,000 บาท ส่วนหนึ่งต้องนำไปใช้หนี้ให้แม่ วันที่ออดโดนจับในครั้งที่ 2 มีเพื่อนชื่อเอ้ได้โทรเข้ามาซื้อยาบ้าจากออด โดยออดไม่รู้ว่าเอ้โดนจับแล้ว ตำรวจบอกให้โทรมาล่อซื้อยาบ้าจากออด เอ้ขอซื้อยาบ้า 5 ถุง 1,000 เม็ด ออดบอกว่าไม่มี เหลือแค่ 3 ถุง 600 เม็ด จะแบ่งให้เอ้ 1 ถุง 200 เม็ด เอ้เลยตกลงซื้อ และจะเข้ามารับยาบ้าที่คอนโด แต่คนที่มาแทนที่จะเป็นเอ้กลับเป็นตำรวจ ออดเลยถูกจับพร้อมยาบ้า 600 เม็ด ตำรวจตั้งข้อหาซื้อขายยาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและเสพยา ศาล

จังหวัดเชียงใหม่ตัดสินใจ 9 ปี 3 เดือน อี๊ดมาอยู่ในทัศนสถานหญิงเชียงใหม่อีกครั้งได้เรียนรู้
อะไรอีกหลายอย่าง ๆ เพื่อนที่อี๊ดคบในทัศนสถานฯ บางคนเห็นแก่ตัว เห็นว่าญาติอี๊ดมาเยี่ยม
เป็นประจำ เพื่อนจะพูดดีแต่พอเราไม่มีญาติมาเยี่ยม ไม่มีอะไรให้ก็จะต่อว่าต่าง ๆ นานา อี๊ดอยู่ใน
ทัศนสถานได้เห็นอะไรแปลก ๆ หลายอย่าง เช่นผู้หญิงเป็นแฟนกับผู้หญิง แต่อี๊ดไม่ค่อยสนใจ
เท่าไร เพราะเป็นเรื่องปกติที่บางครั้งคนเราเหงา จำเป็นต้องหาเพื่อนคู่คิดเป็นธรรมดา แต่กับ
ผู้คุมบางท่าน ทำให้เก็บกดมากที่สุดจากการใช้คำพูดและกิริยาท่าทาง ที่แสดงต่อนักโทษเสมือน
ว่าคนทำผิดกฎหมาย แล้วไม่นำให้อภัย ทั้ง ๆ ที่บางคนไม่ได้ทำผิดมาโดยสันดาน แต่ผู้คุมบาง
คนก็มีเหตุผลดี มีการให้กำลังใจ พูดจาไพเราะเข้าใจนักโทษ แต่มีน้อยคนมาก

ทุกวันนี้อี๊ดพยายามไม่ผิดกฎระเบียบ ต้อง "อดทน" เท่านั้น ขณะที่ถูกจองจำ อี๊ด
ทำงานอยู่โรงงานปักผ้า ปักผ้าแล้ว ถักโครเชต์ ได้วันละ 2 - 3 ผืน เวลา 08:00 น. เข้าโรงงาน
ปักผ้า อี๊ดพูดกับเพื่อนว่าเป็นโรงงานนรก เพราะต้องนั่งทั้งวัน พักไม่ได้ต้องเอาของงาน เพื่อที่จะ
ได้อาบน้ำเร็ว ไม่อยากต่อคิว เวลาจะคุยกับเพื่อนต้องขอเข้าไปในห้องน้ำ เพื่อเข้าไปคุยกับเพื่อนใช้
เวลา 3 - 5 นาที ถ้านานกว่านี้จะทำให้เจ้าหน้าที่ผิดสังเกต ทานข้าวกลางวันเวลา 12.00 น. บาง
ครั้ง ทานข้าวกับเพื่อนที่ญาติมาเยี่ยม ซื้อทานเองบ้าง นาน ๆ ที่ถึงจะทานกับข้าวหลวง (กับข้าวที่
ทางทัศนสถานฯ จัดเตรียมไว้ให้ --- ผู้วิจัย) เวลาอยู่กับข้าวที่ถูกใจ อี๊ดจะชวนเพื่อน ๆ ทานด้วยกัน
ช่วงบ่ายต้องรีบทำงานเพื่อที่จะได้อาบน้ำเร็ว ทานข้าวและขึ้นห้อง อี๊ดนอนอยู่กับเพื่อนในห้องที่มี
ผู้ต้องขังประมาณ 200 กว่าคน เวลานอนก็นอนกับพื้นซีเมนต์ที่มีเพียงผ้าผืนบาง ๆ ปู ในฤดูหนาว
ทางเจ้าหน้าที่ก็ให้ผ้าห่ม และเสื่อกันหนาวสำหรับคนไม่มีญาติ

อี๊ดบอกว่าถ้าได้นอนแล้วอากาศที่หนาวก็ไม่หนาวเพราะนอนเบียดกันมาก ต้องเปิด
พัดลมเพื่อระบายอากาศ ยังดีใจที่ทางทัศนสถานฯ เปิดโอกาสให้ดูทีวี ซึ่งช่วยผ่อนคลายได้ มา
ช่วงหลัง อี๊ดเป็นคนหงุดหงิดที่ไม่พอใจ ไปทะเลาะกับเพื่อนร่วมห้องแย่งที่นอนเพราะนาย
(เจ้าหน้าที่ --- ผู้วิจัย) รับผู้ต้องขังเพิ่ม ทำให้แออัดขึ้น อี๊ดลุกไปห้องน้ำไม่มีที่นอนจึงสะกิดเพื่อน
ซึ่งหลับอยู่ให้ตื่นเพื่อขอขยับที่ให้นอน ปรากฏว่าเพื่อนโกรธจึงเกิดการทะเลาะวิวาทกันเสียงดัง
หัวหน้าห้อง (ผู้ช่วยเหลือที่ทางฝ่ายปกครองจัดขึ้นเพื่อดูแลผู้ต้องขังภายในห้องให้ปฏิบัติตาม
ระเบียบของห้อง และช่วยดูแลการอยู่เวรของลูกห้องโดยเริ่มตั้งแต่ 3 ทุ่ม ถึง ตี 5 ของทุกวัน โดยใช้
ชั่วโมงละ 2 คน ถ้าหากใครไม่ยอมอยู่เวร สามารถจ้างได้ชั่วโมงละ 10 บาท --- ผู้วิจัย)

เมื่ออี๊ดทะเลาะกับเพื่อน หัวหน้าห้องจึงฟ้องเจ้าหน้าที่เวรรักษาการณ์กลางคืน อี๊ดถูก
เรียกมาสอบสวนหาข้อเท็จจริงพร้อมเพื่อน โดยให้การว่าได้พูดจาทะเลาะกันเสียงดัง ตบตีกัน ไม่

ยอมความกันจึงถูกลงโทษโดยการกักบริเวณทั้งคู่ ทำความสะอาดตึกและตักขยะเมื่อมีรถตักขยะเข้ามาทุกวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ เป็นเวลา 3 เดือน อธิบายว่าเป็นรสชาติของชีวิต ตึกว่าอยู่เฉย ๆ แต่ก็ไม่อยากทำผิดอีก เพราะไม่อยากตักขยะ เพราะขยะที่นี่เหม็นมาก อากาศก็ร้อน เหนื่อยมากแต่ก็จะได้อาบน้ำสระผมก่อนจึงสามารถอาบน้ำได้นานกว่าปกติ อธิบายว่าตอนอยู่ข้างนอก อืดเป็นคนสวยผิวขาวผอมยาว รูปร่างดี แต่ขณะอยู่ในทัณฑสถานฯ ผิวเริ่มคล้ำผอมก็แตกปลาย อธิบายว่าเป็นเพราะน้ำในทัณฑสถานฯไม่ดีทำให้เกิดผื่นคัน อืดมีรูปร่างอ้วนขึ้นเพราะทานข้าวแดง (ข้าวเหนียวที่ยังไม่ได้ผ่านการขัดสีสีออกแดง ๆ เหลือง --- ผู้วิจัย) แล้วติดใจ ทำให้ไม่เป็นโรคเห็บขาตามที่ผู้ใหญ่บอก คิดว่าการอยู่ในสี่เหลี่ยมหรือในคุก ทำให้คนเรารู้จักปลงใช้ชีวิตในรูปแบบใหม่ ถึงแม้ทุกอย่างจะต้องทำตามระเบียบ ต้องสวดมนต์ และเคารพธงชาติ เหมือนเด็ก ๆ ทำให้ชีวิตมีรสชาติ เมื่อคนเราทำผิดจริงก็ต้องรับกรรม คิดว่าถ้าออกจากที่นี่แล้วจะไปใช้ชีวิตกับครอบครัวและตั้งใจทำมาหากิน แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าสังคมภายนอกจะยอมรับหรือไม่

กรณีศึกษาที่ 2

ชื่อนักโทษหญิง ชื่อเล่น นิง หรือ อ้ายนิง อายุ 28 ปี ศาสนา คริสต์ เชื้อชาติไทย
คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ครอบครองเฮโรอีน จำนวน 0.02 กรัม ตัดสิน 1 ปี

คดีที่ 2 ลักทรัพย์ ตู้เย็น ตู้เย็น 5 คิว ตัดสิน 1 ปี พ้นโทษ เมื่อปี 2539

คดีที่ 3 ครอบครองยาเสพติดให้โทษยาบ้า จำนวน 7 เม็ด ตัดสิน 1 ปี พ้นโทษ

เมื่อปี 2543

คดีที่ 4 ครอบครองยาเสพติดให้โทษยาบ้า จำนวน 2 เม็ด ตัดสิน 1 ปี พ้นโทษ

เมื่อปี 2545

คดีที่ 5 ครอบครองยาเสพติดให้โทษยาบ้า จำนวน 2 เม็ด ตัดสิน 9 เดือน

นิงเป็นลูกคนเดียวของครอบครัว พ่อกับแม่มีอาชีพขายเสื้อผ้าพื้นเมืองรายได้ต่อวัน 2,000 - 5,000 บาท บ้านนิงเป็นบ้านไม้สองชั้น อยู่ที่อำเภอสันกำแพง อยู่ด้วยกันสามคนพ่อแม่และลูก นิงเรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนสังกัดคริสตจักรแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ วันหยุดพ่อกับแม่ก็จะพา นิงไปเที่ยวสวนสัตว์ พาไปเล่นของเล่น พาไปทานข้าวเย็นนอกบ้าน นิงมีความสุขมาก ที่มีครอบครัวที่อบอุ่น พ่อกับแม่ไม่เคยทะเลาะกัน พ่อเรียน อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แม่เสียชีวิต จากอุบัติเหตุรถชน พ่อและนิงเสียใจมาก หลังจากนั้นอีก 1 ปี พ่อก็เสียชีวิตโดยการ

แขวนคอตาย หนึ่งคิดว่าพ่อคงจะเครียดเรื่องภายในครอบครัว หนึ่งไม่เห็นพ่อขณะเสียชีวิตและไม่ได้ไปงานศพพ่อ หนึ่งได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของพ่อทางจดหมายเพราะหนึ่งไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน ๆ เมื่อกลับมาถึงบ้านศพของพ่อได้รับการฌาปนกิจเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่พ่อกับแม่เสียชีวิต หนึ่งรู้สึกที่ชีวิตตัวเองแคว้งคว้าง หนึ่งได้ไปอยู่กับลุงและป้าซึ่งหนึ่งไม่เคยได้รับความรักความอบอุ่นเหมือนกับที่พ่อและแม่มีให้หนึ่งเลย เวลานั้นหนึ่งยังเล็กอยู่ ได้แต่เก็บความรู้สึกน้อยใจหลายสิ่งหลายอย่างไว้ในใจ พ่อหนึ่งเรียนได้ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หนึ่งเริ่มรู้จักเพื่อน หนึ่งรู้จักเที่ยวรถและลานสเก็ต รู้จักเหล่าเบียร์ บุหรี่ และได้ทดลองตั้งแต่ตอนนั้น หนึ่งเริ่มเสียคนตั้งแต่ ม.1 แต่ยังประคองตัวเองมาจนถึง ม.2 พฤติกรรมดังกล่าวทำให้เกือบถูกล้อออกจากโรงเรียน อาศัยลุงช่วยติดต่อช่วยเหลือจึงได้เรียนจนจบชั้น ม.2 พ่อขึ้นชั้น ม.3 หนึ่งมาเรียนต่อที่โรงเรียนเอกชนอีกแห่งหนึ่ง หนึ่งเรียนเกือบจบเทอม แต่ได้ไปมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเด็กนักเรียนโรงเรียนอื่น เพราะช่วยเพื่อนรุ่นน้องที่ถูกหาเรื่องจึงถูกล้อออก หนึ่งเลยคิดที่จะหยุดเรียน เพราะสงสารลุงที่ต้องเหนื่อยใจเหนื่อยกายกับหนึ่งหลาย ๆ อย่าง จึงออกจากบ้านมาอยู่กับเพื่อน

หลังจากนั้นได้เที่ยวผับเที่ยวรถกับเพื่อนมาตลอด ทำให้หนึ่งรู้จักคนมาก ส่วนมากเป็นเพื่อนเที่ยว จนวันหนึ่งหนึ่งพบกับเพื่อนใหม่ซึ่งอยู่คอนโดเดียวกัน เพื่อนใหม่คนนี้ติดผงขาวหรือเฮโรอีน หนึ่งเห็นเขากำลังสูบบุหรี่ตรงข้างห้องของหนึ่ง เขาถามหนึ่งว่าอยากจะลองไหม หนึ่งนั่งคิดสักครู่เลยตัดสินใจทดลองกับเพื่อน ครั้งแรกที่สูบบุหรี่รู้สึกไม่ชอบเพราะเหม็น ปวดหัว อยากอาเจียน แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมถึงอยากลองสูบบุหรี่ทุกครั้งก็เจอเพื่อนคนนั้น ทั้งที่ตัวเองไม่ชอบ พอลองเข้าเรื่อย ๆ ได้ประมาณสัปดาห์หนึ่งอาการจะเริ่มออกปวดกระดูก ปวดท้อง มีน้ำตาไหล นอนไม่ได้ทั้งคืนก็เลยต้องเริ่มหาซื้อโดยการให้เพื่อนไปส่ง ระยะเวลาเริ่มติดยา ผงขาวราคายังไม่แพง ซื้อมาบักหนึ่งราคา 500 บาท แต่ปัจจุบันราคาพันกว่าบาท หนึ่งติดเฮโรอีนตั้งแต่ตอนนั้น จากสูบบุหรี่ก็มาเป็นใส่บ้องกัญชา และทดลองเป็นฉีดเข้าเส้น ช่วงนั้นขายที่ดินให้ลุงได้ มีเงินทำให้ซื้อ ถึงแม้ว่าผงขาวจะเริ่มมีราคาแพง เมื่อต้องไปขอเงินลุงบ่อยขึ้น ทำให้ลุงรู้ว่าเริ่มติดยา ประกอบกับที่ช่วงนั้น หนึ่งอยากจะทำเล็ทเพราะเวลาไม่ได้เซพย์แล้วรู้สึกทรมานมาก

ลุงได้พาหนึ่งไปรักษาทุกโรงพยาบาลที่มีการบำบัดยาเสพติดในจังหวัดเชียงใหม่ แต่พอลูกได้ไม่กี่วันก็กลับไปเซพย์อีก ลุงจึงถามว่าจะไปเลิกที่ถ้ากระบอกหรือไม่ ด้วยความที่สงสารลุง จึงรับปากว่าไปเลิกที่ถ้ากระบอกโดยใช้เวลา 1 เดือน ที่ถ้ากระบอกศักดิ์สิทธิ์มาก หนึ่งได้สาบานไว้ที่ถ้ากระบอกว่า ถ้าเลิกเซพย์ยาทุกชนิดไม่ได้ ถ้าออกจากถ้ากระบอกแล้วไปเซพย์อีก ถ้าไม่ตายขอให้ติดคุก พ่อหนึ่งออกจากถ้ากระบอก และเซพย์ยาอีก หนึ่งก็ติดคุกอีก ชีวิตหนึ่งไม่เหลืออะไร

สักอย่าง เงินที่ได้จากสมบัติของพ่อแม่ก็ใช้หมดไปกับยาเสพติดและการเที่ยวเตร่ ไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน งานไม่มี เงินไม่มีใช้ จนกระทั่งถูกตำรวจจับครั้งแรก ขณะสูบเฮโรอีนกับเพื่อนที่หอพักของเพื่อนพร้อมของกลาง ศาลจังหวัดเชียงใหม่ตัดสินจำคุก 1 ปี

หนึ่งรู้สึกใช้ชีวิตเลวร้ายมากพอติดคุกครั้งแรกได้หนึ่งปี ออกมาก็กลับไปเสพย์อีก ช่วงนั้นไม่มีเงิน จะไปขอลุงก็ไม่ได้เพราะลุงกลัวเอาไปซื้อเฮโรอีนเสพยา จึงเริ่มคิดขโมยของลุงไปขาย โดยขโมยแหวน นาฬิกา ที่ลุงถอดวางไว้ไปขาย จนลุงจับได้ เมื่อหนึ่งหาของที่บ้านไปขายไม่ได้แล้วจึงขอเงินจากลุง ลุงไม่ให้จึงขโมยตุ๋นของลุงไปขายโดยยืมรถยนต์เพื่อนมารับ ลุงจึงแจ้งตำรวจจับ ถูกศาลตัดสินจำคุกอีก 1 ปี ตอนอยู่ในทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ลุงกับป้าก็ยังเป็นห่วงมาฝากเงินและมาเยี่ยมหนึ่งเสมอจนกระทั่งหนึ่งพ้นโทษพอพ้นโทษครั้งที่สอง หนึ่งเลิกผงขาวได้นานประมาณปีกว่า ก็เริ่มคบเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่ง เพื่อนกลุ่มนี้ชอบชวนหนึ่งเที่ยวกลางคืน ประมาณเที่ยงคืนเพื่อนจะมารับไปเที่ยวเตร่ เที่ยวผับ บางครั้งกลับมาอนที่บ้านตอนแปดโมงเช้า หรือนอนค้างที่หอเพื่อนในตัวเมืองเชียงใหม่ เพื่อนจึงชวนเสพยาบ้า ครั้งแรกที่หนึ่งเสพยา หนึ่งก็รู้สึกชอบเพราะว่าเสพยาไปแล้วมีกลิ่นหอมคล้าย ๆ กับกลิ่นช็อคโกแลต แล้วทำให้หนึ่งขยัน บางครั้งก็มีความคิดสร้างสรรค์แต่ยาบ้าทำให้มีอาการทางประสาทด้วย ซึ่งหนึ่งก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไม หนึ่งถึงชอบเสพยาบ้ามากกว่าผงขาว ทั้งที่ยาบ้าเล็กลง่ายกว่าผงขาว แต่หนึ่งเสพยาบ้ามา 4 ปี หนึ่งกลับเลิกไม่ได้ทั้งที่ติดคุกเข้า ๆ ออก ๆ เป็นปี ก็ยังเลิกไม่ได้ หนึ่งถูกจำคุกคดีเสพยาบ้า

พอออกไปหนึ่งก็กลับไปคบเพื่อนคนเดิม บางครั้งพบเพื่อนใหม่ก็ชวนกันเสพยาบ้าอีก โดนตำรวจจับได้ ครั้งที่สาม ศาลตัดสินจำคุก 1 ปี พออยู่ครบกำหนด ก็ออกจากทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ไปอยู่กับเพื่อนเก่า ไม่กล้าเข้าบ้านเพราะกลัวป้ากับลุง หนึ่งบอกว่าอยากมีชีวิตเหมือนคนปกติทั่วไปในสังคม แต่มันมีเหตุผลหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่พร้อม ที่สำคัญคือหนึ่งไม่มีโอกาส ไม่มีใครยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือคนที่ติดยา แล้วเคยติดคุกหลายครั้งแบบหนึ่ง หนึ่งอยากทำงานเพื่อหารายได้มาเลี้ยงตัวเองบ้าง พวกเพื่อน ๆ ก็ชวนขายยาบ้า เพื่อนบอกว่าขายยาบ้าเป็นงานสบายรายได้ดี จึงจำเป็นต้องขาย เพราะต้องใช้เสพยาด้วย ต่อมาเพื่อนโดนตำรวจใช้ให้เป็นสายล่อซื้อยาบ้าจากหนึ่ง หนึ่งจึงโดนจับเป็นครั้งที่สี่ ศาลตัดสินจำคุกอีก 1 ปี เข้ามาในทัณฑสถานครั้งนี้ หนึ่งได้เรียนรู้การชุกซ่อนยาเสพติดไว้ในกระเป๋าเดินทางโดยการสั่งทำกระเป๋าเดินทางใหม่ พอออกจากเรือนจำครั้งนี้ได้แค่ 1 เดือน หนึ่งเข้ามาในคุกเป็นครั้งที่ 5 ในการถูกจับครั้งนี้หนึ่งบอกว่า ตั้งใจที่จะให้ตำรวจจับเพราะหนึ่งอยู่ในสังคมภายนอกไม่ได้ เป็นเพราะความหวาดกลัวต่ออิทธิพลมืด

หนึ่งโดนคดีครอบครองยาบ้าจำนวน 2 เม็ด ศาลตัดสินจำคุก 9 เดือน ตอนนี้เป็นช่วงที่ทางราชการปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง

หนึ่งอยู่ในทัณฑสถานฯ รู้สึกสบายใจว่าอยู่ข้างนอก ถึงแม้ว่าการจำคุกจะต้องลำบากหลาย ๆ อย่าง แต่หนึ่งคิดว่าดีกว่าต้องหลบซ่อนตัวราวจว หนึ่งไม่กล้าบอกเหตุผลจริง ๆ ว่าเพราะอะไรถึงคิดอย่างนี้ แต่รู้ว่าเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความเป็นหรือความตาย ของพวกค้ายาบ้า ซึ่งน่ากลัวมาก หนึ่งได้เจอเพื่อนเก่าที่คบกันเป็นแฟน ชื่อตุ้ คบกันมาตั้งแต่หนึ่งเข้ามาครั้งที่ 2 ใคร ๆ ก็บอกหนึ่งว่า คงคิดถึงแฟนเลยเข้ามาบ่อย ๆ ตุ้ถูกตัดสินจำคุก 5 ปี 8 เดือน ตุ้เป็นเด็กตามโครงการบำบัดและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดของทางทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ นอนกันคนละเตียงแต่หนึ่งจะออกไปพบบ่อย ๆ ในตอนเช้า ตอนเที่ยง และตอนเย็น ทานข้าวด้วยกันทุกมื้อทำให้หนึ่งมีกำลังใจขึ้น มีเพื่อนคุย บางครั้งก็เบื่อบีชีวิต คิดว่าตัวเองมีกรรมต้องมาชดใช้กรรมที่นี้ ไม่เคยโทษใครพยายามจะหลีกเลี่ยงห่างไกลยาเสพติด แต่มาเจอสภาพปัญหาชีวิตตัวเองไม่มีความอบอุ่นไม่มีที่ปรึกษา อีกทั้งกลัวสังคมไม่ให้โอกาส พบเจอแต่เพื่อน ๆ กลุ่มเก่า ๆ สภาพแวดล้อมเก่า ๆ อยากไปอยู่ต่างจังหวัดแต่ไม่รู้จะไปทำงานอะไรความรู้ก็น้อยเงินก็ไม่มี หนึ่งคิดว่าลู่กับป่าคงตัดหางปล่อยวัดไปแล้ว หนึ่งอยากเป็นคนดีของสังคมแต่สังคมภายนอกไม่ยอมรับ ตอนหันโทษไปใหม่ ๆ ที่บ้านก็ซุบซิบนินทาว่า หนึ่งออกมาจากคุกแล้วจะทำอะไรเป็นนอกจากจะเสพยา ชาวบ้านจึงสังเกตพฤติกรรม หนึ่งจนนำรำคาญ ที่สำคัญหนึ่งตัดขาดจากยาเสพติดไม่ได้ สภาพทางครอบครัวของหนึ่งไม่สมบูรณ์ ไม่มีใครให้กำลังใจ อยู่แบบไม่มีความหวัง เพื่อน ๆ ชวนให้เสพยาบ้าอยู่เป็นประจำ และที่สำคัญคือใจของหนึ่งเอง ที่ไม่เข้มแข็งพอที่จะหันหลังให้กับยาเสพติด

บรรยากาศภายในทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ ที่หนึ่งเข้ามาในครั้งที่ 5 ถึงแม้ว่าจะมีเนื้อที่ถึง 9 ไร่ แต่ก็ดูเหมือนสี่เหลี่ยมแคบ ๆ ที่กักขังเราไว้ มีต้นไม้ แต่ไม่มีพื้นดินให้เหยียบ มีแต่พื้นลาดยางมะตอย เหมือนพื้นถนนข้างนอก ผู้ต้องขังแบ่งเป็นหลายประเภท เช่น ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ชาวพม่า มีชาวต่างประเทศ 1 คน ต่างคนต่างอยู่แต่ชีวิตทุกคนที่อยู่ในทัณฑสถานเชียงใหม่ ก็ตกมาอยู่ในชะตากรรมเดียวกัน ทำให้เราได้เรียนรู้ว่า คนเราเมื่อทำความผิด ก็ต้องมาชดใช้กรรม ตามที่ตัวเองทำ คนขายยาบ้า 2,000 - 40,000 เม็ด ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิต บางคนขายยาบ้า 60,000 เม็ดขึ้นไป ถูกตัดสินประหารชีวิต บางคนเป็นคดีเสพยาบ้า หนึ่งอยากเข้าไปพูดคุยด้วย แต่ก็ทำไม่ได้เพราะต้องทำงานที่โรงงานฝึกวิชาชีพ ศิลปประดิษฐ์ 2 เกี่ยวกับงานปักผ้า ถักผ้า เวลานั้นนอนก็อยู่คนละเรือนนอนกัน หนึ่งมีเพื่อนที่รู้ใจ มีพี่ ป้า น้า อา เป็นเพียงชื่อเรียกผู้ต้องขังที่มีอายุมากกว่า และอยู่ในทัณฑสถาน ฯ นาน

ผู้ต้องขังบอกว่าอยากให้ทุกคนรับฟังปัญหาของกันและกัน คอยเป็นกำลังใจกันยามที่
 ท้อแท้อยากให้ทุกคนมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน หนักนิตเบาหน้อยอภัยให้กัน เช่นเวลาชนกัน เวลา
 นอนกลางคืนไม่ให้แย่งที่นอนกัน ให้ขอโทษกัน เพราะทุกคนรู้ว่าจำนวนนักโทษที่มากถึง 2,300
 คน ย่อมจะต้องเบียดและแย่งกันทำกิจกรรมต่าง ๆ ไม่อยากให้ใช้อารมณ์ต่อกัน ถ้าทุกคนใจเย็น
 พุดจาสุภาพต่อกันสุขภาพจิตก็จะดี ความเครียดไม่มี สภาพความเป็นอยู่ในทัณฑสถานฯ จะได้นำ
 อยู่ขึ้นกว่าเดิม ถ้าทุกคนให้ความเคารพต่อเจ้าหน้าที่รักษาฎระเบียบของทัณฑสถานฯ ไม่ทำผิด
 ระเบียบไม่ถูกทำโทษ จะได้เลื่อนชั้นเร็วขึ้น ชั้นต่าง ๆ มีชั้นเลวมาก ชั้นเลว ชั้นกลาง ชั้นดี ชั้นดีมาก
 และชั้นเยี่ยม (ผู้ต้องขังที่ถูกตัดสินแล้วจะอยู่ชั้นกลาง ยกเว้นคนที่เข้ามาครั้งที่สองในระยะเวลา 5
 ปี จะปรับเป็นชั้นเลว ส่วนชั้นเลวมาก เป็นการปรับลดชั้นจากชั้นอื่น ๆ ลงมาในกรณีทำผิดวินัยใน
 ทัณฑสถาน ตามแต่ความร้ายแรงของเหตุที่กระทำผิดวินัย จะมีการสอบเลื่อนทุก 6 เดือน เพื่อจะ
 ได้ลดวันต้องโทษจำคุก ชั้นดีจะลดโทษได้ 3 วันต่อเดือน ชั้นดีมากได้ 4 วันต่อเดือน และชั้นเยี่ยม
 ได้ 5 วันต่อเดือน --- ผู้วิจัย) การจัดชั้นผู้ต้องขังดังกล่าวทำให้ผู้ต้องขังในทัณฑสถานฯ มีชีวิตดีขึ้น
 ไม่มีความท้อแท้หรือสิ้นหวังทำให้มีกำลังใจ เมื่อถึงวันที่เป็นอิสระมาถึงทุกอย่างจะต้อง
 เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี การเรียนรู้ชีวิตอีกรูปแบบหนึ่ง จากทัณฑสถานฯ ทำให้ผู้ต้องขังมีความ
 อดทนยิ่งขึ้น ทำให้จิตใจแข็งแกร่งถึงแม้ว่าใจข้างในมันจะอ่อนล้าก็ต้องต่อสู้ไป

เจ้าหน้าที่ภายในทัณฑสถานฯ ได้ให้กำลังใจกับผู้ต้องขังตามหน้าที่ทุกคน ให้คำแนะนำ
 ปรึกษาดี หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส แต่เมื่อผู้ต้องขังทำผิดวินัยก็ต้องลงโทษ โดยให้อยู่ในห้องขังมืด ไม่
 ให้ทานข้าวครบทุก 3 มื้อ ไม่ให้ลงไปไหน นอกจากจะอยู่ในเรือนนอนที่กักขังไว้ เวลา มีรถขะมา
 รับก็ให้ไปตักขยะ ทำความสะอาดห้องน้ำให้สะอาด ขัดถูบริเวณถึงน้ำดื่ม อาบน้ำ ทานข้าวเป็น
 เวลา บางครั้งถ้าทะเลาะวิวาท ก็จะทำให้นั่งสมาธิต่อหน้าพระทั้งวัน เจ้าหน้าที่ต้องการให้คนที่ทำผิด
 สำนึกผิดและกลับตัวไม่ให้เป็นอย่างที่ไม่ดีกับผู้ต้องขังอื่นๆ ในยามที่ผู้ต้องขังไม่สบายเจ็บ
 ครรภิกใกล้คลอดก็จะพาไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เวลาเจ็บป่วยธรรมดาที่มี
 ยาให้ทาน และสอบถามอาการเจ็บป่วยอยู่เสมอ ถึงบางครั้งเจ้าหน้าที่จะโหดร้ายไปบ้าง แต่ก็มี
 คุณธรรมมีความเมตตากรุณาต่อผู้ต้องขังเสมอ ผู้ต้องขังจะเรียกเจ้าหน้าที่ว่า "นาย" ถ้าเจ้าหน้าที่
 หรือผู้คุมมีอายุก็จะเรียกว่า "แม่" ถ้าเป็นผู้อำนวยการทัณฑสถานฯ จะเรียกว่า "แม่ใหญ่" หนึ่งคิด
 ว่าถ้าออกจากทัณฑสถานหญิงฯ ครั้งนี้คงจะไม่อยู่ที่เชียงใหม่ จะเดินทางไปกรุงเทพฯ ไปหาเพื่อน
 และหางานทำ เพราะถ้าอยู่ที่เชียงใหม่ตำรวจจะต้องจับตามองตลอด หนึ่งคงมีความอึดอัดใจ
 เพราะว่า หนึ่งคิดว่าตัวเองเป็นคนมีมลทินติดตัวไปตลอดชีวิต

๑/๓๓
 364-974
 ๐/37๑ ก

เลขหมู่.....

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กรณีศึกษาที่ 3

นักโทษหญิง ชื่อเล่น มิลค์ เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ อายุ 26 ปี

คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 มีอาวุธปืนไว้ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตัดสิน 9 เดือน

คดีที่ 2 ครอบครองยาบ้าเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายยาบ้า 16 เม็ด ตัดสินจำคุก 2 ปี

และปลอมแปลงเอกสาร ตัดสินจำคุก 4 ปี 6 เดือน รวมโทษ 6 ปี 6 เดือน

มิลค์ มีพี่น้อง 2 คน มิลค์ เป็นคนที่สอง มิลค์เรียนจบประถมศึกษาที่โรงเรียนในอำเภอลำปาง มิลค์สอบเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมที่ลำปาง แต่ถูกไล่ออกเพราะไม่มีสิทธิ์สอบทุกวิชา สาเหตุมาจากหนีเรียน ไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า พ่อกับแม่แยกกันตั้งแต่มิลค์อยู่ในท้องแม่ มิลค์ไม่เคยเห็นหน้าพ่อ จนกระทั่งเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จึงได้เห็นหน้าพ่อครั้งแรก แม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปฐานะทางบ้านปานกลาง เมื่อมิลค์ถูกไล่ออกจากโรงเรียน มิลค์ได้เรียนต่อการศึกษาออกโรงเรียนจนจบระดับมัธยมต้น มิลค์สอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนพาณิชยการ เอกชนแห่งหนึ่งของเชียงใหม่ เรียนได้ 1 เดือน มิลค์คบเพื่อนและติดเพื่อนมากจนไม่ไปโรงเรียนที่บ้านไม่รู้ มารู้อีกครั้งมิลค์ถูกไล่ออก แต่แม่ยังตามใจมิลค์เพราะมิลค์อยากเรียนต่อ สาเหตุที่อยากเรียนนั้นเพราะเพื่อน ๆ ของมิลค์เข้าเรียนกันที่โรงเรียนเชียงใหม่อินเตอร์ มิลค์เลยมาเข้าโรงเรียนเชียงใหม่อินเตอร์กับเพื่อน ค่าเล่าเรียนพ่อจะส่งมาให้ ฉะนั้นแม่จึงไม่เดือดร้อนเรื่องค่าเทอม เมื่อมิลค์เข้าเรียน มิลค์ติดเพื่อนมาก เพื่อนชวนไปไหนก็ไป แต่ตอนนั้นยังไม่รู้จักยาเสพติด พอมิลค์เรียนได้ครึ่งเทอม มิลค์ก็ถูกไล่ออกแต่ไม่ได้บอกให้ทางบ้านรู้ ทางบ้านมารู้ทีหลังจึงไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรกับมิลค์ นางสาวของมิลค์ทำงานที่โรงงานเย็บผ้าไทยเวล อำเภอสารภี น้ำจึงพามิลค์ไปสมัครเย็บผ้าด้วย มิลค์ทำงานที่โรงงานได้ 2 - 3 เดือน รู้จักเพื่อนสองคนชื่อเบียร์กับแนน เบียร์เป็นคนอำเภอเชียงดาว ส่วนแนนเป็นคนอำเภอสารภี เบียร์กับแนนติดยาบ้ามาก่อน จึงชวนมิลค์ทดลองเสพยาบ้า ครั้งแรกมิลค์ไม่อยากจะทดลองเพราะกลัวติดแต่ทนการรบเร้าของเพื่อนไม่ได้จึงทดลอง ครั้งแรกที่ทดลองสูบบุหรี่ก็ขยันไม่อยากจะนอนมิลค์สูบเป็นเพราะเคยสูบบุหรี่ตั้งแต่อยู่โรงเรียนมาก่อน พอมิลค์ลองจนติด มิลค์เริ่มไม่อยากจะทำงานแต่ชอบเที่ยวกลางคืนมาก จนได้มารู้จักกับเพื่อนอีกสองคน ชื่อนอกกับหนู นอกกับหนูก็เสพยาบ้าเหมือนกัน เลยชวนกันไปซื้อยาบ้าที่บ้านเบียร์ ซึ่งอยู่อำเภอเชียงดาว เพราะว่าซื้อที่อำเภอสารภีราคาแพง เม็ดละ 80 บาท แต่ที่เชียงดาว เม็ดละ 30 บาท จึงชวนกันไปซื้อแต่ตอนนั้นไม่ได้คิดอะไรคิดแต่จะเสพยาบ้ากับเที่ยวอย่างเดียว

มิลค์เที่ยวกับเพื่อน จนไม่ได้ไปทำงานที่โรงงาน พอเบิกเงินที่ทำงานได้ก็เอาไปเที่ยวกับเพื่อนจนหมด แม่ยังไม่รู้ ตอนนั้นแม่ไม่ได้สนใจเพราะแม่ก็ไม่กลับบ้านเนื่องจากว่าแม่ติดการพนัน จึงไม่ค่อยสนใจใส่ใจมิลค์ ปล่อยให้มิลค์อยู่บ้านกับพ่อเลี้ยง มิลค์กลัวพ่อเลี้ยงมากเพราะทำทางพ่อเลี้ยงเจ้าชู้ มิลค์จึงไม่อยากกลับบ้าน จึงไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ เมื่อแม่กลับบ้านมิลค์ถึงจะกลับ พอแม่รู้ว่ามิลค์คบเพื่อนแล้วไม่กลับบ้าน และออกจากโรงงานแล้ว แม่จึงให้มิลค์ไปทำงานกับนางสาวอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นพยาบาลโดยทำงานในฐานะผู้ช่วยพยาบาล ซึ่งจริง ๆ แล้วมิลค์คงสมัครเข้าไม่ได้แต่เพราะนางสาวฝากให้มิลค์ทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลที่โรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง

ช่วงแรก ๆ มิลค์ทำงานดี พอทำได้ 3 เดือน มิลค์ติดยาบ้า ต้องสูบยาบ้าเป็นประจำ มิลค์จึงชวนขวยหยายาบ้าเพื่อมาเสพยา และไปทำงานบ้างไม่ไปบ้าง แม่ก็ไม่รู้เพราะตอนที่ทำงานมิลค์เช่าหอพักอยู่ ตอนกลางคืน มิลค์เที่ยวกับเพื่อนชื่อนอกกับหนู ซึ่งไม่ได้ทำงานจึงไม่มีเงิน ก็เลยใช้เงินของมิลค์ ประกอบกับมิลค์ลาออกจากงานจึงไม่มีเงินใช้ มิลค์ได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งในรถ ชื่อเสียบังเสียบเป็นคนที่ใจดีมาก แต่เสียบชอบนกตอนแรกเสียบไม่กล้าพูดกับนกจึงขอให้มิลค์ติดต่อกให้พอนกมานั่งคุยกับเสียบได้สักครู่ นกก็ไปกับเสียบ ประมาณ 1 ชั่วโมง และกลับมาพร้อมเงิน 1,500 บาท มิลค์กับหนูถามว่าเอาเงินมาจากไหน นกก็เล่าให้ฟังว่าไปนอนกับเสียบมา ตอนแรกมิลค์ตกใจมากเพราะว่ายังไม่เคย ประมาณอีก 1 อาทิตย์ ต่อมามิลค์กลับไปบ้าน มิลค์ตกใจมากเพราะว่าได้เจอกับเสียบบัง เสียบก็ตกใจเหมือนกันแต่ไม่ได้พูดอะไรกัน ที่เสียบมาบ้านมิลค์เพราะว่าเสียบเป็นเพื่อนกับแม่และที่สำคัญ เสียบเป็นขาไฟของแม่ด้วย

พอแม่รู้ว่ามิลค์ออกจากงานเพราะนางสาวเป็นคนบอก แม่พูดว่า โตแล้วจะทำอะไรให้คิดบ้าง สิ่งไหนถูกสิ่งใดผิด ซึ่งมิลค์คิดว่าที่แม่พูดอย่างนั้นเหมือนกับรู้ว่ามิลค์ติดยา แต่ด้วยความเป็นวัยรุ่นมิลค์ ไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของแม่ พอหลับหลังแม่ เสียบบังถามว่าไปเที่ยวกัน ทุก ๆ คืน แม่รู้ไหมเอาเงินที่ไหนไปเที่ยวกัน ถ้าขาดเงินเที่ยวให้โทรหาเสียบ เสียบยื่นนามบัตรให้มิลค์ มิลค์เก็บไว้แต่ไม่ได้คิดอะไร และไม่ได้สนใจ มิลค์ขอเงินแม่ได้มิลค์จึงกลับหอพัก พอมาถึงหอมิลค์ก็เล่าให้นกฟัง นกบอกว่าให้เก็บนามบัตรของเสียบไว้เผื่อเวลาขาดเงินจะได้โทรไปหาเสียบ หลังจากนั้น 2 - 3 อาทิตย์เงินมิลค์หมดเพราะเที่ยวและซื้อยาบ้ามาเสพยาทุกคืน นกจึงเสนอความคิดให้โทรหาเสียบบัง เผื่อเสียบจะช่วยอะไรได้บ้าง พอโทรไปแล้วเสียบคุยกับมิลค์ว่าให้หาเด็กให้ มิลค์เลยเสนอหนูไป เสียบตกลงเสียบพาหนูไปนอนด้วยโดยที่หนูเต็มใจ หนูได้เงินมา 1,000 บาท เสียบให้เงินค่านายหน้ามิลค์ 500 บาท จากนั้นเสียบก็บอกว่าให้หาเด็กให้เรื่อย ๆ แต่ห้ามซ้ำคน ถ้าหาได้มิลค์จะได้ค่าตอบแทนครั้งละ 500 บาทต่อคน พอมิลค์ได้เงินมากก็ใช้เงินเที่ยวกับนกและหนู และซื้อยาบ้ามาเสพยา พอดีเพื่อน คน

หนึ่งเขารู้ว่ามีเด็กในสังกัด เขาจึงไปบอกให้ลูกพี่ของเขาที่ชื่อพี่เล็กว่ามีเด็กชายบริการ พี่เล็กสนใจให้มิลค์ไปหาเพื่อเลือกเด็ก มิลค์พานกกับหนูไปหาพี่เล็กสนใจเลือกหนูโดยให้คำตอบแทนเป็นยวบ่า 50 เม็ด ซึ่งมิลค์ไม่ได้เอายาบ่าจากหนูเพราะนั่งเสพยาเพลินหนูเลยกลับไปก่อน

ขณะที่นั่งเสพยาอยู่นั้นมิลค์ได้รู้จักกับหลานของพี่เล็กชื่อพี่นนนี่นิสัยดีมาก เขาจีบมิลค์ ตอนนั้นคบกันประมาณ 3 เดือนจึงมีความสัมพันธ์กัน นนนี่จึงพามิลค์ไปที่บ้าน มิลค์ก็พาเขาไปบ้านมิลค์ แต่เราก็ยังติดต่อกับพี่เล็กจนกระทั่งพี่เล็กถูกจับข้อหาเมียบ่าไว้ครอบครองเพื่อจำหน่ายจำนวน 72 เม็ด เฮโรอีน 1 หลอด กัญชา 1 ห่อ มิลค์กับพี่นนนี่จึงช่วยกันประกันตัวพี่เล็กออกมา พอพี่เล็กออกได้ 2 วัน โดนจับอีกในข้อหาเมียบ่าไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายยาบ้า ศาลตัดสิน 6 ปี มิลค์กับพี่นนนี่จึงพากันมาอยู่ที่บ้านของมิลค์โดยที่แม่ไม่ได้ทำอะไร เพราะไม่รู้จะทำอย่างไรกับมิลค์แล้ว แต่มิลค์กับพี่นนนี่ก็ไม่เลิกยุ่งกับยาบ้า แต่ตอนนี้มิลค์ไม่ได้เสพยาอย่างเดียวมิลค์ตัดสินใจขายด้วย มิลค์กับพี่นนนี่ไปเอายาบ่าที่บ้านแม่สาวใหม่ แมริม มิลค์เริ่มขายยาบ้าจนเก็บเงินได้ก้อนหนึ่ง มิลค์เริ่มต้องถูกคนแรก มิลค์สูบยาบ้าจนคลอตถูกพอมิลค์คลอตถูกได้ 2 เดือน บ้านมิลค์โดนตำรวจค้นพบยาบ้าจำนวน 24 เม็ด เงินล่อซื้อ 160 บาท แต่พี่นนนี่ เป็นคนรับแทนทั้งหมด พี่นนนี่บอกกับตำรวจว่าของกลางกับเงินทั้งหมดไม่เกี่ยวกับลูกและภรรยา ตำรวจจึงจับพี่นนนี่ไป พี่นนนี่ถูกตัดสินจำคุก 5 ปี ระหว่างนั้นมิลค์ยังไม่เลิก ยังพยายามหาซื้อยาบ้ามาขาย

มิลค์ได้รู้จักกับพี่บอยกับพี่เต๋า พี่บอยเป็นคนภูเก็ต พี่เต๋าเป็นคนกรุงเทพฯ ทั้งสองเขานำมาอยู่หลังห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง เวลานั้นมิลค์แคว้งคว้างและอยู่คนเดียวมิลค์ทิ้งลูกให้แม่ดูแล ส่วนตัวมิลค์นั้นเที่ยวเตร่ไปเรื่อย ๆ มิลค์ชอบมาซื้อยาบ้าจากพี่บอย ซึ่งพี่บอยเมียบ่าเท่าไรเขาจะขายให้มิลค์หมด เพราะมิลค์เป็นลูกค้าซื้อเงินสดจากเขา ขณะนั้นมิลค์มีเงินอยู่มาก เพราะตอนที่ค้ายาบ้าอยู่กับพี่นนนี่ มิลค์ก็เก็บเงินไว้ พี่บอยต้องไปเอายาบ่าที่บ้านพี่อ๊อดซึ่งอยู่ที่แม่แดง พี่บอยก็เล่าเรื่องของมิลค์ให้ฟังในฐานะลูกค้าคนหนึ่ง พี่อ๊อดสนใจอยากพบมิลค์ แม้ว่าพี่อ๊อดก็มีเมียอยู่แล้ว ต่อมาวันหนึ่งมิลค์ก็ไปเที่ยวที่หอพี่บอย ก็เจอกับพี่อ๊อดโดยบังเอิญ ครั้งแรกที่เจอพี่อ๊อดมิลค์ตกตะลึงเพราะพี่อ๊อดมีหน้าตาที่หล่อมาก จากนั้นพี่บอยก็แนะนำให้รู้จักกัน เริ่มแรกก็รู้จักกันในฐานะผู้ชายกับผู้ชาย มิลค์ติดต่อซื้อยาบ้าจากพี่อ๊อด พี่อ๊อดขายให้ในราคาถูกกว่าคนอื่นจะเป็นเพราะอะไรมิลค์ไม่รู้ มิลค์เริ่มสนิทสนมกับพี่อ๊อดมากขึ้น จนภรรยาเขารู้แต่ภรรยาเขาไม่เคยมายุ่งกับมิลค์เพราะเขาเป็นคนไม่พูด ไม่ทานเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่สูบยาบ้า เป็นคนเจิบ ๆ มิลค์เริ่มมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับพี่อ๊อดและเริ่มกักตัวพี่อ๊อดไว้ไม่ให้กลับบ้าน จนกระทั่งวันหนึ่งมิลค์กับพี่อ๊อดจะไปที่อำเภอแม่แดงเพื่อไปเอายาบ่า โทรศัพท์ของมิลค์ดังขึ้นปรากฏว่าเพื่อนชื่อหนึ่งโทรมา

บอกว่าจะไปแม่แดง ซึ่งพอดีกับที่มิลค์จะไป หนึ่งจึงขอติดรถไปด้วย หนึ่งเป็นแฟนของแอ๊ด แอ๊ดเป็นน้องชายของพี้ออด แต่พี้ออดไม่ชอบหนึ่ง จึงทะเลาะกับมิลค์ว่าพาหนึ่งมาด้วยทำไม พี้ออดโกรธมาก พอมาถึงแมริม พี้ออดก็จอดรถแล้วชวนเพื่อนขับรถไปด้วยโดยพี้ออดลงไปขึ้นรถเพื่อนขับออกไปทันที ปล่อยให้มิลค์กับหนึ่งสองคน มิลค์โกรธมาก เลยบอกกับหนึ่งว่า ยาบ้าไม่ได้มีขายที่แม่แดงที่เดียว โดยเดิมตั้งใจจะไปซื้อยาบ้ากันที่แม่แดง มิลค์ขี่มอเตอร์ไซด์โดยที่หนึ่งซ้อนท้ายออกนอกเส้นทางไปคนละเส้นทางกับพี้ออด มิลค์ขับรถไปหมู่บ้านแม่สาใหม่

พอไปถึงบนดอยมิลค์ได้ติดต่อซื้อยาบ้ากับชาวเขาพอซื้อเสร็จ เสียงโทรศัพท์มิลค์ดังขึ้นปรากฏว่าลูกน้องมิลค์โทรมา มิลค์จึงบอกให้ลูกน้องมารับมิลค์ที่ดอยแม่สาใหม่ พอขับรถลงมามิลค์ก็เจอตำรวจตรวจจับยาบ้า รถมิลค์โดนค้น ตอนที่ขับลงมาหนึ่ง ยาบ้าอยู่ที่หนึ่งจำนวน 400 เม็ด หนึ่งได้ทิ้งยาบ้าไปด้านหลังแต่ดวงไม่ติยาบ้าไปตกในตะกร้ารถของลูกน้องมิลค์ที่ขับรถตามมา ลูกน้องมิลค์จึงรับสารภาพเป็นเจ้าของยาบ้าแทนหนึ่งและปฏิเสธว่าไม่รู้จักมิลค์กับเพื่อน แต่ตำรวจเห็นว่าเพื่อนมิลค์เอายาบ้าทิ้งไปตกตะกร้าจึงไม่ยอม ทั้ง ๆ ที่ลูกน้องมิลค์ก็รับแล้ว จึงต้องตกลงกับตำรวจอยู่นานกว่าเขาจะยอมช่วย ลูกน้องมิลค์จึงถูกจับในข้อหาซื้อขายยาเสพติดครอบครองเพื่อจำหน่ายยาบ้า จำนวน 400 เม็ด ส่วนมิลค์กับเพื่อนก็โดนจับข้อหาซื้อขายยาเสพติดครอบครองคนละ 1 เม็ด พอส่งตัวมาศาล มิลค์ได้ประกันตัวออกโดยใช้หลักทรัพย์แต่เพื่อนมิลค์ถูกส่งตัวเข้าไปในเรือนจำ 4 วัน ก็ประกันตัวออกมา พอได้ 24 วัน มิลค์กับเพื่อนก็ถูกศาลตัดสินเสียค่าปรับคนละ 1 หมื่นบาท มิลค์ไม่มีเงินเสียค่าปรับจึงถูกเจ้าหน้าที่นำส่งสถานีตำรวจภูธรอำเภอแมริม เพื่อกักขังแทนค่าปรับเป็นเวลา 1 เดือน

จากนั้นมิลค์จึงติดต่อแม่ แม่มาหากับแฟนมิลค์เพื่อเสียค่าปรับให้มิลค์ พอออกมาจากห้องขังมิลค์รู้ข่าวว่าแฟนมิลค์เลิกกับภรรยาเขาแล้ว แฟนมิลค์ก็พาไมล์ไปอยู่ที่บ้านของเขาที่อำเภอแม่แดง ระหว่างที่มิลค์อยู่ที่บ้านแฟนนั้นมิลค์ก็ยังไม่เลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ยังคงขึ้นดอยไปซื้อยาบ้ากับแฟน มิลค์กับแฟนรับซื้อปืนเถื่อน ซึ่งจากลูกน้องของมิลค์ที่อยู่อำเภอสันกำแพงซื้อได้ก็เอาไปแลกยาบ้าบนดอย มิลค์ทำอย่างนี้กับแฟนได้กำไรพอสมควร แต่แล้วมิลค์ก็ถูกตำรวจจับอีกในข้อหาซื้ออาวุธปืนเถื่อน 2 กระบอก ลูกกระสุนปืน 11 มม. 189 นัด ส่วนแฟนมิลค์ก็ถูกจับลูกกระสุนอาวุธสงคราม เอ็ม 16 จำนวน 4 นัด มิลค์กับแฟนถูกจับที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่แดง ทั้ง 2 คน แต่แยกใบฟ้อง พอมาถึงศาลมิลค์กับแฟนได้ใช้หลักทรัพย์ประกันตัวออก

ระหว่างนั้นมิลค์ไม่เคยติดต่อไปทางบ้านมิลค์ โดยที่แม่ของแฟนเป็นคนวิ่งประกันตัวให้ พอประกันตัวออกถึงวันตัดสิน มิลค์ได้การตัดสินก่อนเพราะใบฟ้องมิลค์ขึ้นก่อน มิลค์ถูกตัดสิน

จำคุก 9 เดือน มิลค์เข้ามาในเรือนจำครั้งแรก วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2545 แฟนมิลค์ ซึ่งอยู่ในระหว่างประกัน โดนจับในข้อหาครอบครองยาเสพติด 620 เม็ด ตัดสินทั้งสองคดีเป็นเวลา 10 ปี 3 เดือน ขณะนี้อยู่ที่เรือนจำกลางเชียงใหม่ มิลค์ถูกขังอยู่ในทัณฑสถานฯ ครบกำหนดปล่อยตัวในวันที่ 9 พฤศจิกายน 2545 มิลค์พ้นโทษออกไปก็ไม่ได้หยุดกระทำผิด มิลค์ยังคงยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แต่คราวนี้มิลค์ได้พบเพื่อนเก่าชื่อมด มดได้ขโมยสมุดธนาคารของแม่มาถอนเงิน ปรากฏว่าถอนได้ มิลค์กับมดได้เอาเงินไปลงทุนเกี่ยวกับยาบ้า จนมิลค์ถูกจับเข้ามาในเรือนจำครั้งที่ 2 ในข้อหาเมีย ยาบ้าไว้ครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายยาบ้า พร้อมกับข้อหาร่วมกันปลอมแปลงเอกสาร เพราะทางบ้านของมดได้แจ้งความว่า มดหนีออกจากบ้านแต่พอรู้ว่ามิลค์โดนจับมดก็มามอบตัว มิลค์ถูกนำส่งเรือนจำมิลค์เข้ามาในทัณฑสถานครั้งที่ 2 แต่ถูกจับครั้งที่ 3 ครั้งนี้ มิลค์มี 2 คดี ตัดสินแล้วทั้งสองคดี รวม 6 ปี 6 เดือน ตอนที่มิลค์พ้นโทษออกไปครั้งแรก มิลค์ยังไม่ได้หางานอะไรทำ

ตอนที่มิลค์พ้นโทษออกไปนั้นมิลค์ออกไปพร้อมกับนาแส นาแสเป็นคนแม่แต่งเป็น ชาวเขาเผ่ามูเซอ และเมื่อก่อนมิลค์ก็เคยไปเที่ยวบ้านนาแส เมื่อพ้นโทษพร้อมกัน มิลค์เลยไปส่ง นาแสกลับบ้านและเมื่อลูกน้องของมิลค์มา มิลค์จึงชวนกันไปเที่ยวหานาแส ตอนนั้นสภาพการเงิน ของมิลค์ค่อนข้างขัดสน เพราะเพิ่งพ้นโทษออกไปก็เปรียบเสมือนต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่ มิลค์ได้ รวบรวมเงินของมิลค์กับลูกน้องเพื่อขึ้นไปหานาแสเพื่อซื้อยาบ้ามาขาย วันหนึ่งมิลค์ได้ไปเที่ยว ตลาดนัดและได้พบกับมดโดยบังเอิญ และได้พูดคุยกันเกี่ยวกับยาบ้า 2-3 วันต่อมามดก็มาหา มิลค์ ที่บ้าน เอาเงินให้มิลค์จำนวนหนึ่งเพื่อให้ไปซื้อยาบ้ามาให้ มดได้บอกกับมิลค์ว่าไปขโมยสร้อยคอ ทองคำของแม่ไปขาย ตอนแรกมิลค์ตกใจ แต่มดบอกว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นก็จะไม่พาดพิงถึงมิลค์ เด็ดขาด มิลค์จึงยอมไปเอายาบ้าให้มด มิลค์ไปกับลูกน้อง 3 คน พอไปถึงลูกน้องมิลค์โดน ชาวเขาจับไว้จะยึดรถ เพราะวาระหว่างที่มิลค์อยู่ในทัณฑสถานฯ ลูกน้องมิลค์ได้ขึ้นไปเอายาบ้า แล้วไม่จ่ายเงินเขา พอขึ้นไปตอนนี้เขาเลยทวง มิลค์เห็นดังนั้นจึงเอาเงินของมดจ่ายไปก่อน มิลค์ กลับมาถึงบ้านกับลูกน้องโดยที่ไม่ได้ยาบ้ามา มิลค์ได้อธิบายให้มดฟัง มดก็รับฟังและไม่ได้ว่าอะไร แต่ต้องคืนเงินจำนวนมากแล้วต้องเอาสร้อยไปคืนแม่ เพราะตอนที่ขโมยมานั้นแม่ยังไม่รู้ว่าสร้อย หายแต่ตอนนี้เงินหมดแล้ว มดบอกว่าไม่เป็นไรมดมีวิธีให้มิลค์ไถเงิน ๆ แล้วรวมมดอยู่ที่บ้าน

มดหายไป 2-3 วัน แล้วก็มาหา มิลค์พร้อมสมุดธนาคารกับใบมอบฉันทะซึ่งเซ็นมาเรียบร้อยแล้วขาดแต่บัตรประชาชนรับเงินเท่านั้น มดเลยใช้บัตรประชาชนของมิลค์เพื่อไปรับเงินที่ ธนาคาร มิลค์ไปกับมดโดยไม่เต็มใจเพราะพูดไม่ออก มดให้เหตุผลว่าจะเอาเงินจำนวนนี้ไปไถ

สร้อยคีนแม่ มดจะไปไถ่ถอนสร้อยวันพรุ่งนี้ มิลค์เลยยอมไปเซ็นรับเงินกับมด มดถอนเงินออกมาจำนวน 20,000 บาท โดยให้บัตรประชาชนของมิลค์รับ มดได้เงินไปไถ่ถอนสร้อยคีนเสร็จแล้ว เงินก็เหลือประมาณ 6,500 บาท มดก็เอาเงินจำนวนนี้ให้มิลค์ไปเป็นทุน เพื่อจะเอากำไรมาให้หนี้ในธนาคาร 20,000 บาท ที่ถอนออกมา มิลค์มารู้ทีหลังว่ามดได้ขโมยสมุดธนาคารของแม่ พร้อมกับปลอมลายเซ็นมาเบิกเงินโดยที่แม่ไม่รู้ ตอนแรกมิลค์ก็ตกใจมากแต่ด้วยเพราะสถานการณ์จำยอมก็เลยพูดไม่ออก มิลค์ได้เงิน 6,500 บาท มิลค์ก็ไปซื้อยาบ้ากับนาแลบนดอยแล้วก็ได้นำมาขายที่อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ จนกระทั่งได้มีสายล่อซื้อยาบ้า มิลค์จึงโดนจับยาบ้าจำนวน 16 เม็ด มิลค์ทำใจไว้ว่า ถ้ามิลค์ไม่เล็กลงเกี่ยวกับยาเสพติด สักวันมิลค์ต้องกลับเข้ามาอีกครั้ง ตอนนี้มิลค์ถูกลงโทษขังห้องขอย เพราะทำผิดกฎระเบียบทางทัณฑสถานฯ เนื่องจากมิลค์จะใช้หนีปากกาไปสักต้นแขนเล่น ๆ ให้เพื่อน ตอนแรกที่สักมิลค์ก็ไม่คิดว่าจะถูกทำโทษ แต่พอดีมีผู้ช่วยเหลื้บมาเห็นก็เลยถูกจับส่งฝ่ายปกครอง มิลค์คิดว่าถ้าลงจากการขังขอยจะเข้าไปสมัครเรียนหนังสือต่อที่ฝ่ายการศึกษา มิลค์อยู่ที่นี้มีพี่สาวกับแม่มาเยี่ยม หากพ้นโทษออกไปมิลค์ก็จะได้นำวิชาชีพที่ฝึกในนี้ไม่ว่าจะเป็นเย็บผ้า ปักผ้า ไปประกอบอาชีพข้างนอก และจะไปอยู่กับแม่และลูก

ในตอนนี้มิลค์ต้องถูกกักบริเวณ 3 เดือน เวลาในการทำธุระส่วนตัวก็จะถูกจำกัด เวลาทานข้าวก็ต้องทานในห้อง อาบน้ำก็ต้องจับเวลา เวลามีงานหนัก ๆ เช่น ขนดิน ขนขยะ ทูบตึก เจ้าหน้าที่จะให้พวกที่ทำผิดขณะอยู่ในทัณฑสถานฯ เป็นคนไปทำงานบางวันเหนื่อยมากถึงกับต้องขอยาแก้ปวดมาระงับอาการปวดไว้ เวลาต้องนอนอย่างแออัดในห้องเล็ก ๆ ประมาณ 10 คน อากาศก็ร้อนและรู้สึกอึดอัดมาก ถ้ารู้ว่าจะต้องมาถูกทำโทษแบบนี้มิลค์คงไม่อยากทำผิด ช่วงแรก ๆ ห้ามเยี่ยม งดของฝาก แต่ตอนนี้รับได้แล้ว การใช้ชีวิตในทัณฑสถานฯ แห่งนี้ไม่ใช่สิ่งที่ย่าง มิลค์ต้องใช้ความอดทนและเข้มแข็ง เพื่อรอที่จะออกไปใช้ชีวิตข้างนอก ความหวังของทุกคนคือการได้รับอิสรภาพ และการกลับบ้านกลับสู่ครอบครัวของตัวเอง ปัจจุบันนี้มิลค์ยังใช้ชีวิตอยู่ในทัณฑสถานฯ และยังต้องอดทนกับอุปสรรคปัญหาที่เข้ามาในชีวิตของมิลค์ ต้องสูญเสียเวลา และทุกสิ่งทุกอย่างกว่าจะพ้นโทษออกไปก็อีกหลายปี มิลค์ก็ได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่งคงจะได้พบสิ่งดี ๆ บ้างและหวังไว้ว่าอาจได้รับการลดโทษสักปีหรือสองปีทุกวันนี้มิลค์รอคอยที่ไหนดจะได้คืนสู่อิสรภาพ กลับไปอยู่กับครอบครัวที่สมบูรณ์ ซึ่งรอคอยการกลับไปของมิลค์อยู่เสมอ ช่วงระยะเวลาที่มิลค์รอคอยนี้ มิลค์บอกอยากให้ผู้ต้องขังที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในทัณฑสถานฯ มีน้ำใจให้กันและกัน คอยช่วยเหลือกันไม่เห็นแก่ตัว ทัณฑสถานฯ คงน่าอยู่ขึ้น

กรณีศึกษาที่ 4

นักโทษหญิง ชื่อเล่น นก อายุ 22 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย

คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ลักทรัพย์ ดัดสินจำคุก 8 เดือน พ้นโทษ 7 มีนาคม 2545

คดีที่ 2 มียาบ้าไว้ในความครอบครอง (ยาบ้า 64 เม็ด) มีเฮโรอีนไว้ในครอบครอง
ดัดสินจำคุก 2 ปี พ้นโทษ 24 เมษายน 2547

นกเป็นลูกคนโต นกมีน้องชายอีก 1 คน แต่นกมีพี่สาวและพี่ชายคนละพ่อกับนก ครอบครัวยุคของนกจัดอยู่ในฐานะปานกลาง พ่อมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนมากพ่อจะรับเหมาส่งหิน ส่งทรายอยู่ไม่เป็นที่แล้วแต่นายจ้างจะรับเหมางานได้ที่ไหน เดิมแม่รับจ้างซักผ้าอยู่ในหมู่บ้าน แต่ปัจจุบันแม่เป็นพนักงานอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ เวลาพ่อไปทำงานพ่อจะไปครั้งละประมาณ 4 – 5 เดือน ถึงจะกลับบ้าน เป็นเพราะพ่อไกลแม่ พ่อจึงมีภรรยาใหม่ พ่อกับแม่จึงแยกทางกัน การเรียนของนกก็ไปได้ดี นกได้เป็นนักกีฬาของโรงเรียน นกภูมิใจมาก แต่พอนกอยู่ชั้นมัธยมที่ 1 เทอมที่สอง นกได้ข่าวว่าพ่อมาอยู่กับนายจ้าง ซึ่งอยู่หมู่บ้านเดียวกับนกแต่คนละซอยเท่านั้น พอนกรู้ข่าวนกก็ดีใจมากนกตั้งใจจะไปหาพ่อ แต่พอนกไปก็พบว่าพ่ออยู่กับภรรยาใหม่นกเสียใจมาก การเรียนของนกเริ่มแย่ง และความที่นกให้ความสำคัญกับเพื่อนมากชอบลองชอบเลียนแบบ นกจึงเริ่มหนีเรียนเริ่มทดลองสูบบุหรี่และดื่มสุรา นกขาดเรียนบ่อยอาจารย์ฝ่ายปกครองมีหนังสือมาหาผู้ปกครองแต่นกก็ไม่เคยเอามาให้แม่ มีอยู่ครั้งหนึ่งนกลอกเอาเงินแม่โดยบอกว่าทางโรงเรียนให้ไปเข้าค่าย แม่อนุญาตพร้อมกับให้เงินนก 500 บาท แต่นกไม่ได้ไปเข้าค่าย นกไปอยู่ที่บ้านเพื่อน พอกลางคืนก็เที่ยว ฆากลับพ่อของเพื่อนนกมาหาที่บ้านเช่าของเพื่อนพอรู้ว่าเพื่อนกับนกไม่อยู่บ้าน พ่อของเพื่อนโกรธมาก เมื่อเพื่อนนกกลับจึงถูกพ่อของเขาดู แล้วคืนนั้นพ่อของเพื่อนนกก็พานกกลับมาส่งที่บ้าน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดให้แม่ฟัง หลังจากเพื่อนของนกกับพ่อของเขากลับไป แม่ถามนกว่าทำไมถึงทำแบบนี้ นกก็ไม่รู้ว่าจะตอบแม่อย่างไรได้แต่ก้มหน้าร้องไห้ พี่สาวคนละพ่อของนกรู้เรื่องก็ตลก แต่ความที่นกไม่ยอมนกจึงสู้ แม่เข้ามาห้ามและตักนก แม่บอกว่าจะส่งนกไปอยู่กรุงเทพฯ กับน้า

นกจึงหนีออกจากบ้านไปอยู่กับเพื่อนในเมืองเชียงใหม่ นกเสียใจมากร้องไห้คิดว่าแม่ไม่รัก เพื่อนที่นกมาอยู่ด้วยชื่อปลา ปลาทำงานอยู่ร้านอาหาร เมื่อกลับมา ปลามักจะนำกาว 3 เค เข้ามาในห้องด้วย ปลาถามนว่านมเข้าไปแล้วมันมีความรู้สึกอย่างไร ปลาบอกนกว่าทำให้ลืมทุกสิ่งทุกอย่าง นกก็ลืมใจก็เลยลองดมดูพอเมามาจะมีอาการเคลิบเคลิ้ม สุขใจ บอกไม่ถูก และ

ทำให้นักลิ้มแม่ไปได้ระยะหนึ่ง ปลาบอกกับนกว่าไม่ต้องคิดมากอยู่ด้วยกันที่นี่ แล้วจะพานกไปสมัครงานที่ร้านเดียวกับที่ปลาทำงานอยู่ เจ้าของร้านให้นักเข้าทำงานได้เงิน เดือนละ 2,500 บาท พอได้เงินมากก็ช่วยปลาออกค่าเช่าห้อง และก็ซื้ออาหารมาดมกัน นกอยู่กับปลามาโดยตลอดตั้งแต่ นกหนีออกจากบ้าน นกไม่เคยติดต่อกลับไปหาแม่เลย ปลาเป็นคนมีเพื่อนมาก แต่ทุกคนมีปัญหา กับครอบครัวเหมือนกันหมด และก็มีความออกกันคนละแบบ มีอยู่วันหนึ่งหลังจากที่ร้านที่นกและปลาทำงานอยู่ปิด เพื่อนนกับปลามารับไปเที่ยวต่อที่ดิสโก้เธค ก่อนไปเพื่อนซื้อฮ็อตกับบอยได้พานกและปลาไปหوهاและก็เอายาบ้าออกมาวางจำนวน 4 เม็ด และบอกว่าเสพยาเข้าไปเท่าไรก็ไม่เมา คินนั้นพวกเราเที่ยวกันจนสว่างพอลกลับมานอนที่ห้องไม่นานต้องลุกขึ้นแต่งตัวไปทำงาน นกกับปลาได้ถามฮ็อตกับบอยว่าไปซื้อยาบ้ามาให้นักกับปลาได้หรือไม่ ฮ็อตเป็นคนอาสาจะไปซื้อ นกได้ให้เงิน ฮ็อตไปซื้อยาบ้าได้มา 5 เม็ด

จากนั้นนกกับปลาก็เสพยาบ้าโดยตลอด วันไหนที่ไม่ได้เสพยาก็จะไม่มีแรงลุกไปทำงาน ต่อมาฮ็อตจึงเป็นแฟนนก เขามักจะแวะเข้ามาหานกเสมอ ๆ จากเงินที่เคยพอใช้ก็เริ่มไม่พอ นกกับปลาจึงปรึกษากันว่าจะเปลี่ยนที่ทำงานเพราะว่าเงินไม่พอใช้ ทั้งสองคน จึงหางานทำใหม่ และได้ทำงานที่บาร์แถว ๆ ประตูท่าแพ ได้เงินเดือนละ 4,500 บาท แต่มีงานพิเศษที่ได้เงินโดยไม่ต้องแบ่งให้ทางร้าน คือการไปกับแขกที่มาเที่ยวที่ร้านแล้วแต่ว่าจะตกลงไปกับเขาเท่าไร ช่วงแรก ๆ ที่นกไปทำงานยังไม่กล้าไปกับแขก มีแต่ปลาเท่านั้นที่กล้าไปกับแขก ส่วนนกกินดื่มกับแขกบ้างได้ทิปจากแขกบ้าง พอนานเข้ามีชาวต่างประเทศคนหนึ่งเขามาติดพันกับนก เขามาที่บาร์ทุกวันและไม่ยอมนั่งกับใครนอกจากนก เขาเป็นคนประเทศฮอลแลนด์ นิสัยดีมาก เขามักจะให้เงินนกใช้ครั้งละมาก ๆ และมักพานกไปซื้อเสื้อผ้าของใช้โดยตลอด ช่วงนั้นนก ปลา ฮ็อต บอย เสพยากันเยอะมาก เพราะเงินที่หามาได้โดยง่าย ก็เลยไม่ได้คิดเสียดายเงิน พวกนกซื้อยาบ้ามาทีละมาก ๆ เอายาบ้ามาเสพกัน นกกับปลาก็ยังเอามาแบ่งขายให้กับเพื่อน ๆ ที่อยู่ในบาร์อีกด้วย ช่วงนั้นปลาแทบจะไม่ต้องไปนอนกับแขกที่มาเที่ยวในร้าน เพราะว่าพวกนกมีทั้งเงินและยาและอีกอย่างก็เพราะปีเตอร์ที่มาชอบอยู่กับนกก็น่าเหมือนจะหลงรักนกมาก เขาซื้อโทรศัพท์มือถือให้นก เวลาเขาโทรมาเขาก็จะบอกให้นักไปหาที่นั่นที่นี้แล้วแต่เขาจะนัด ทุกครั้งที่ปีเตอร์โทรมานกกับฮ็อตจะทะเลาะกันทุกครั้ง แต่นกก็พยายามบอกฮ็อตให้เข้าใจ ครั้งสุดท้ายที่ปีเตอร์นัดนกออกไปหา

เขาพานกไปซื้อทอง ที่ร้านทองแถว ๆ ตลาดวโรรส นกตีใจมาก หลังจากไปซื้อทอง เขาก็พานกไปเปิดบัญชีที่ธนาคาร โดยให้บัตรเอ ที เอ็ม และจุดเลขที่บัญชีของธนาคารของนกไป จากนั้นก็พานกไปซื้อเสื้อผ้าและของใช้อีกหลายอย่างวันนั้นทั้งวันนกใช้เวลาอยู่กับปีเตอร์ ตอนที่ปีเตอร์

พานกมาส่งที่ห้อง ปีเตอร์บอกว่าพุงนี้เขาจะต้องกลับประเทศฮอลแลนด์แล้วและก็คงอีกนาน กว่า
จะได้มาเมืองไทยอีก ปีเตอร์บอกว่าพุงนี้อยากให้นักไปส่งเขาที่สนามบิน ก่อนเขาจะกลับเขายัง
บอกอีกว่าเขาจะส่งเงินเข้าบัญชีทุกเดือน พอนกเข้าไปในห้องฮ็อต ปลา บอยก็อยู่กับอย่าง
พร้อมหน้า ทุกคนยิ้มที่เห็นหน้านก มีแต่ฮ็อตเท่านั้นที่ทำหน้าเหมือนโกรธนก พอปีเตอร์กลับไปแล้ว
นกก็ออกจากงาน เพราะฮ็อตไม่ให้นักทำงานบาร์ต่อ และเงินที่ปีเตอร์ส่งมาให้ทุกเดือนก็พอใช้
นกจึงใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย นกรู้จักกับเพื่อนที่เสพยาบ้าหลายคน พี่นั้นเป็นคนหนึ่งที่แนะนำ
ให้นักขึ้นไปซื้อยาบ้าบนดอยเพราะจะได้ในราคาที่ถูกลงกว่าในเมือง นกไปซื้อยาบ้าบนดอยจึงรู้จัก
ชัน ชันเป็นคนนิสัยดี แต่ติดเฮโรอีนโดยใช้เข็ม ช่วงหลัง ๆ นกเริ่มระหองระแหงกับฮ็อตเพราะเราไม่
ค่อยเข้าใจกัน ส่วนปลากับบอยก็พากันไปอยู่บ้านที่อำเภอสารภี เวลาที่นกไปบนดอยนกก็มักจะ
ไปค้างอยู่บนดอยหลาย ๆ คืน แต่ไม่ว่าจะไปเมื่อไหร่ก็จะเจอชันเสมอ ความที่นกไม่ค่อยสบาย
ใจ นกก็เลยทดลองใช้เข็มฉีดยา ลูกค้าที่ซื้อยาบ้าของนกมีมากทำให้นักมีรายได้มาก พอนกมี
รายได้มากจึงคิดถึงแม่ นกจึงโทรหาแม่ที่ทำงานและบอกให้แม่เอาบัตรประชาชนไปรับเงินที่
ธนาคาร ตามสาขาและเวลาที่กำหนด

แต่นกไม่เคยบอกแม่ว่านกอยู่ที่ไหน ทำงานอะไร ส่วนมากนกจะโอนเงินมาให้แม่ อยู่มา
ไม่นานฮ็อตโดนยิงที่อำเภอพร้าว เพราะหักหลังกันเองระหว่างขนยาเสพติดลงมาเชียงใหม่ พอ
ฮ็อตเสียชีวิต นกไม่รู้จะไปหาใครนกรู้สึกเหงา และว่าเหว่ นกอยู่คนเดียวทุกวัน นกเสพยามาก
ทั้งยาบ้าและเฮโรอีนจนร่างกายนกริมทรุดโทรม วันหนึ่งชันก็มาหานกที่ห้อง พอตีวันนั้นนกไม่
สบาย นกลุกขึ้นมาเปิดประตู นกคิดว่าปลากับบอยมาหา แต่พอเสียงถามขึ้นมา นกตกใจลุกขึ้น
เห็นว่าเป็นชันอยู่ในห้อง นกก็เลยถามว่ามาทำไม ชันบอกว่าขอแบ่งซื้อเฮโรอีนของนก นกบอกว่า
ของเหลือหน่อยไม่พอแบ่ง แต่นกกำลังจะไปเอาของเพิ่มบนดอย ชันอาสาไปเอาของให้นัก เพราะ
เห็นว่านกไม่สบาย นกจึงเอาเงินให้ชันไปเอายาบ้าและเฮโรอีน นกให้เงินชันไปประมาณ 14,000 –
15,000 บาท แต่พอนกรู้ตัวนกตกใจมาก กลัวว่าจะไม่ได้เงินก้อนนั้น แต่หลังจากวันออกไป 3 – 4
ชั่วโมง ชันก็กลับมาพร้อมกับของที่นกต้องการ นกไม่เชื่อเลยว่าเขาจะกลับมา จากวันนั้นนกริมมี
ความรู้สึกดี ๆ ให้กับชัน ซึ่งต่อมากลายมาเป็นความรัก ชันมักจะชวนนกันไปหาแม่ที่ห้างสรรพสินค้า
เอาเงินไปให้แม่ แม่ไม่รู้หรือว่านกกับชันติดยา แต่แม่จะชอบชันมาก

ต่อมาไม่นานชันโดนจับ และถูกตัดสินจำคุก 6 เดือน นกจึงอยู่คนเดียว ทำอาชีพเหมือน
เดิม คือไปเอายาบ้ามาขายแต่ที่แย้ไปกว่าเดิมคือนกเริ่มติดยาถูกลมประสาท หลังจากนั้นไม่นาน
นกถูกจับในคดีมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตำรวจไม่ได้ของกลางจากนก แต่นก

เสียเปรียบตรงที่นกใช้เข็มฉีดยา นกจึงมีรอยเข็มให้เห็น ตำรวจได้แจ้งข้อหานก หลังจากนกเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานหญิงแห่งนี้แค่ 24 วัน นกทราบว่าเสียค่าปรับแทนการจองจำหรือไม่ นกจึงขอให้ตำรวจโทรไปหาแม่ พอแม่มาหา นกจึงให้แม่เอาบัตร เอ ที เอ็ม ไปกดเงินออกมาเสียค่าปรับให้นก ตอนนั้นค่าปรับนกเหลืออีกประมาณ 2,000 บาท พอเสียค่าปรับ แม่พานกกลับบ้าน และแม่ก็ถามหาชั้นนกกบอกว่าชั้นกลับบ้าน นกกลับมาอยู่บ้านประมาณ 2 - 3 วัน นกบอกแม่ว่านกกจะกลับไปอยู่ที่ห้องเช่าที่นกเช่าอยู่ในเมืองเพื่อหางานทำ แม่อนุญาต นกจึงกลับมา

นกเช็คยอดเงินในบัญชีดู ปรากฏว่าเงินจากต่างประเทศไม่ได้โอนเข้ามา มีเงินเหลืออยู่ในบัญชี 8,500 บาท นกกดมา 4,000 นกเอาไปซื้อยาบ้าจำนวน 100 เม็ด นกเอามาขายเหมือนเดิม เงินที่ได้มาส่วนหนึ่งนกให้แม่และอีกส่วนเอาไปหมუნเวียนซื้อยาบ้าต่อ และฝากเงินเข้าบัญชีธนาคาร นกไปเยี่ยมชั้นที่เรือนจำกลางเชียงใหม่ ชั้นบอกให้นกเลิกขายยาบ้า นกจึงรับปากเพื่อให้ชั้นสบายใจ ไม่นานชั้นพ้นโทษ นกไปรับชั้นออกมาและเสพยาบ้าด้วยกัน ประมาณปลายปี 2543 นกถูกจับข้อหาหนีเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต นกมาอยู่ในเรือนจำ 24 วันแล้วถูกปรับและปล่อย พอวันตัดสินนกให้เพื่อนไปกดเงินมาเสียค่าปรับ ช่วงหลังนกเริ่มตั้งในสายตาของตำรวจว่า เป็นคนจำหน่ายยาบ้า ตำรวจเริ่มจับตาดูนกตลอด ชั้นบอกให้นกเลิก นกเลิกไปได้พักหนึ่ง แต่เพราะว่านกกกับชั้นยังติดเข็ม (ใช้เฮโรอีนโดยการฉีดเข้าเส้น --- ผู้วิจัย) เงินที่อยู่ในบัญชีเริ่มหมดลงทุกวัน เพราะมีแต่กดมาใช้ไม่ได้ฝากเพิ่ม หลังจากนั้นประมาณต้นปี 2544 นกโดนจับอีกครั้ง คราวนี้เหมือน 2 ครั้ง ที่ผ่านมาคือ มีเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ครั้งนี้แม่รู้แล้วว่านกกกับชั้นติดยา เพราะว่านกกไม่มีเงินเสียค่าปรับ เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา นกเลยให้ชั้นไปติดต่อกับแม่ แม่จึงรู้ความจริง แม่เริ่มตั้งข้อรังเกียจชั้น แม่คิดว่าเป็นเพราะชั้น นกถึงติดยา แต่จริง ๆ แล้วเป็นเพราะตัวของนกเอง นกออกมาครั้งนี้ลำบากมากเพราะไม่มีเงินในบัญชีแล้ว นกตัดสินใจขโมยสเตอริโอ ของพี่สาวคนละพ่อ นกนำไปขายเพื่อเอาเงินมาเป็นทุนในการดำรงชีวิต แต่เป็นเพราะพี่สาวของนกได้แจ้งความไว้จนจึงโดนจับ ในข้อหาลักทรัพย์ในเคหสถานเพราะต้องการตัดนิสัยนกกจึงไม่ยอมความ ศาลจึงพิพากษาจำคุก 8 เดือน แม่มาหานกเดือนละครั้ง หลังจากศาลตัดสินได้ประมาณ 2 เดือน ชั้นโดนจับ และถูกตัดสินจำคุก 6 เดือน แม่มาหานก และถามนกกเสมอว่าเลิกได้หรือไม่ นกบอกเลิกได้ ออกไปนกกจะเป็นคนดี พอวันที่นกกพ้นโทษ แม่มารับ นกถูกปล่อยตัวในวันที่ 2 มีนาคม 2545 แม่พานกไปรดน้ำมนต์ที่วัด พาไปสะเดาะเคราะห์ และลงทุนให้นกขายไก่ย่างหน้าบ้าน แม่ให้นกอยู่ในบ้านไม่ให้ไปไหน นกรู้สึกอึดอัด แต่ไม่อยากทำให้แม่เสียใจ

นกโกหกแม่ว่านกจะไปรายงานตัว แต่นกอยากไปหาชั้น แต่เพราะแม่ซีดกรอบให้นกเกินไป คอยให้คนมาคอยดูพฤติกรรมของนกเหมือนไม่ไว้ใจ นกน้อยใจ หลังจากนกออกมาจากบ้าน ชั้นได้รับการปล่อยตัว แต่ตอนนั้นนกอยู่กับ ญา เพื่อนของนก ญาอยู่กับแฟนชาวต่างประเทศ ญา และแฟนชาวต่างประเทศของญาติดเฮโรอีน นกจึงเป็นคนไปเอายาเสพติดให้ชาวต่างประเทศ นกได้เปอร์เซ็นต์พอสมควร ชั้นออกมาได้ประมาณ 5 วัน ก็โดนจับคดีกัญชา ตอนนั้นนกก้อแท้มาก นกมาสูญเสียอิสรภาพอีกครั้ง เมื่อนกได้ไปเอายาบ้าบนดอย สายตำรวจได้โทรแจ้งที่ด่านว่านกขนยาบ้าลงมา นกนั่งรถโดยสารลงมาเชียงใหม่ เมื่อมาถึงด่านปิงโค้ง มีทหาร 1 คน ออกมาโบกรถให้จอดและเรียกลงมาจากรถ ตำรวจได้ค้นตัวนกและพบยาบ้า 64 เม็ด เฮโรอีน 0.20 กรัม หรือประมาณ ครึ่งขวดบิวรี่ นกถูกส่งตัวมาในทัณฑสถานฯวันที่ 24 เมษายน นกอยู่ในทัณฑสถานฯ ประมาณ 3 เดือนกว่า จึงถูกตัดสินจำคุก 2 ปี

หลังจากนั้นนกพยายามติดต่อกับแม่ แต่แม่เงี้ยบนกคิดว่าเป็นเพราะแม่คงโกรธนกมาก ตอนนั้นนกอยู่ได้ 9 เดือนแล้ว เหลือโทษอีกประมาณ 1 ปี 3 เดือน นกอยู่ในทัณฑสถานฯ กับเพื่อนเก่าๆ ที่เคยให้ความช่วยเหลือนกมาโดยตลอด นกอยู่ไปวัน ๆ ไม่คิดอะไรมาก นกคิดอย่างเดียวว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่เพราะใครแต่เป็นเพราะตัวนกเองที่ไม่รู้จักหักห้ามใจตัวเอง เพราะความดีของนกเอง ที่ต้องกลับเข้ามาอีก นกเสียใจมาก ชีวิตในทัณฑสถานฯ ทำให้นกเสียโอกาสในทุกสิ่งทุกอย่าง ตอนนี้นำได้แค่ทำใจ และคิดอยู่เสมอว่ามันคงไม่สายเกินไป สำหรับการกลับออกไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในทัณฑสถานฯ เจ้าหน้าที่ทุกคนให้ความช่วยเหลือนกเป็นอย่างดีอยู่กับแบบพี่น้อง มีการจัดสวัสดิการตามความเหมาะสม ซึ่งนกไม่มีปัญหาตั้งแต่เข้ามาถูกขังครั้งแรกจนกระทั่งปัจจุบัน

นกไม่ได้ทำอะไรที่ผิดกฎระเบียบของทางทัณฑสถานฯ นกทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานโรงงานศิลปประดิษฐ์ 3 โดยช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ในการดูแลผู้ต้องขัง โดยนั่งทำงานบนกองเลี้ยงเพราะมีโรงงานไม่เพียงพอ แม่เริ่มมาเยี่ยมนกเกือบทุกวันและฝากเงินให้นกใช้อาหารทีละ 500 บาท นาน ๆ ครั้ง พ่อจะมาเยี่ยม บางครั้งจะมีเพื่อนเก่า ๆ ที่ทราบมาเยี่ยม เพื่อนจะถามว่าอยู่ในนี้สบายดีไหมเจ้าหน้าที่ดูเหมือนในโทรทัศน์ใหม่ นกบอกว่าเจ้าหน้าที่ที่นี่ใจดี และมีเมตตาถ้าไม่ทำผิดกฎระเบียบบนกบอกกับเพื่อน ๆ ว่าอยู่ในทัณฑสถานฯ สบายกว่าอยู่ข้างนอกไม่ต้องหาซื้อยาเสพติด ไม่ต้องดิ้นรนหาขายยาเสพติดเมื่อตัวเองอยากขายและสบายใจ ไม่มีใครมาขอขายยาเสพติดได้ด้วยตัวเอง ข้าวสามมื้อมีให้ทานไม่ต้องดิ้นรน อยู่กันแบบพี่น้อง นกคงต้องอดทนอยู่ต่อไป โดยจะทำแต่ความดีและช่วยงานเจ้าหน้าที่คงมีสักวันนกคงจะได้ลดโทษเร็วขึ้นเมื่อต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในทัณฑสถานฯ แบบไม่มีใครคิดมาก่อนชีวิตความเป็นอยู่แตกต่างจากความ

เป็นอยู่ข้างนอกราวฟ้ากับดิน ได้มาสัมผัสจึงได้รู้ว่ารสชาติของการเจ็บปวด ทรมาน มันเจ็บปวดมากแค่ไหน ที่ต้องเข้ามาในนี้เข้ามาใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนมากมาย หลายเชื้อชาติภาษา และไม่สามารถรับรู้ได้เลยว่าทุกคนใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันทุกวันนี้เป็นใครและมีโรคอันตรายอะไรบ้าง

ต้องใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย เพราะไม่มีทางเลือก จึงรู้สึกสำนึกในใจขึ้นมา ว่าคงเป็นกรรมที่เคยทำตัวเกรงไม่รักดี ไม่เชื่อฟังแม่ที่คอยสั่งสอนอยู่ตลอดเวลา จึงต้องนี้ต้องมานอนในที่ ๆ แคนนอนร่วมกับผู้คนหลายร้อยคน ไม่มีผ้าปูเตียง ไม่มีหมอนไม่มีผ้าห่มนุ่ม ๆ ไม่มีเตียงนอน ต้องนอนกับพื้นที่สกปรก มีฝุ่นเกาะเต็มไปหมด ถ้าสุขภาพไม่แข็งแรง ต้องล้มป่วยแน่นอน การอาบน้ำ น้ำที่อาบไม่ค่อยมี เวลาอาบน้ำก็ต้องอาบอย่างรวดเร็วจะมาขัดตัว เหมือนตอนอยู่บ้านคงไม่ได้ต้องทำอะไรแบบรวดเร็ว ทันใจ ที่นี้เวลาทุกนาทีมีค่ามาก เข้ามาต้องอาบน้ำล้างหน้าแปรงฟัน ซักผ้า น้ำต้องใช้ร่วมกัน ต้องแข่งกันอาบ แย่งกันซักผ้า เพราะถ้าช้าก็ไม่ทัน ที่ตากผ้าก็เป็นราวเล็ก ๆ แบ่งออกเป็นท่อน ๆ ต้องแบ่งกันตากผ้า ช่วงแรก ๆ นึกคิดว่า ถ้าข้างในนี้มีวิธีที่หาทางฆ่าตัวตายได้ นกคงจะเลือก เพราะไม่อยากทรมานอยู่ในสภาพที่ตายทั้งเป็นแบบนี้

นกหมดสิ้นทุกอย่าง ทั้งอนาคตความหวังและความฝัน ทุกอย่างพังทลายเพราะความรักสนุก หลงระเหิงกับแสงสีและสิ่งเสพติด ต้องสูญเสียเวลา ทุกวันนี้ ชีวิตของนกอยู่ไปวัน ๆ นกเคยคิดว่าจะอยู่อย่างไร จะใช้ชีวิตแบบไหนให้มีประโยชน์ และไม่สูญเสียเปล่า แต่ก็ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้สักที เวลา 07.30 น. ต้องเตรียมตัวเคารพธงชาติเสร็จแล้ว ต้องเข้าทำงาน นั่งทำงานไม่มีม้านั่ง ไม่มีเบาะในโรงงานน่าเบื่อที่สุด เพราะมีคนเยอะมาก ทุกคนจะคุยกันส่งเสียงดังนำรำคาญ และทำให้ปวดศีรษะมาก ผู้ต้องขังส่วนมากที่อยู่ในนี้ทุกคนจะเป็นคนเห็นแก่ตัวไม่มีน้ำใจที่จะคิดช่วยเหลือคนอื่น ทุกคนจะอยู่แบบตัวใครตัวมัน ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร แต่ถ้าได้ทะเลาะกันจะทะเลาะกันเสียงดังมาก ชีวิตที่ในทัณฑสถานฯ ต้องทำแต่งงานและการรอกอย ใครที่มีญาติก็อยู่แบบสบายแต่ถ้าไม่มีญาติก็ต้องกินข้าวแดงแกงหลวง ข้าวแดงก็แข็งมาก แงง 1 ถ้วย สำหรับผู้ต้องขัง 4 คน ต้องทานด้วยกันรสชาติจะเป็นอย่างไรก็จำใจต้องกิน ถ้าไม่ทานก็หิวทุกวันนี้ก็ต้องเข้มแข็งและอดทนเป็นอย่างมาก ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบของทางทัณฑสถานฯ ที่เข้มงวดมากถ้าใครทำผิดก็ต้องถูกลงโทษ บางครั้งอยากทานของอร่อย ๆ ดี ๆ ก็เป็นได้แค่ความคิด เพราะไม่สามารถหาได้เหมือนตอนอยู่ข้างนอก ตอนนี้นึกได้ฝึกวิชาชีพเพื่อที่จะได้นำความรู้ที่ได้มาใช้เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต

๙

กรณีศึกษาที่ 5

นักโทษหญิง ชื่อเล่น อาเลีย อายุ 26 ปี สัญชาติไทย นับถือศาสนาคริสต์ เป็นชาวเขาเผ่าม้ง

คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ลักทรัพย์ ศาลตัดสินจำคุก 1 ปี พันโทษ พ.ศ. 2543

คดีที่ 2 มียาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำนวน 392 เม็ด ศาลตัดสินจำคุก 5 ปี พันโทษ พ.ศ. 2549

อาเลีย มีพี่น้อง 4 คน อาเลียเป็นลูกโต มีน้องชาย 2 คน น้องหญิง 1 คน อาศัยอยู่ที่ ตำบลโป่งแยง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ ในวัยเด็กได้เรียนหนังสือที่คริสต์จักร วันเสาร์ที่อำเภอแม่แตง จนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บิดามารดามีอาชีพทำไร่ทำสวน พอว่างจากการเรียนหนังสือก็ช่วยทางบ้านทำงานหาเงินโดยไปขายของที่ไนท์บาร์ซาร์ ขายเครื่องประดับ เวลาขายของอาเลียจะแต่งตัวเป็นชาวเขาเผ่าม้ง ในช่วงเทศกาลท่องเที่ยวจะขายได้ดีมาก มีน้องชายไปช่วยขายด้วย พอ อายุ 14 ปี มีผู้ชายหมู่บ้านเดียวกันจุดไปเป็นภรรยา โดยวันเกิดเหตุเป็นวันเสาร์ อาเลียได้ไปอธิษฐานที่โบสถ์ พอออกมาจากโบสถ์มีคนมาจุดจำนวน 6 คน เพื่อต้องการตัวอาเลียไปให้เพื่อน แล้วพาอาเลียไปที่บ้านผู้ชาย ชื่อ นายชัยตึก อายุ 14 ปีเท่ากัน เมื่อถูกจุดไปบ้านผู้ชาย ธรรมเนียมเผ่าม้งถือว่าผิดผี จึงต้องอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาจนถึงบัดนี้

โดยช่วยกันปลูกกะหล่ำปลี พร้อมพ่อแม่สามี สามีทำงานโครงการหลวง มีหน้าที่เก็บผักมาตรวจหาสารพิษก่อนส่งออกขายตามร้านโครงการหลวงและไปกรุงเทพฯ ได้เงินเดือน 4,000 บาท อาเลียอยู่บ้านสามีตลอดนาน ๆ กลับบ้านตัวเอง นอนที่บ้านตัวเอง 2 - 3 คืนแล้วก็กลับ เมื่อมีเวลาว่าง อาเลียจะนั่งปักผ้า ชุดประจำเผ่าใส่ ใช้เวลาประมาณ 2 เดือนจะได้ 1 ชุด ถ้าไม่มีเวลาปัก ทั้งชุดจะใช้เวลา 3 - 4 เดือน ต้องปักให้สามี ลูก แม่ พ่อสามี และพ่อ แม่ น้อง ๆ ที่บ้าน ระยะทางจากบ้านสามีถึงบ้านอาเลียเองห่างกันประมาณ 14 กิโลเมตร เดินทางไปมาหาสู่กันโดยรถยนต์ของพี่ชายสามีซึ่งใช้ไว้ขนผักไปขายที่ตลาด ถ้ามีผักมากก็แบ่งขายโครงการหลวง การปลูกไม่ใช้สารพิษ แต่ใช้วิธีธรรมชาติ อาเลียได้เงินจากสามี โดยให้อาเลียเก็บถ้าอยากได้อะไรเป็นพิเศษถึงจะขอ เงินที่ได้จากผลผลิตทางการเกษตรจะให้พ่อแม่สามีเก็บเอง อาเลียไม่เคยได้ส่วนแบ่ง

การถูกจำคุกครั้งแรก อาเลียได้นำกระโปรงชาวเขาของตนซึ่งมีสภาพเก่า ออกมาขายคนรับซื้อของเก่าผ้าเก่า ที่หมู่บ้านเพื่อเอาเงินไปซื้อผ้าใหม่ มาปักต่อ ขายได้เงิน 800 บาท พ่อสามีมา

ถึงกับบอกสามีว่าขายกระบองไป 1 ตัว สามีก็ไม่ว่าอะไร แต่แม่สามีได้ยื่นเข้าก็ไม่พอใจ แม่สามีไม่ค่อยชอบอาเล็ยอยู่แล้วตั้งแต่แรก และไม่อยากให้ลูกชายแต่งงานกับอาเล็ย พ่อสามีจึงปลอบใจ อยู่เสมอให้ทนเอา ไม่ปรึกษาาก่อน อาเล็ยเถียงว่า กระบองนี้เป็นของอาเล็ยเอง จึงมีสิทธิที่จะเอา ไปขายได้ เกิดมีปากเสียงกันขึ้น แม่สามีจึงไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่ริม ว่าอาเล็ย ลักทรัพย์ ตำรวจก็แนะนำให้ยอมความกัน แต่แม่สามีไม่ยอม ตำรวจจึงดำเนินคดีว่าลักทรัพย์ อยู่ที่ สถานีตำรวจ 1 คืน แล้วตำรวจจึงนำส่งทัณฑสถานฯ อาเล็ยไปศาลประมาณ 3 ครั้ง ศาลตัดสิน จำคุก 2 ปี อาเล็ยรับสารภาพจึงได้ลด 1 ปี ที่รับสารภาพเพราะไม่มีใครแนะนำช่วยเหลืออาเล็ย อาเล็ยจึงถูกจองจำ อาเล็ยเสียใจมากทั้งที่เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ทุกวันนี้ก็โกรธแค้นแม่สามี

อยู่ในทัณฑสถาน ฯ อาเล็ยได้รับการคัดเลือกให้ทำงานอยู่โรงครัว เพราะอยู่ข้างนอก อาเล็ยเคยช่วยแม่ทำกับข้าวชาย โดยในแต่ละวันอาเล็ยช่วยทำกับข้าว หุงข้าว ตักแกง โดยมีเพื่อน ร่วมช่วยกันทำอาหารจำนวน 17 คน ต้องตื่นตั้งแต่ตี 4 เพื่อช่วยกันทำอาหารชายให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานฯ อาเล็ยยอมรับว่าเหนื่อย แต่ก็สนุกดีไม่ทำให้คิดมากได้ทานข้าวขาวฟรี มีกับข้าว อร่อย ๆ ไม่ต้องทานข้าวแดงแกงที่จัดให้ ในวันเสาร์และวันอาทิตย์ ผู้ต้องขังคนอื่นเขาหยุดพักผ่อน แต่อาเล็ย ต้องช่วยทำกับข้าวทั้งวัน เพราะวันหยุด ผู้ต้องขังจะซื้อข้าว ขนม สังกกับข้าวพิเศษทาน กัน เป็นวันที่อาเล็ยเหนื่อยมาก แต่ก็ดีกว่าอยู่เฉย ๆ ในวันธรรมดาอาเล็ยขึ้นเรือนนอนประมาณ 6 โมง ที่ขึ้นช้าเพราะต้องรอรับใบสั่งอาหารที่จะต้องทำให้เจ้าหน้าที่ที่เข้าเวรกลางคืน ซึ่งอาเล็ยเป็นคนเดินส่งอาหารให้เจ้าหน้าที่ตามป้อม ตามหน่วยงานที่เจ้าหน้าที่ทำงานอยู่ ทุกวัน และต้องคอย เก็บกวาดโรงครัวให้สะอาด บางคืนขึ้นเรือนนอนแล้วรู้สึกเพลีย ก็ไม่ได้ดูโทรทัศน์ อาเล็ยคิดว่าไม่ต้องแย่งเพื่อน ๆ ในเรื่องของการอาบน้ำ เพราะอาเล็ยขึ้นบ้านค่า อาเล็ยได้สระผม ชักผ้าทุกวัน โดยไม่ต้องจ้างใครซักผ้า ถือว่าเป็นอิสระดี แต่บางครั้งก็เหนื่อยมาก ถึงแม้อาเล็ยจะตัวเล็ก สูง ประมาณ 140 เซนติเมตร น้ำหนัก 46 กิโลกรัม แต่อาเล็ยก็แข็งแรง นอกจากจะเป็นใช้หัวดี เล็ก ๆ น้อย ๆ

อาเล็ยทนอยู่จนครบกำหนด 1 ปี อาเล็ยจะได้ลดวันต้องโทษจำคุก 6 วัน แต่อาเล็ยไม่เอา เพราะเป็นปัญหาต้องไปเอาทะเบียนบ้านที่บ้านแม่สามี อาเล็ยไม่อยากรุงเกี่ยวกับแม่สามี จึงไม่ได้บอกให้ใครไปเอา จึงไม่ได้วันลดต้องอยู่จนครบ 1 ปี เมื่ออาเล็ยออกจากทัณฑสถานฯ วันแรก พ่ออาเล็ยว่าจะมารับแต่ยังไม่ถึง อาเล็ยมีเงินเหลือเพียง 150 บาท เป็นเงินที่พ่ออาเล็ยเอามา ฝากไว้เดือนละ 300 บาท แม่มาเยี่ยมอาเล็ยที่ทัณฑสถานฯ เพียง 1 ครั้ง นอกนั้นพ่อกับยายมาในวันปล่อยตัว อาเล็ยนั่งรถสี่ล้อแดงไปท่ารถข้างฝือกแล้วต่อไปอำเภอแม่ริม ได้พบพ่อ พี่ชาย น้ำ

ที่หน้าวัดแมวมิม ซึ่งกำลังจะไปรับอาเล็ย อาเล็ย ดีใจมากจนร้องไห้ อาเล็ยกลับไปอยู่บ้านพ่อและแม่ได้เพียง 1 คืน ญาติพี่น้องแนะนำให้อาเล็ยกลับไปหาสามี ไม่เช่นนั้นจะต้องเสียเงินให้ทางฝ่ายผู้ชาย 15,000 บาทตามธรรมเนียมเผ่าม้งที่ตกลงไว้ อาเล็ยจึงกลับไปหาสามีเป็นเวลาได้ 2 คืน สามีเชื่อฟังแม่มาก แม่สามีบอกให้สามีอาเล็ยไม่ต้องทำดีกับอาเล็ย สามีอาเล็ยจึงออกไปเที่ยวกลางคืนทุกวัน ไม่สนใจอาเล็ย กลางวันก็ออกไปทำงาน อาเล็ยจึงกลับมาบ้านของพ่อแม่แล้วปรึกษากันว่าจะทำอย่างไร จะขอหย่าทางฝ่ายแม่สามียินดีที่จะหย่าแต่สามีไม่ยอม อาเล็ยจึงมาทำงานที่ร้านในเมือง สามีก็ตามมาขอคืนดี และขอให้อาเล็ยทำเพื่อลูกปัจจุบันลูกชายอายุ 7 ขวบ อาเล็ยเห็นแก่ลูกจึงไม่ยอมแยกทางกัน แต่อาเล็ยก็รู้สึกเจ็บใจที่ฝ่ายสามีไม่เคยไปเยี่ยมอาเล็ยที่ทัศนสถานฯ เลย อาเล็ยได้พาลูกมาอยู่ในอำเภอแมวมิม เพราะได้ทำงานเป็นแม่บ้านและอาศัยอยู่บ้านกับนายจ้าง กลางวันส่งลูกไปเรียนเสียเงินเดือนละ 400 บาท โดยอาเล็ยได้เงินเดือน ๆ ละ 2,500 บาท สามีอาเล็ยก็ลงมาอยู่ด้วยโดยไม่ให้แม่สามีรู้ พ่อแม่สามีก็โทรศัพท์ตามกลับบ้านแต่สามีอาเล็ยไม่กลับโดยขึ้นไปทำงานบนดอยโครงการหลวงเหมือนเดิม ตอนห้าโมงเย็นก็ลงมาอยู่กับอาเล็ย อาเล็ยจึงตัดสินใจลาออกจากงานแม่บ้าน มาเช่าบ้านอยู่ใกล้ ๆ กับบ้านที่อาเล็ยทำงานอยู่ เสียค่าเช่าเดือนละ 500 บาท อยู่กับสามีจนกระทั่งเดือนที่ 9 อาเล็ยไปขายของที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยพี่สาวและพี่เขยพาไป ไปได้ 1 เดือน ย่ำเสียชีวิตจึงขึ้นมาเผา

สามีอาเล็ยไม่ให้กลับไปขายของต่อ ทั้ง ๆ ที่ได้ราคาดีขายตั้งแต่บ่าย 3 โมงถึงเที่ยงคืน รายได้วันละ 7,000 - 8,000 บาท สามีไม่ให้ไปขายต่อหาบ้านเช่าอยู่กับสามี โดยค้าขายอยู่ที่บ้านเช่าในตอนกลางวัน และไปขายของที่ไนท์บาร์ชาในตอนกลางคืนช่วยกันขาย รายได้ดีมาก อาเล็ยจึงซื้อรถจักรยานยนต์ 1 คัน เวลาสามีไปทำงานมีรถโครงการหลวงมารับ จนกระทั่งวันหนึ่ง นำสามี มาพักอยู่ด้วย ไป ๆ มา ๆ เป็นเวลา 3 - 4 วัน โดยยืมรถจักรยานยนต์ของอาเล็ยไปด้วย ต่อมาเมื่อตำรวจมาตรวจค้นบ้านอาเล็ย แต่ไม่พบอะไรหลังจากตำรวจค้นบ้านไม่นาน นำสามีชวนอาเล็ยเข้าไปซื้อของในเมืองเชียงใหม่จึงถูกตำรวจจับ ขณะจะเข้าไปในเมืองเชียงใหม่โดยตำรวจค้นตัวมียาบ้าที่นำสามีจำนวน 392 เม็ด โดยอยู่ในกระเป๋ากางเกง อาเล็ยบอกว่าอาเล็ยไม่เคยรู้เรื่องนี้เลยก็นำสามีมียาบ้า และถูกตำรวจออกหมายจับขณะที่อยู่บนดอยแล้วหนีมาอาศัยอยู่กับอาเล็ย โดยมีหมายจับมาเป็นเวลา 2 เดือน นำสามีเป็นคนจำหน่ายยาบ้าในหมู่บ้านด้วย เลยถูกดำเนินคดีพร้อมกัน โดยอาเล็ยถูกจองจำในทัศนสถานฯ และนำสามีถูกจองจำที่เรือนจำกลางเชียงใหม่ เวลาไปศาลก็จะพบกับสามีอาเล็ยก็มาเยี่ยมทั้งสองคน สามีก็ขอโทษที่ไม่ได้บอกผู้นำเขาขายยาบ้า และมีคดีอยู่แล้ว ผลการสืบข้อเท็จจริงไม่ผ่าน ถึงเวลาเปิดตัวไปศาล นำสามีและ

อาเลี้ยจึงต้องรับสารภาพ เพราะรถเป็นชื่อของอาเลี้ย จึงโดนข้อหาร่วมกันมียาบ้าไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลตัดสินจำคุก 10 ปี รับสารภาพลดเหลือ 5 ปี ช่วงแรก ๆ สามีอาเลี้ย ก็มาเยี่ยมบ่อย ๆ พร้อมพอมแม่อาเลี้ยฝากเงินและของบนคอยมาให้ทานแต่ระยะนี้ ยังไม่มาเยี่ยม หายไปได้ 1 เดือนแล้ว อาเลี้ยก็เขียนจดหมายไป

พอมายู่ในทัณฑสถานฯ อาเลี้ยถูกเจ้าหน้าที่ถามว่าทำไมถึงมากระทำผิดซ้ำอีก เพราะ ครั้งแรกเข้ามาคดีลักทรัพย์ที่สามารถยอมความได้แล้วติดคุก 1 ปี แสดงว่าอาเลี้ยยังไม่เซ็ดหลาบ แสดงว่าที่นี้อยู่สุขสบายดี อาเลี้ยรู้สึกเสียใจอาเลี้ยไม่เคยตะตองยาเสพติด แต่อาเลี้ยต้องไปรับเคราะห์กับคนอื่น เจ้าหน้าที่ที่ควบคุมอาเลี้ยไม่เคยดู แต่จะสั่งสอนตักเตือนให้ทุกคนเป็นคนดีให้ ผีกวิชาชีพ ถ้าเป็นไข้ไม่สบายก็จะให้ยาทาน ถ้าเป็นหนักก็จะพาไปโรงพยาบาล อาเลี้ยมีหน้าที่ ช่วยปรุงอาหารเลี้ยงผู้ต้องขังทั้งทัณฑสถานฯ ทำหน้าที่เข็นข้าวและกับข้าว ส่งบนกองเลี้ยง (สถานที่ที่จัดเฉพาะเพื่อจัดเตรียมอาหารให้ผู้ต้องขังรับประทานทั้งสามมือ --- ผู้วิจัย) เพื่อให้ เพื่อน ๆ ได้ รับประทานทาน ตอน 6 โมงเช้าต้องสวดมนต์ และนับยอดก่อนลงเรือนนอนทุกครั้ง อาเลี้ย เข้าเรือนนอน 6 โมงเย็น เพราะต้องช่วยล้างจานและอาบน้ำเย็นทุกวัน แต่ก็สบายดีไม่ต้อง แยกกันอาบน้ำสระผม อาเลี้ยอ้วนขึ้นเพราะทานข้าวแดง และกับข้าวที่จัดให้ ผัก ผลไม้ และขนมหวานที่หลวงจัดไว้ให้เพื่อเป็นสวัสดิการ ทานได้อิ่มเต็มที พอกกลางคืนก็หลับสบาย ถึงวันที่ต้องอยู่ เเวรก็อยู่เองไม่ได้จ้างใครโดยการอยู่เวรเริ่มตั้งแต่ 3 ทุ่มถึงตี 5 ของวันใหม่ แต่แต่ละคนจะต้องอยู่เวร คนละ 1 ชั่วโมง เมื่อเวียนมาถึงชื่ออาเลี้ยมีความสุขดีถ้าไม่คิดมากเพื่อน ๆ ของอาเลี้ยทุกคนก็ไม่มีปัญหา บริภาษกันได้ทุกเรื่อง อาเลี้ยมีเพื่อนสนิท 2 คน เป็นคนบนคอยเหมือนกันชื่อเยีย กับ หมี่ อายุ 26 กับ 28 ปี มีชีวิตคล้ายกับอาเลี้ย ได้สอนอาเลี้ยให้รู้ทันคนภายในทัณฑสถานฯ เพื่อ เอาตัวรอด อาเลี้ยต้องทำตามกฎระเบียบของทัณฑสถานฯ เพื่อที่จะได้ออกจากที่นี่ เร็ว ๆ ไปอยู่กับ ครอบครัวและลูก

กรณีศึกษาที่ 6

นักโทษหญิง ชื่อเล่น ณัฐ หรือ แห่ง อายุ 37 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย

คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ลักทรัพย์ ตัดสินจำคุก 6 เดือน

คดีที่ 2 ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ตัดสินจำคุก 7 ปี

ณัฐมีพี่น้อง 3 คน ณัฐเป็นพี่คนโต จบการศึกษาจากวิทยาลัยทางศิลปวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาเบื้องต้นณัฐเริ่มเรียนที่โรงเรียนเอกชนที่มีชื่อแห่งหนึ่ง ในวัยเด็กณัฐอาศัยอยู่กับยาย 2 คน บ้านยายอยู่ที่อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ สาเหตุที่ณัฐไม่ได้อยู่กับพ่อและแม่ เพราะว่าพ่อรับราชการเป็นตำรวจที่ประจำการอยู่ตามชายแดน แม่เป็นแม่บ้านพ่อต้องไปปฏิบัติราชการ นาน ๆ ณัฐถึงจะพบพ่อกับแม่ แต่ณัฐไม่เคยคิดถึงพ่อกับแม่ เพราะยายรักและตามใจณัฐมาก ในละแวกบ้านยายจะมีบ้านญาติพี่น้องยายเป็นจำนวนมาก ทำให้อบอุ่น ยายพาณัฐไปวัดไปทำบุญเพราะว่าบ้านอยู่ใกล้วัด บ้านเดิมของพ่อณัฐอยู่ที่แม่สะเรียง ณัฐมีปู่ ย่าที่ใจดี มีพ่อที่ตามใจณัฐ อากี้เป็นตำรวจเหมือนกับพ่อ ครอบครัวของณัฐในสายตาของคนทั่วไปจะดูดีมาก เพราะมีพื้นฐานทางครอบครัวที่ดี ณัฐอยู่บ้านยายจนถึง ป.4 ยายก็เสียชีวิต ตอนนั้นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของณัฐเริ่มเปลี่ยนไป บ้านที่ณัฐอาศัยอยู่มาดังแต่เกิดก็ต้องมาโดนยึดจากพี่ น้องของแม่ทำธุรกิจปางช้าง ณัฐเสียใจมาก ณัฐต้องไปอยู่บ้านพักตำรวจกับพ่อ เพราะพ่อขอย้ายเข้าประจำการในเมือง ณัฐอยู่กับพ่อแม่และน้องสาวอีก 2 คน

ณัฐต้องช่วยแม่ทำงานทุกอย่าง ณัฐต้องตื่นแต่ตี 4 ครึ่งทุกวัน ล้างหน้าแปรงฟันแล้วต้องรีบไปตลาด ไปซื้อของตามรายการที่แม่จดไว้ให้ แม่ณัฐขายข้าวแกงในค่ายให้กับพวกตำรวจ ณัฐซื้อของเสร็จต้องรีบมาเปิดร้าน เพื่อหั่นเนื้อหั่นพริกเตรียมของไว้รอแม่ พ่อแม่มาณัฐรีบกลับบ้านไปอาบน้ำแปรงฟัน เปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมไปโรงเรียน ณัฐนั่งรถค่ายไปโรงเรียนทุกวันไปพร้อมน้องสาวอีก 2 คน ต่อมาณัฐเริ่มมีนิสัยเกเรเพราะมีเพื่อนผู้ชายมาก ณัฐกลายเป็นเด็กก้าวร้าวไม่ยอมใคร บ่อยครั้งที่คนขับรถไปฟ้องพ่อว่าณัฐไปชกต่อยกับคนอื่น พ่อตีณัฐเวลาพ่อไม่เฝ้าพ่อดูมาก ณัฐเคยหนีออกจากบ้านเพราะน้อยใจแม่ ไปนอนบ้านเพื่อน 2 คืน พ่อจึงไปตามณัฐถึงกลับ ณัฐโดนพ่อเอาเข็มขัดตีหลังจนหลังเป็นแผล ยิ่งถูกตีณัฐก็กลายเป็นเด็กก้าวร้าวไม่กลัวใคร ผิดกับน้องสาวณัฐทั้งสองคนที่พ่อแม่ตามใจ งานในบ้านก็ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น เวลาแม่ซื้ออะไรให้ส่วนใหญ่น้องสาวสองคนจะได้เป็นคนเลือกก่อนว่าจะเอาชิ้นไหน แบบไหน ตัวไหน เป็นแบบนี้หลายครั้งหลายหน ตอนเรียนที่วิทยาลัยน้องสาวคนกลางเรียนอยู่ที่โรงเรียนพาณิชย์การแม่ได้ซื้อมอเตอร์ไซค์ให้น้องสาวคนที่สองขับไปเรียนหนังสือ แต่ณัฐต้องเดินจากหัวถนนไปวิทยาลัยเป็นระยะทางไกลทุกวัน ตอนเย็นต้องเดินออกมาขึ้นรถที่หัวถนนอีก

พ่อณัฐเรียนปี 2 ตอนปิดเทอมพ่อส่งให้ไปอยู่ที่บ้านปู่กับย่า มีอยู่วันหนึ่งณัฐไปส่งหลานสาวดูผลสอบตอนกลับมาถูกรถชนทั้งคู่ ณัฐสลบไปถึง 17 คืน คนที่เข้ามาช่วยเหลือได้พาดณัฐกับน้องมารักษาตัวที่โรงพยาบาลแมคคอมมิค ณัฐอยู่ที่โรงพยาบาลนาน 2 เดือนอาการสาหัสมาก

เลือดคั่งในสมองหมอตองผ่าศีรษะแล้วเอาเลือดที่คั่งในสมองออก ญาติย้ายมารักษาตัวที่โรงพยาบาลค่ายอีก 2 เดือน จึงขอหมอลับบ้านแต่ต้องมาฉีดยาทุกวันอีกหนึ่งเดือน คนในค่ายเขาลือกันว่าลูกสาวของพ่อตายแล้วตอนโดนรถชน เขาพากันกลัวมากแทบจะไม่มีใครเดินผ่านบ้านญาติในตอนกลางคืน พ่อต้องไปพักการเรียนให้ญาติไว้หนึ่งปี พอครบปีแล้วญาติก็ขอกลับไปเรียนต่อโดยที่ต้องเรียนกับเด็กรุ่นน้อง พ่อญาติตอนที่อยู่บ้านจะเป็นคนชอบดื่มเหล้ามาก ถ้าดื่มก็จะดื่มติดต่อกัน 2 ถึง 3 วัน เวลาเมาใครก็ไปหาไม่ได้ เพราะพ่อชอบบ่นและอาละวาดโดยเฉพาะกับแม่ ถ้าพ่อเมาแม่จะเจ็บตัวบ่อยมากทำให้ญาติเบื่อการทะเลาะของพ่อกับแม่มาก ญาติอายุชาวบ้าน เพราะบ้านญาติอยู่ในห้องแถว พ่อญาติและน้องเรียนสูงขึ้นฐานะการเงินในบ้านก็เริ่มฝืดเคือง ญาติพยายามหาเงินช่วยแม่ วันเสาร์ - อาทิตย์ โดยญาติจะไปเก็บขวดเหล้ามาขาย ได้เงินครั้งละ 40 - 50 บาท และเก็บขนุนข้างบ้านไปขายบ้าง เอาเงินมาแบ่งกับน้องไปโรงเรียน ญาติไม่อายุเพราะที่ตลาดเขารู้จักญาติ

ญาติเรียนจบที่วิทยาลัย ก็ได้ออกมาหางานการแสดงกับเพื่อนรุ่นพี่ที่คุ้มชั้นโตกแห่งหนึ่ง แต่ด้วยความที่ไม่มีประสบการณ์เลยขาดทุนและถูกโกง ญาติกลับมาอยู่บ้านได้ 4 - 5 เดือนก็ไปสมัครเป็นครูอาสาของการศึกษานอกโรงเรียน ญาติได้ไปสอนที่แม่แจ่ม ซึ่งสนุกดีแต่มันทำให้ญาติรู้อะไรหลายอย่างว่า คนที่ลำบากมากกว่าญาติมีอีกมาก แต่เขาก็อยู่ได้ตามอัตภาพของเขาไม่มีการแก่งแย่งแข่งขันกันเหมือนกับคนในเมือง เขาอยู่ได้ด้วยการพึ่งพาอาศัยกัน ผิดกับคนทางบ้านเราที่อยู่กันอย่างเอาวัดเอาเปรียบกัน ญาติเป็นครูจนหมดสัญญาจ้างเป็นเวลาหนึ่งปีจึงไม่ทำสัญญาต่อ ตอนนั้นญาติเริ่มหันกลับมาคบกับเพื่อนเก่า จึงชวนกันไปเล่นดนตรีเป็นวงอยู่ที่อำเภอสันป่าตอง เพื่อนแนะนำให้ญาติรู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง ที่ญาติสนใจก็เพราะเห็นว่าเขาเป็นคนจังหวัดเดียวกันกับพ่อของญาติ หน้าตาทำทาง บุคลิกของเขาดูดีทุกอย่าง ญาติคบกับเขาได้ไม่กี่เดือนก็ได้เสียกันโดยที่พ่อแม่ไม่รู้เรื่องด้วยกันจนญาติตั้งท้อง เขาบอกว่าเขาจะรับผิดชอบญาติทุกอย่างไม่ต้องเอาเด็กออก เพราะเขาเป็นคนที่รักเด็กมาก แต่เขาก็โดนแม่เขาเรียกตัว กลับไปช่วยทำงานที่โรงงานทำไม้ของแม่เขาที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ญาติเลยต้องอยู่รับกับปัญหาตามลำพัง ญาติกลับบ้านที่แม่ริม จึงถูกทักว่าเดี๋ยวนี้ดูอ้วนขึ้น พ่อไม่รู้ว่ามีญาติท้องจนกระทั่งแม่สังเกตเห็นญาติผิดปกติ แม่เลยเรียกมาถาม ญาติยอมรับว่าท้องได้ 7 เดือนแล้ว แม่บอกว่าจะทำอย่างไร โดยคืนนี้แม่จะพูดกับพ่อ ญาติกลัวมาก เลยตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าหนีออกจากบ้านไปโทรศัพท์หาแฟน เขาบอกให้ไปอยู่กับพี่สาวเขาที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ในจังหวัดเชียงใหม่ เขาบอกว่าพี่สาวเขานิยัดดี พุดคุยเก่ง มีลูกชาย

1 คน และลูกสาวฝาแฝด 2 คน หลาน 3 คน ซึ่งทุกคนเรียกณัฐว่าแม่ณัฐ ณัฐอยู่กับพี่สาวแฟน จนใกล้คลอด แม่แฟนมาจากจังหวัดแม่ฮ่องสอน ชื่อแหวนมารับไหว้ณัฐ แล้วไปหาพ่อณัฐที่บ้าน

ปรากฏว่าแม่แฟนกับพ่อณัฐเป็นเพื่อนกัน แต่พ่อไม่ยอมยกโทษให้ พ่อโกรธมาก ณัฐคลอดลูกเป็นผู้ชายโดยการผ่าออก วันที่ณัฐไปคลอดไม่มีใครอยู่ดูณัฐแต่ณัฐก็เตรียมของไว้หมดแล้ว ณัฐฟื้นจากยาสลบ ณัฐถามหมอว่า ลูกณัฐครบไหม เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย หมอบอกครบเป็นผู้ชาย ณัฐก็หลับไปอีก จนพี่สะใภ้มา ณัฐตื่นแต่ลุกไม่ได้ เพราะปวดแผลผ่าตัด แม่กับน้องสาวมาหา ณัฐดีใจมาก แต่บอกว่าถ้าออกจากโรงพยาบาลให้ไปอยู่ที่บ้าน พ่อไม่ว่าอะไรแล้ว ณัฐคิดว่าที่บ้านแฟนเขาก็มีลูกตั้ง 3 คน ถ้าเอาลูกเราไปอยู่ก็ต้องเพิ่มภาระให้เขาอีก ก็เลยคิดว่าไปพักอยู่ที่บ้านดีกว่า พ่อเห็นหลานพ่อรักหลานมาก ไม่ว่าจะกินจะนอนพ่อจะดูแลทุกอย่าง อะไรที่เป็นอาหารบำรุงพ่อซื้อมาให้ณัฐกับลูก ลูกณัฐหน้าตาไม่เหมือนณัฐกับแฟน แต่ไปเหมือนตามาก พ่อแฟนณัฐกลับมาจากทำไม้ มารับณัฐกับลูก พ่อให้ณัฐมากับแฟน แต่หลานพ่อไม่ให้ จึงทะเลาะกัน ณัฐเลยต้องมากับแฟนให้ลูกอยู่กับตา - ยาย แต่พ่อณัฐกลับพ่อสอนให้หลานเรียกตัวเองว่าพ่อ เรียกแม่ณัฐว่าแม่ ณัฐกับแฟนตอนนี้เริ่มกิน เที่ยว เพราะเครียดมาก และยังเป็นวัยรุ่น

แฟนณัฐเริ่มติดกันพนน ติดสุรา คบเพื่อน เวลาเขาไปไหนเขาจะพาณัฐไปด้วย พาไปนั่งเฝ้าเขาเพราะณัฐไม่ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ตอนนั้นเขาชอบเที่ยวกันที่บาร์ร้างไปกันทุกคืน เพราะเพื่อนแฟนเปิดโต๊ะสนุกเกอร์อยู่ที่นั่น ณัฐรู้จักกับพี่สาวของเพื่อนแฟนชื่อพีนุ้ย ซึ่งเป็นนักร้องอยู่ที่สันป่าตองณัฐชอบไปนั่งคุยและตามไปด้วยจนสนิทกันมาก พีนุ้ยมักจะมีเจ้านี่มาทวงเงินอยู่เสมอ บางคนก็ดำ มีอยู่รายหนึ่งเขาจะเอาตำรวจมาจับ ณัฐสงสารพีนุ้ยมาก นั่งคุยกันกับพีนุ้ย พีนุ้ยได้ปรับทุกข์ และคิดว่าตัวเองคงเป็นคนดีของสังคมไม่ได้ และถามณัฐว่าเคยได้ยินข่าว มอมยาแล้วรอดทรัพย์ไหม ณัฐบอกว่าเคยอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ พีนุ้ยถามว่ากล้าไหมถ้าพีนุ้ยจะชวนณัฐทำแบบนั้นบ้างได้เงินแล้วเรามาแบ่งกัน ณัฐบอกว่ากล้า และถามว่าพีนุ้ยจะไปเอายามาจากไหน ณัฐพูดกับพีนุ้ยแค่นี้แล้วก็ไม่ได้สนใจอีก จนกระทั่งประมาณ 3 - 4 วัน พีนุ้ยก็โทรศัพท์ไปหาที่บ้านบอกให้ณัฐออกมาหา พ่อณัฐมาหา พีนุ้ยบอกว่ามียานอนหลับแล้ว ณัฐพร้อมจะทำงานหรือยัง ณัฐจึงตกลง แต่ที่ยอมทำเพราะว่าสงสารพีนุ้ย ไม่อยากเห็นพีนุ้ยต้องติดคุก พีนุ้ยบอกว่าตอนนี้กำลังติดต่อกับคนที่รู้จัก บอกว่ามีเด็กมาให้ เดี่ยวเขาจะมารับณัฐที่หน้าโรงหนัง ให้ณัฐไปกับเขาแล้วพยายามเอายานี้ใส่ตอนเขาเผลอ พอถึงเวลานัดเขาก็มารับตามนัด เขามาคุยกับพีนุ้ยแล้วพีนุ้ยก็บอกให้ณัฐขึ้นรถไปกับเขา เขาพาณัฐไปทานอาหาร ระหว่างที่ทานอาหารเขาได้สั่งเบียร์มาดื่มด้วย ส่วนณัฐได้แต่ดื่มน้ำอัดลม พอทานอาหารเสร็จเขาชวนณัฐไปดื่ม

ต่อที่โรงแรมในขณะที่อยู่ในห้อง ญัฐพยายามที่จะหาโอกาสเอายานอนหลับใส่ลง ในแก้วเบียร์เขา จนกระทั่งเขาเข้าไปอาบน้ำ ญัฐเลยรีบเอายาที่เตรียมไว้ใส่ลงไปในแก้วเบียร์ พอเขาเดินออกมาจากห้องน้ำ เขาหยิบแก้วเบียร์ขึ้นดื่มเขาบอกว่ามันขม แต่เขาก็ไม่สนใจ ญัฐรินให้เขา เขาก็ดื่มอีก ได้ประมาณสัก 30 นาที เขาก็มีอาการง่วงนอน โดยหาวบ่อยมาก แล้วเขาก็หลับไป ญัฐได้หยิบเงิน สร้อยคอ แล้วหนีออกมา กลับไปหาพี่น้องที่นัดกันไว้ แล้วนำสร้อยคอไปขาย

พอได้เงินมารีบเอาไปให้พี่น้อง พี่น้องจึงนำเงินไปใช้หนี้ทั้งหมด แต่ก็ยังไม่พอ เพราะพี่น้องมีหนี้สินมาก ญัฐต้องทำแบบนี้อีกประมาณ 3-4 ครั้ง แต่ก็ไม่เคยโดนตำรวจจับ เงินที่ได้มาญัฐนำไปกิน เที่ยว แต่งตัวจนหมด เพราะเงินที่ได้มันได้มาอย่างง่าย เลยใช้หมดไปโดยไม่รู้คุณค่าของมัน จนกระทั่งครั้งสุดท้ายที่ทำเจ้าทุกข์ไปแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจภูธรตำบลข้างเผือก ญัฐโดนออกหมายจับทั่วราชอาณาจักร ตำรวจตามไปถึงบ้านแต่ไม่เจอ พอญัฐรู้จึงได้เข้ามาบอดตัวที่สถานีตำรวจ เจ้าทุกข์มาชี้ตัว ญัฐได้คุยกับเจ้าทุกข์และได้คืนของให้เขา เขาไม่เอาเรื่องแต่ตำรวจไม่ยอม ตอนแรกญัฐโดนคดีชิงทรัพย์ แต่ตำรวจได้ลงเป็นลักทรัพย์ โดยส่งฟ้องที่ศาลแขวง ญัฐถูกตัดสินจำคุก 6 เดือน และได้รับพระราชทานอภัยโทษเมื่อ วันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ 2542 ญัฐถูกจองจำทั้งสิ้น 3 เดือนเศษ พอได้รับการปล่อยตัว ญัฐก็กลับไปบ้าน

ตอนนี้อะไรทุกอย่างมันเลวร้ายลงกว่าเดิมมาก ญัฐเลิกกับสามี ส่วนลูกของญัฐพอญัฐเป็นคนเอาไปเลี้ยง ยอมรับว่าสภาพจิตใจญัฐแย่มาก พอตีคนที่เคยรู้จักชื่อพี่หนุ่ม เขาโทรศัพท์มาชวนญัฐไปทำงานหาเสียงให้นักการเมือง ญัฐได้รู้จักนักการเมืองหลายคนทั้งระดับท้องถิ่น และระดับชาติที่มีกิจการร้านค้าและบริษัทส่งออก ได้ช่วยดูแลทั้งการเงินร้านอาหารและเงินเดิมพันที่บ่อนไก่ พอวันไหนว่าง ญัฐต้องขึ้นไปดูกิจการของบริษัท ที่อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ช่วงนี้ ญัฐทำงานเกี่ยวกับสิ่งที่ผิดกฎหมาย ญัฐรู้แต่ญัฐไม่สนใจ ญัฐคิดแต่เพียงว่าจะอะไรจะเกิดก็ปล่อยให้มันเกิด ทัศนสถานฯก็เคยเข้ามาอยู่แล้ว ญัฐทำงานเก็บเงินได้มาก มีคนมาเตือนญัฐให้ ญัฐกลับไปทำอาชีพที่สุจริตแล้วตั้งตัวใหม่ ญัฐคิดเหมือนกันแต่ไม่รู้จะออกไปทำอาชีพอะไร จนกระทั่งวันหนึ่ง มีตำรวจประมาณ 10 กว่านาย ได้เข้าค้นบ้านสวน แสดงหมายค้นและหมายจับพี่หนุ่มและพรรคพวก เพราะว่าเขาสงสัยว่าพี่หนุ่มจะจ้างวานฆ่านักการเมืองท้องถิ่น ที่เป็นชาวดังในหนังสือพิมพ์ แต่ตอนนั้นพี่หนุ่มไม่อยู่ ตำรวจเอาตัวญัฐและคนงานอีก 4-5 คนไปสอบสวน ญัฐบอกว่าไม่รู้เรื่อง ญัฐเป็นคนงาน พอตีสารวัตรสอบสวนเคยเป็นลูกน้องพ่อญัฐ เพราะเคยเป็นตำรวจหน่วยงานเดียวกันมาก่อน บอกญัฐว่าให้รีบออกไปจากบ้านนี้ ถ้าอยู่ต่อไปต้องโดนจับ เขารู้ว่าเราทำอะไรกันที่ผิดกฎหมาย พอตีพี่หนุ่มเข้ามาบอดตัว พี่หนุ่มบอกให้ญัฐปิดบ่อนไก่ โรงอบ

ลำไย ชายลำไยออกให้หมดแล้วเอาเงินมาให้แม่พี่หนุ่ม ญัฐรู้ว่าพี่หนุ่มเป็นคนทำ แต่ญัฐก็ไม่สามารถที่จะไปพูดให้ใครฟังได้ มีอปีนและคนขับรถส่งมีอปีนญัฐก็รู้จัก แต่ญัฐพูดไม่ได้ ตอนนีพี่หนุ่มต้องกลับไปอยู่ที่เรือนจำลำพูนอีกครั้งหลังจากที่พ้นโทษออกมาเมื่อปี 2539

ขณะที่ถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำจังหวัดลำพูน พี่หนุ่มสั่งโดยเด็ดขาดไม่ให้ใครไปเยี่ยมแม่กระทั่งญัฐ เพราะคิดว่ามีญัฐเพียงคนเดียวที่รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเงินเข้าเงินออกหรือว่าพี่หนุ่มไปไหนมาไหน เพราะพี่หนุ่มจะไม่บอกใคร โดยแบ่งเงินให้ญัฐก้อนหนึ่ง ญัฐกลับเข้ามาในเมืองเชียงใหม่ มาเช่าหออยู่ ญัฐเริ่มกิน เริ่มเที่ยวอีกครั้ง แต่ญัฐไม่ค่อยสนใจเรื่องอื่น ไม่ว่าจะเป็นการพนันหรือผู้ชาย ทางบ้านก็ไม่รู้ว่าญัฐเป็นตายร้ายดีอย่างไร เพราะญัฐไม่เคยติดต่อส่งข่าวคราวให้ทางบ้านรับรู้เลย

ญัฐไปสมัครเรียนนวดแผนโบราณ พอเรียนจบแล้วญัฐไปเป็นหมอนวดอยู่แถว ถนนราชวงศ์ กรุงเทพฯ เคยมีคนมาถามว่าตามประวัติว่าญัฐเป็นใคร มาจากไหน ทำไมถึงมาทำงานแบบนี้ ญัฐไม่อยากบอกใครหรือว่าเป็นใครมาจากไหน ญัฐคิดว่ามันไม่ใช่สิ่งจำเป็น ญัฐอยู่ที่นี้ได้ไม่ถึง 5 เดือนก็ออก เพราะเบื่องาน ญัฐกลับมาเชียงใหม่และได้ไปทำงานที่บริษัทบ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง ญัฐทำงานเกี่ยวกับควบคุมคนงาน จ่ายเงินเดือน คมสต็อกการ์ด คมสตรี ซึ่งญัฐไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานด้านนี้มาก่อน แต่ญัฐก็ทำได้ คนงานพันกว่าคน ญัฐเป็นคนทำบัตรให้โดยใช้ชื่อญัฐเป็นนายจ้าง เพราะคนงานส่วนใหญ่เป็นไทยใหญ่ ญัฐทำงานที่นี่ ญัฐเจอผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งต่อมาได้อยู่กินเป็นสามี - ภรรยา จนกระทั่งทุกวันนี้ เขาเป็นพ่อม่ายมีอายุแก่กว่าญัฐถึง 12 ปี เป็นคนซื่อซึ้งและไม่มีเหตุผลจนน่ารำคาญ ไม่ชอบให้ญัฐแต่งหน้า ทาปาก บ้านเขาอยู่ที่ดอยเต่า ที่บ้านมีแม่อยู่คนเดียว ตอนนีแม่เป็นอัมพาต แม่และญาติพี่น้องเขารักญัฐมาก

พอโครงการของบริษัทถูกธนาคารยึด ก็พากันกลับมาอยู่ที่บ้าน จึงไม่มีงานทำทั้งคู่ ต่อมาสามีถูกรถชน ซากต้องเข้ารักษาตัวหมดไปถึงแสนกว่าบาท เงินที่เก็บสะสมมาก็หมด พอเริ่มเดินได้คล่อง ญัฐได้ไปสมัครเป็นบัสโฮสเตรส หรือพนักงานบริการบนรถทัวร์ วิ่งสายเชียงใหม่ - กรุงเทพฯ ญัฐได้เงินเบี่ยเลี้ยงเที่ยวละ 400 บาท ได้พิเศษในการรับคนระหว่างทางเพิ่มด้วย บางครั้งได้เที่ยวละพันกว่าบาทโดยเฉพาะในช่วงเทศกาล แต่ทำได้ไม่นานเนื่องจากแฟนญัฐซึ้งซึ้งมาก ให้ญัฐลาออกไปทำงานที่ห้างสรรพสินค้าในเชียงใหม่ ได้รับเงินเดือน ๆ ละ 6,000 บาท พอทำได้เดือนแรกทางห้างหักเงินหลายอย่าง จึงเหลือเงินในบัญชีธนาคารเพียง 1,800 บาท ค่าใช้จ่ายไม่พอ ค่าหอพักก็ไม่ได้จ่าย 3 เดือน จนเข้าหอพักไม่ได้ ญัฐก็ชวนแฟนกลับบ้าน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เอาของกลับไปด้วย อยู่ที่บ้านก็ไม่มีเงินใช้ เวลาจะทานอะไร ก็ต้องไปติดเงินเขาไว้ที่ร้านค้ากลาง

หมู่บ้าน ยอมรับว่าช่วงนี้ลำบากมากเห็นแฟนเครียดยิ่งกลัวใจ เลยตัดสินใจหนีเข้ามาในตัวเมือง เชียงใหม่ ไปหาซื้อยานอนหลับ โทรศัพท์ติดต่อคนที่รู้จัก แต่เขาไม่รู้จักบ้านฉันให้มาหาและได้ทำการมอมยาเขาอีกครั้งหนึ่ง ได้เงินไปใช้หนี้และขนของกลับบ้าน เอาเงินที่เหลือไปใช้หนี้ที่บ้าน พอมาวันหนึ่งลูกชายโทรศัพท์ไปหาบอกว่าอยากพบฉัน

ฉันจึงมาหาถูกโดยฉันพักอยู่ที่โรงแรม จังหวัดเชียงใหม่ จึงถูกตำรวจจับในที่สุด เพราะมีหมายจับทั่วทุกโรงแรมในประเทศไทย ในที่สุดฉันก็ได้กลับมาในทัศนสถาน ฯ แห่งนี้อีกครั้ง ห่างจากคดีเดิมเป็นระยะเวลา 3 ปี 2 เดือนซึ่งนานพอสมควร ฉันได้แต่ปลอบใจตัวเอง ที่เข้ามาซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่รู้จักเข็ดหลาบ เบื่อตัวเองพอเข้ามาต้องอยู่ในห้อง คนแน่นมากและเสียงดัง อัดกันเหมือนปลากระป๋อง ส่วนมากผู้ต้องขังในนี้จะมาด้วยคดียาเสพติด ทุกคนกล่าวว่าถูกตำรวจยึดเยียดยาเสพติดให้ ฉันคิดว่าทำไมตำรวจขยันเอายาบ้าให้จริง ๆ เอายาบ้าให้คนละ 200 - 400 เม็ด ฉันคิดว่าทุกคนในนี้เป็นคนไม่ยอมรับความจริงโกหกกันจนวินาทีสุดท้าย สำหรับเจ้าหน้าที่หรือผู้คุมในภาพพจน์ของฉันจะต้องเป็นคนโหดเหี้ยมเสียงดัง ๆ ตัวใหญ่ จึงจะสามารถปกครองนักโทษได้ไม่คิดว่าผู้คุมที่นี้จะมีรูปร่างบอบบาง แต่ผู้คุมแบบที่ฉันคิดไว้ก็มีคือใช้อำนาจและเดินแกว่งกระบองตรวจรอบ ฉันอยากให้ผู้คุมเป็นได้ทั้งพ่อ แม่ พี่น้อง ครู อาจารย์ เพราะเวลาฉัน และเพื่อนมีปัญหาสามารถปรึกษาได้ จะได้ไม่แก้ปัญหาก็ดี ฉันคิดว่าจะมีคนสักกี่คนที่ทำงานด้านนี้เพราะใจรัก ด้วยอุดมการณ์ มีความตั้งใจที่จะบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ต้องขัง ผู้ต้องขังส่วนมากรวมทั้งฉัน มักถูกตราหน้าว่าเป็นอาชญากรโดยสันดานหรือพลาดพลั้งประมาทและถูกใส่ร้าย แต่เมื่อถึงที่สุดของคำพิพากษา ทุกคนก็ต้องก้าวเดินสู่ประตูเหล็ก กำแพงอันสูงใหญ่แข็งแรง ทุกคนก็จะได้ชื่อว่าเป็นคนคุก มีบัตรประจำตัว น.ญ. (นักโทษหญิง --- ผู้วิฉัย) แทนบัตรประชาชน ระบุคดี ข้อหา ตัดสินจำคุกกี่ปี วันพ้นโทษ ฉันคิดว่ามันเหมือนการประจานความเลวร้ายของตัวเอง แต่คนแก่คุก (คือคนที่อยู่ในเรือนจำ/ทัศนสถานฯ มานานจนเสมือนว่าคุณเป็นบ้านของตน มีความซาซินต่อการถูกจองจำเพราะจะวนเวียนเข้าออกเรือนจำอยู่เสมอ --- ผู้วิฉัย) แบบฉันและอีกหลายคน คงไม่มีความรู้สึกอะไรในโลกแคบไปนี้ถึงแม้จะมีศ ต้าแห่ง ศักดิ์ศรีเข้ามาที่นี้แล้ว ตัดสินก็เป็นนักโทษหญิงเหมือนกันหมด ผู้ช่วยเหลือที่เจ้าหน้าที่แต่งตั้งขึ้น บางคนก็ใช้อำนาจกดขี่เพื่อนผู้ต้องขังด้วยกัน ทำให้ฉันนึกถึงชีวิตนอกคุก มันแตกต่างจากที่นี้มาก คนที่ทำผิดแบบฉัน มักใช้เงินเก่งไม่ประหยัดเพราะหาเงินได้ง่าย เวลาจะไปทำความชั่วก็จะไม่ให้ใครรับรู้ เวลาที่มีเงินก็จะไปเที่ยว และชื่อของแจกคนอื่น สามีฉันก็สงสัยเหมือนกันว่าได้เงินจากไหน ฉันโกหกไปเอาเงินที่บ้านพ่อ และโกหกได้เรื่อย ๆ หลายครั้งที่ฉันรอดจากเงื้อมมือกฎหมาย ไม่ใช่ฉันเก่ง แต่คิด

ว่าดวงยังไม่ถึงคราว ญัฐยอมรับว่าทำแบบนี้ต้องหาโอกาสที่เหมาะสม และใจต้องกล้ามากถึงจะทำ
ได้ ทุกวันนี้ชีวิตญัฐอยู่แบบมีพันธนาการ ที่มีความกดดัน ญัฐเคยมีเรื่องทะเลาะกับผู้ช่วยเหลือ
โดนตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่ญัฐคิดว่าญัฐไม่ผิด จึงไม่ถูกลงโทษ การถูกลงโทษโดยการขึ้น
ชอย และทำงานหนัก ส่วนในเรื่องอาหาร "ข้าวแดงแกงหลวง" (ข้าวและกับข้าวที่ภัณฑสถาน ฯ จัด
ให้ทานตามงบประมาณ -- ผู้วิจัย) ที่ทางภัณฑสถาน ฯ จัดให้หรือขึ้นกว่าเดิม ไม่แข็งเหมือนแต่
ก่อน ญัฐบอกว่าเสียเวลาที่เขาทำทั้งโดยเปล่าประโยชน์กว่าจะคิดได้ก็สายไปแล้ว จะมารู้ตัว
อีกครั้งเมื่อมีญาติมาเยี่ยมมานาน ๆ ครั้งถึงรับรู้ว่าคุณลำบากความอดอยากในนี้เป็นอย่างไร ญัฐจำ
คำที่ว่า "อดอย่างไรราชสีห์ดีกว่าอิมอย่างสุนัข" ไว้ในใจเสมอ ญัฐจะรอวันที่ได้รับอิสรภาพ ถ้าวันนั้น
มาถึง ญัฐจะไม่ทำให้ใครเสียใจ และกว่าจะถึงวันนี้ที่ญัฐรอคอยไม่รู้ว่าญัฐจะเหลือใครอีก ทุกวันนี้
ญัฐพยายามรักษาภาวะเบียบ รักษาชั้นของนักโทษเท่าชีวิต แล้วจะก้าวออกไปแล้วไม่หวนกลับมา
กระทำผิดซ้ำอีก

กรณีศึกษาที่ 7

นักโทษหญิง ชื่อเล่น ฝ่าย อายุ 20 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย

คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ครอบครองยาบ้าเพื่อจำหน่าย จำนวน 89 เม็ด เฮโรอีน จำนวน 0.05 กรัม

ศาลพิพากษาจำคุก 4 ปี

คดีที่ 2 ครอบครองยาบ้าเพื่อจำหน่าย จำนวน 2 เม็ด ศาลพิพากษาจำคุก 3 ปี

ฝ่ายอาศัยอยู่กับตาและยาย อยู่ที่ตำบลสันทราย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ฝ่าย
ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก โดยอยู่กับตายายมาตลอด พอเข้าเกณฑ์การเรียนหนังสือ ตายายส่ง
ให้เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนบ้านสันทราย พอเข้าเรียนได้เริ่มรู้จักคำว่าคุณครูและ
เพื่อน ได้เริ่มเรียนรู้รายละเอียดของชีวิตเพิ่มขึ้นในแต่ละวัน คุณครูเป็นผู้สอนให้รู้ความหมายของ
คำว่าพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา จากนั้นฝ่ายกลับจากโรงเรียนจึงกลับมาถามตา ยาย ที่
บ้านว่า พ่อ แม่ ของฝ่ายอยู่ที่ไหน ตายายก็ตอบว่า พ่อของฝ่ายกลับไปอยู่ที่ประเทศฮ่องกงตั้งแต่
ฝ่ายเกิดมาอายุได้แค่ 2 เดือน พ่อจะไม่กลับมาเมืองไทยอีกแล้ว ฝ่ายก็ไม่ได้น้อยใจ เพราะตา
บอกว่าถ้าใครถามถึงพ่อ ก็ให้ตอบว่าตาคือพ่อของฝ่าย ส่วนแม่อยู่ที่กรุงเทพฯ แม่ไปทำงานเพื่อ
หาเงินมาให้ฝ่ายเรียนหนังสือ พอแม่ทำงานได้เงินแล้วแม่ก็จะกลับมาหาฝ่ายที่บ้านตา ยาย ตา
สอนฝ่ายว่าไม่ต้องน้อยใจเรื่องพ่อแม่ ฝ่ายจะต้องดีใจด้วยซ้ำที่ฝ่ายมีแม่ถึงสองคน คือ แม่ กับยาย

จากนั้น ฝ่ายจึงมีคำตอบให้กับตัวเองและทุกคนที่ถามฝ่ายเรื่องของพ่อแม่ ฝ่ายมีหน้าที่เรียนหนังสือ และตอนเลิกเรียนก็กลับบ้านช่วยตยายทำงานที่บ้าน ตากับอามักมีหน้าที่สอนฝ่ายทำการบ้านตามที่คุณครูสั่ง ยายมักจะสอนฝ่ายถึงการปฏิบัติตัวเองว่าเป็นผู้หญิงควรทำอะไร ทำอย่างไร เริ่มต้นยายสอนให้ฝ่ายล้างจาน ต่อมาก็สอนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่น กวาดบ้าน ซักผ้า ช่วยยายทำกับข้าว ในช่วงเวลาที่ฝ่ายเติบโตขึ้นก็มีแม่แหวะเวียนมาเยี่ยมฝ่าย และตยาย เป็นระยะ ๆ ทุกครั้งที่แม่มาหาฝ่ายที่บ้าน ฝ่ายดีใจมากที่ได้อยู่กับแม่ เพราะฝ่ายได้ไปเที่ยวตลาดและที่อื่น ๆ กับแม่เหมือนอย่างเพื่อน ๆ คนอื่น ทุกครั้งที่แม่กลับมาแม่ก็จะมีเงินมาให้ฝ่ายกับตยายใช้ สิ่งนี้จึงทำให้ฝ่ายคิดว่าฝ่ายเองก็ไม่ได้มีอะไรที่จะต้องน้อยหน้าเพื่อน ๆ แต่ฝ่ายมักจะรู้สึกเหงา น้อยใจใจหายทุกครั้งทีรู้ว่าแม่ของฝ่ายจะต้องกลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ เวลาที่แม่จะกลับทุกครั้งยายจะต้องโกหกพาฝ่ายไปซื้อขนมแถวร้านขายของชำใกล้ ๆ บ้าน แล้วแม่ก็จะถือโอกาสนี้ออกจากบ้านไป เพราะแม่ไม่สามารถออกจากบ้านได้ถ้าหากฝ่ายยังอยู่ที่บ้านตอนนั้น เพราะถ้าแม่กลับมาไม่ว่าแม่จะเดินไปไหน ฝ่ายก็จะเดินตามแม่ตลอดถ้าแม่ไม่ให้ตามฝ่ายก็จะร้องไห้จนกว่าแม่จะให้ฝ่ายอยู่ตรงนั้นกับแม่ฝ่ายจึงจะยอมหยุดร้องไห้ เหตุผลของฝ่ายในตอนนั้น คือ ฝ่ายคิดว่าถ้าฝ่ายอยู่กับแม่ ฝ่ายแม่ไว้ตลอด แม่ของฝ่ายก็จะได้ไม่จากฝ่ายไปกรุงเทพฯ ฯ เมื่อฝ่ายเลื่อนชั้นมาเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แม่ของฝ่ายก็มีข่าวดีมาบอกกับฝ่ายว่า ต่อไปนี้แม่จะไม่จากฝ่ายไปทำงานที่กรุงเทพฯ แม่จะมาอยู่ที่เชียงใหม่กับฝ่าย ตอนนั้นฝ่ายดีใจมากที่ได้ยินแม่บอก ฝ่ายดีใจเพราะเวลาฝ่ายอยู่กับแม่ แม่จะตามใจฝ่ายทุกอย่าง ไม่เหมือนตากับยาย ท่านมักจะสอนและบอกว่าฝ่ายต้องทำอย่างนี้ต้องปฏิบัติตัวอย่างนั้น โดยที่ฝ่ายไม่รู้ว่่าสิ่งที่ตยายสอนนั้นมันมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของฝ่ายทุกอย่าง ฝ่ายไม่สนใจคำสอนของตยายเท่าไร ในตอนที่ฝ่ายได้อยู่ใกล้ ๆ กับแม่ ด้วยความเป็นเด็ก ไม่ค่อยประสีประสาอะไรคิดแต่ว่าแม่คือผู้ที่ฝ่ายอยู่ด้วยแล้วฝ่ายมีความสุข เพราะแม่ตามใจฝ่ายแทบทุกอย่าง พอแม่กลับมาอยู่ที่เชียงใหม่ ฝ่ายได้อยู่กับแม่เพียงวันเสาร์ - อาทิตย์เท่านั้น เพราะแม่มาอยู่เชียงใหม่

แต่แม่ไม่ได้กลับมาอยู่ที่บ้านตยาย แม่ได้เช่าบ้านอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ แม่ให้เหตุผลกับฝ่ายว่าอยู่ในเมืองแม่หาเงินได้สะดวกกว่า วันจันทร์ถึงวันศุกร์ฝ่ายอยู่กับตยายที่บ้าน ส่วนวันเสาร์ - อาทิตย์ ฝ่ายได้ไปเที่ยวที่บ้านเช่าของแม่ที่ในเมือง เป็นอย่างนี้มีระยะหนึ่ง ฝ่ายก็ได้รู้ว่าแม่ของฝ่ายเล่นการพนัน (เล่นไพ่) เป็นอาชีพ แม่บอกว่า การเล่นการพนันทำให้แม่หาเงินได้มาก พอแม่ได้เงินจากการเล่นการพนันมาแม่ก็มักจะพาฝ่ายไปซื้อขนม ซื้อเสื้อผ้าและของดี ๆ ตามห้าง

สรรพสินค้าใหญ่ ๆ ฝ่ายก็ไม่ได้คิดอะไรนอกจากรับรู้ว่าการเล่นการพนันคืองานของแม่ และฝ่ายจะดีใจทุกครั้งที่ได้เงินจากการเล่นการพนันมาให้ฝ่ายซื้ออะไรก็ได้ที่ฝ่ายอยากได้

พอกลับมาที่บ้านฝ่ายก็ได้พูดให้ตายายฟังว่าฝ่ายเห็นแม่เล่นการพนันได้เงินมาก ตายายจึงได้บอกฝ่ายว่าการเล่นการพนันเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นสิ่งผิดกฎหมาย ถ้าตำรวจจับได้ ก็ต้องไปอยู่ห้องขัง พอฝ่ายเจอแม่อีกครั้งก็ได้พูดกับแม่ตามที่ตายายบอกว่า การเล่นพนันไม่ดี แต่แม่กลับให้เหตุผลว่าไม่เป็นไร มันได้เงินมากอีกหน่อยถ้าโตขึ้น แม่จะสอนฝ่ายเล่น ฝ่ายจะได้มีเงินเยอะ ๆ เหมือนแม่ ฝ่ายเห็นว่าการเล่นการพนันได้เงินมาก อย่างที่แม่บอก จึงเห็นคล้อยตามไปกับแม่ด้วย แต่พอหลายครั้งที่ฝ่ายเห็นแม่เล่นการพนัน โดยผ่านไปในตอนที่แม่กำลังเล่นเสียเงิน แม่จะอารมณ์ไม่ดีหงุดหงิด แล้วมักพูดจกกับฝ่ายไม่ดีจะดูดำฝ่าย ฝ่ายจึงเริ่มคิดว่าแม่ของฝ่ายเป็นคนดู ฝ่ายไม่ชอบตอนที่โดนแม่ดูดำ เพราะคำพูดที่แม่ดูดำฝ่ายออกมานั้นมันทำให้ฝ่ายมีความรู้สึกที่แม่ไม่รักฝ่าย ตายายเลี้ยงฝ่ายมาฝ่ายยังไม่เคยโดนตายายดูและดูดำเสียดังเหมือนอย่างแม่ทำอยู่ ฝ่ายจึงเริ่มสับสนไม่รู้ว่าตัวเองอยู่กับใครแล้วมีความสุขกว่ากัน และในช่วงเวลานั้นน้ำชายของฝ่ายก็ลาสิกขาบออกมา แล้วกลับมาอยู่ที่บ้านตายายไม่นาน น้ำได้งานทำในเมืองได้ไปอยู่ด้วยกันกับแม่ของฝ่ายที่บ้านเช่าในเมือง พอได้งานทำมีเงิน น้ำมักจะให้เงินและซื้อขนมพาฝ่ายไปเที่ยวอย่างที่เคยทำกับฝ่าย ฝ่ายก็ดีใจที่มีน้ำคอยตามใจฝ่ายอีกคนหนึ่ง ส่วนลุงนาน ๆ จะมาเยี่ยมตายายที่บ้าน เพราะลุงแต่งงานมีภรรยา มีลูกอยู่ที่อำเภอตอยสะเกิด ฝ่ายจึงไม่ค่อยได้เจอกับลุงบ่อยนัก แต่ลุงของฝ่ายเป็นคนใจดีเหมือนกับน้ำ ที่ฝ่ายว่าลุงใจดีนั้นก็เพราะว่าลุงมักตามใจฝ่ายเวลาที่ฝ่ายขอเงินลุงก็จะให้เสมอ ฝ่ายก็ถูกทุกคนตามใจมาโดยตลอด จนฝ่ายเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แม่ของฝ่ายบอกว่าแม่จะต้องไปทำงานที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ฝ่ายร้องไห้ขอไม่ให้แม่ไป แม่บอกว่าแม่ต้องไปเพราะแม่จะไปเอาเงินมาให้ฝ่ายใช้เยอะ ๆ ถ้าฝ่ายไม่ให้แม่ไปฝ่ายจะไม่มีเงินใช้เหมือนอย่างเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ แล้วแม่ก็เดินทางไปประจวบคีรีขันธ์

ฝ่ายก็อยู่กับตายายเหมือนเดิม บางทีน้ำก็มารับฝ่ายไปเที่ยวที่บ้านเช่าของน้ำที่ในเมือง จากนั้นน้ำก็ได้พาฝ่ายไปสมัครเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนเอกชนมีชื่อแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ ฝ่ายดีใจที่ได้เข้าเรียนโรงเรียนที่มีระดับเหมือนอย่างเพื่อนคนอื่น พอโรงเรียนเปิดเทอมฝ่ายก็มีน้ำคอยมารับมาส่งทุกเช้าเย็น และได้รู้จักเพื่อนใหม่หลายคน ชีวิตการเรียนที่โรงเรียนดำเนินไปตามปกติ พอฝ่ายเลื่อนไปอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ฝ่ายก็ได้รับข่าวร้ายจากแม่ว่าแม่กำลังจะมีลูกอีกคน เพราะแม่มีแฟนใหม่อยู่ที่ประจวบคีรีขันธ์

พ่อใหม่ของฝ่าย พาแม่กลับมาเยี่ยมตายายฝ่าย ที่บ้านเขาก็บอกฝ่ายว่าเขาคือพ่อของฝ่ายนะไม่ต้องกลัวเขา พ่อได้ใกล้ชิดกับพ่อใหม่ ฝ่ายก็รู้ว่าเขาเป็นคนใจดี เขาบอกว่าเขาชื่อสุเทพ เขารับราชการเป็นทหารที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ฝ่ายเริ่มโดนชาวบ้านแซวว่า ตอนนี่แม่ไม่รักฝ่ายแล้ว เพราะแม่ต้องรักพ่อใหม่และอีกไม่นานแม่ก็จะมีลูกคนใหม่ ฝ่ายจะต้องกลายเป็นหมาหัวเน่าทุกคนจะต้องรักน้องคนใหม่ จะไม่รักฝ่ายอีกแล้ว ฝ่ายเสียใจมากที่จะเป็นแบบนี้ ไม่นานนักแม่ก็กลับมาคลอดลูกที่จังหวัดเชียงใหม่ ฝ่ายก็เลยอยากรู้บ้างว่าฝ่ายเกิดที่โรงพยาบาลอะไร ฝ่ายจึงถามน้ำ น้ำก็ตอบว่าฝ่ายเกิดที่โรงพยาบาลแมคคอมมิด น้ำบอกว่าเป็นโรงพยาบาลเอกชน ฝ่ายจึงภูมิใจที่ฝ่ายได้เกิดที่โรงพยาบาลที่แพงกว่าน้องคนใหม่ พ่อฝ่ายไปเยี่ยมแม่กับน้องใหม่ที่โรงพยาบาลกับตายาย น้ำ ก็ได้ทราบว่าน้องของฝ่ายชื่อ น้องแดง ฝ่ายดีใจครั้งหนึ่ง หัวใจครั้งหนึ่ง เพราะกลัวทุกคนจะรักน้องแดงมากกว่าฝ่าย

พ่อฝ่ายอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ฝ่ายก็เริ่มแอบหนีไปเที่ยวกับเพื่อน ครั้งแรกก็หนีไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า ต่อมาก็ไปเที่ยวน้ำตก เริ่มทดลองทานเหล้ากับเพื่อน ฝ่ายหนีเรียนบ่อยจนหมดสิทธิ์สอบ แล้วถูกพักการเรียน ฝ่ายเริ่มหนีเที่ยวตอนกลางคืน เริ่มจากการเที่ยวงานวัดตามบ้านนอกจนกระทั่งเที่ยวเรคแล้วเริ่มคบเพื่อนชาย เริ่มมีแฟนและเกเรขึ้น พอเที่ยวแล้วไม่อยากจะกลับบ้าน เพราะโดนดุว่าทุกครั้งที่เจอหน้าญาติที่บ้าน ฝ่ายจึงเข้าเรียนต่อการศึกษาออกโรงเรียน จนจบระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จึงให้วุฒิดังกล่าวเข้าสมัครเรียนที่โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งที่หางดง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เดินทางไปโรงเรียนโดยการนั่งรถประจำเดือนของทางโรงเรียน

ช่วงนี้ฝ่ายเริ่มมีความคิดว่าทุกคนทางบ้านไม่ได้รักฝ่ายแล้ว ทุกคนรักน้องคนใหม่ที่ชื่อน้องแดงกันหมด เพราะใครก็เอาใจแต่น้องแดง ส่วนฝ่ายไม่ว่าจะออกไปเที่ยวที่ไหนทุกคนก็ไม่ให้ไปขอเงิน 100 บาท กลับได้แค่ 50 บาท พอแม่คลอดน้องแดงได้ไม่นาน แม่ก็ให้ฝ่ายกับน้องแดงอยู่กับตายายเช่นเดิม ส่วนแม่ก็ไปเปิดร้านนวดแผนโบราณ บาร์เบียร์ อยู่ที่อำเภอฝาง ช่วงปิดเทอมแม่ก็พาฝ่ายไปเที่ยวที่ฝาง และสิ่งที่ฝ่ายได้เห็น คือ แม่เข้าปอนเล่นการพนันแทบทุกวัน ต่อมา มีชายวัยรุ่นคนหนึ่งชื่อ โหน่ง มาจีบฝ่าย รูปหล่อมาก ฝ่ายจึงชอบเพราะอยากมีแฟนหล่อ ๆ แบบนี้ แต่ในที่สุดชาวนี้นี้ก็ทราบถึงหนูแม่ แม่จึงรีบส่งตัวฝ่ายกลับมาอยู่กับตายายทันที ม. 4 เทอม 1 ผ่านไป ฝ่ายเจอเพื่อนเก่าสมัยเด็ก ชื่อเกต เข้ามาเที่ยวที่บ้านกับแฟนของเขา แล้วเกตก็ชวนให้ฝ่ายไปที่บ้านของเกตด้วย พอไปถึงที่บ้านเกต ก็ไม่ได้เจอพ่อแม่ของเกต เพราะท่านไปทำงาน เกตให้ฝ่ายนั่งลงดื่มน้ำเย็น นั่งคุยกันสักพัก เกตถามว่าฝ่ายมีเงินไหม ฝ่ายตอบว่ามี 400 บาท เกตควักยาเม็ดสีส้มออกมาจำนวน 10 เม็ด บอกว่านี่คือของดีอยากลองไหม จะสอนแต่ต้องเอาเงิน

มาให้เกิดก่อน 400 บาท ฝ่ายจึงถามเป็นยาอะไร เกตบอกว่า เป็นยาบ้า ถ้าเล่นแล้วสนุก และจะผอมหุ่นดีด้วย ลองเสพย์แล้วรับรองว่าสนุกสุด ๆ เกตหยิบกระดาษฟลอยด์ออกจากซองบุหรี่แล้วทำเป็นกระทงแล้วแกะซองบุหรี่ที่เป็นกระดาษมันม้วนเป็นกล่องเล็ก ๆ แล้วก็ตัดหลอดดื่มน้ำที่บรรจุยาบ้าออกเตยาลงมา 4 เม็ด แล้วบิดไว้อย่างเดิม เกตเอายาใส่กระทงที่ทำไว้ 1 เม็ด แล้วใช้ไฟแช็คคลนข้างล่างกระทง ก็มีควันขึ้นมาจากยาบ้าเมื่อนั้น เกตใช้หลอดกระดาษดูดควันที่ลอยขึ้นมานั้นแล้วดูดเข้าไปในปากเหมือนสูบบุหรี่ แล้วเกตก็ยื่นมาสอนให้ฝ่ายทำอย่างที่เกิดทำให้ดู

ฝ่ายด้วยความที่อยากรู้และอยากลองว่ามันเป็นอย่างไรก็เลยลองทำอย่างที่เกิดสอน พอทำดูครั้งหนึ่งแล้วเกตก็ให้ลองดูอีกเป็นครั้งที่ 2 - 3 ตามมา จนยาเมื่อนั้นละลายจนหมด เกตถามว่า เป็นอย่างไร ชอบไหมสนุกไหม ยานี้ช่วยให้ไม่่วงนอนด้วยให้ฝ่ายลองดูคืนนี้ เกตบอกให้ฝ่ายส่งเงิน 400 บาทที่ฝ่ายมีอยู่นั้นมาแล้วมอบยาให้ฝ่ายเอากลับบ้าน 4 เม็ด เวลาจะดูดก็ให้ทำอย่างที่เกิดสอน แล้วถ้าอยากได้อีกให้โทรศัพท์หาเกตตามเบอร์ที่เกิดจดให้แล้ว เกตจะเอายามาขายให้อีก เกตบอกว่าเรื่องยานี้ถ้าเป็นไปได้ให้ระวังตำรวจด้วย เพราะถ้าตำรวจรู้จะโดนจับติดคุก ฝ่ายกลับมาที่บ้านพร้อมกับซื้อบุหรี่ไฟแช็คมาด้วย แล้วเดินเข้าห้องลือคประตุแล้วลองเสพย์ยาอีกครั้ง พอลองแล้วรู้สึกว่าติดใจ พอเสพย์ยาจนหมด ฝ่ายจึงโทรศัพท์หาเพื่อนที่ชื่อเกตอีก เพื่อขอซื้อยาบ้า เกตเสนอขายให้ฝ่ายในราคา 10 เม็ด 800 บาท ฝ่ายก็ซื้อมา 10 เม็ด พอวันรุ่งขึ้นไปโรงเรียนจึงเล่าให้ โน้ต ก้อย หน้อย ปาน อ้อ เพื่อนสนิทฟัง โน้ต ก้อย หน้อย ปาน จึงถามว่าตอนนี้ยาบ้านั้นอยู่ที่ไหน ฝ่ายก็บอกว่าอยู่ที่บ้าน ตอนเย็นหลังเลิกเรียนแล้วฝ่ายกับโน้ตและก้อยมาที่บ้านของฝ่าย เพื่อมาเอายาบ้าแล้วไปที่บ้านโน้ต เพราะที่นั่นไม่มีผู้ใหญ่รู้เห็น พ่อแม่ของโน้ตไปทำงานกันหมด พอไปถึง ฝ่าย ก้อย หน้อย ก็รออยู่ ส่วนโน้ตไปรับปาน พอมาถึงก็เข้าไปในห้องของโน้ตแล้วฝ่าย โน้ต ปานก็สอนให้หน้อยเสพย์ยา ซึ่งโน้ตกับปานเสพย์เป็นอยู่แล้ว เลยไม่ต้องสอน ฝ่ายกับเพื่อนเสพย์ยาจนหมด แล้ววันต่อ ๆ มาจึงรวมเงินกันอีกเพื่อจะไปซื้อยาบ้า ทำอย่างนี้เรื่อย ๆ จนฝ่ายเรียนอยู่ ม. 5 เทอม 1 ฝ่ายเรียนสาขาศิลป์ ฝรั่งเศส เกตก็พาเรียนจัดอยู่ในระดับกลาง ต่อมาการเรียนเริ่มแยลง เพราะฝ่ายไม่ค่อยสนใจการเรียนเลย ในที่สุดฝ่ายก็ติด 0 ในวิชาคณิตศาสตร์ จึงถูก แม่ น้ำ ว่ากล่าว และตา ยาย แม่ ระแวงว่าฝ่ายทำไม่จึงผอมลงทุก ๆ วัน แล้วก็มีอาการปวดหัวบ่อย ๆ แล้วมีเพื่อนแฉะเวียนมาหาที่บ้านเข้าออกวันละหลาย ๆ รอบ แม่จึงถามว่าเพื่อนฝ่ายมาทำไม จนในที่สุด ฝ่ายโดนแม่จับได้ว่าฝ่ายเสพย์ยาบ้า ขายยาบ้า ฝ่ายจึงหนีออกจากบ้านไปเช่าหออยู่กับผู้ชายคนหนึ่ง ชื่อเสื่อ ซึ่งเขาติดยาและไม่เรียนหนังสือ ฝ่ายรู้สึกว่าเขามีอะไรหลายอย่างที่เหมือนกับฝ่าย และที่สำคัญเขาบอกว่าเขารักฝ่าย คืนที่สองที่ฝ่ายมาอยู่

กับเขา ฝ่ายจึงมีเพศสัมพันธ์กับพี่เสื่อ โดยที่แม่ของฝ่ายยังไม่รู้ เพื่อนมาบอกว่าทางบ้านของฝ่าย กำลังตามหาฝ่ายอยู่ ด้วยความที่ฝ่ายกลัวแม่จะตามหา กลัวที่จะต้องโดนแยกจากพี่เสื่อ ฝ่ายจึง หลบอยู่ที่หอไม่ค่อยออกไปไหน

แม้กระทั่งโรงเรียน ฝ่ายก็ไม่ไป ครูที่โรงเรียนก็มาตามหาฝ่ายที่บ้านหลายครั้ง จนเพื่อน ที่โรงเรียนบอกฝ่ายว่า ตอนนีทางโรงเรียนเชิญผู้ปกครองไปที่โรงเรียน เพื่อแจ้งให้ทราบว่า ฝ่ายโดน พักการเรียนในระดับชั้น ม. 5 เทอม 2 พอฝ่ายอยู่กับพี่เสื่อเป็นเวลา 3 เดือน ฝ่ายก็ได้รู้ว่าพี่เสื่อ ขายยาบ้าเป็นอาชีพ ด้วยความที่ฝ่ายติดยาแล้วจึงไม่ได้คิดถึงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเลวร้ายอะไร มาก มาย กับตรงกันข้ามฝ่ายคิดว่าดี ฝ่ายจะได้เสพยาทุกวันโดยไม่ต้องไปซื้อที่ไหน ฝ่ายอยู่กับพี่เสื่อ ได้ 6 เดือน ต่อมาพี่เสื่อสอนให้ฝ่ายรู้จักกับผงขาวหรือเฮโรอีน ครั้งแรกพี่เสื่อสอนให้ฝ่ายสูบผงขาว ด้วยวิธีการอัดใส่บุหรี่ ต่อมาก็สอนให้สูบในกระถง จากนั้นพี่เสื่อยังด้วยการใช้เข็ม ไซริงค์ คือเข็ม ฉีดยาขนาดเล็ก หลังจากนั้นฝ่ายก็เริ่มติดทั้งเฮโรอีนและยาบ้า ฝ่ายเสพยาเฮโรอีนด้วยวิธีการสูบใน กระถง และเสพยาบ้าด้วยวิธีการเสพยาในกระถงด้วยเช่นกัน ฝ่ายอยู่กับพี่เสื่อ เริ่มมีความรู้สึก อ่อนล้าเพลียเหนื่อย ไม่มีแรงที่จะเดินออกจากประตูห้องเพื่อออกมาพบกับแสงแดด แต่ที่สำคัญ ฝ่ายรู้สึกเหนื่อยมากกับการที่จะต้องคอยระวัง คอยหนีตำรวจ และสายตำรวจ จึงทำให้ฝ่ายรู้สึก คิดถึงบ้าน คิดถึงตายายและแม่ วันหนึ่ง ฝ่ายจึงกลับไปที่บ้านตายายด้วยความคิดถึงพอลกลับเข้า บ้านไปตายาย แม่ ก็ร้องไห้และกอดฝ่ายบอกให้ฝ่ายกับมาอยู่ที่บ้านแล้วแม่จะพาไปบำบัดที่ศูนย์ บำบัดยาเสพติด ฝ่ายรับปากทุกคนว่าฝ่ายจะอยู่ที่บ้านจะไม่ไปไหนอีก แต่ในที่สุดฝ่ายก็ทนกับ อาการอยากยาไม่ไหว

ฝ่ายจึงออกจากบ้านไปหาพี่เสื่อที่หออีกครั้งหนึ่งและก็ได้เสพยาตามเคย หลังจากนั้น ต่อมาสองอาทิตย์เพื่อนมาบอกว่ายายของฝ่ายป่วยเข้าโรงพยาบาลมหาราช ฝ่ายจึงไปเยี่ยมยาย และได้รู้ว่ายายเป็นโรคนี้เองในกล่องเสียง ฝ่ายก็ไปปรนนิบัติเฝ้าไข้อาการป่วยของยายที่ โรงพยาบาลประมาณ 3 เดือน ฝ่ายก็ยังแอบเสพยา แต่ก็โกหกทุกคนว่าฝ่ายเลิกแล้ว แต่ที่จริงนั้น ฝ่ายไม่ได้เลิกยาบ้าเลยแม้แต่วันเดียว ยายได้กลับมารักษาตัวที่บ้านแล้ว 2 เดือน ต่อมาตาจึง ป่วยเป็นโรคทางเดินปัสสาวะอักเสบ ตาเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลแมคคอมิค ฝ่ายก็ได้ไป เฝ้าไข้ตาเป็นเวลาครึ่งเดือน ตาออกจากโรงพยาบาลได้ประมาณ 5 วัน แม่ของฝ่ายก็เกิดอุบัติเหตุ รถชนเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลประมาณอาทิตย์กว่า ฝ่ายก็เฝ้าไข้แม่อีกจนแม่ได้กลับมา รักษาตัวที่บ้าน พอทุกคนได้กลับมาอยู่ที่บ้านกันหมดแล้ว ฝ่ายก็มีหน้าที่เพียงแค่อยายไป ฉายแสงที่คอตามที่หมอนัด ใจจริงฝ่ายอยากกลับมาอยู่ที่บ้านกับทุกคนมาก แต่ถ้าฝ่ายอยู่บ้าน

ฝ่ายจะไม่มียาบ้าเสพ ฝ่ายจึงต้องอยู่หอกับพี่เสือ ฝ่ายถึงจะมียาบ้าเสพพอแม่หายดีแล้ว แม่จึงได้รู้ว่าที่จริงฝ่ายยังติดยาอยู่ แม่จึงบอกว่าครั้งนี้แม่จะพาฝ่ายไปเข้าศูนย์บำบัดจริง ๆ พอแม่พูดได้หนึ่งวันผ่านไปฝ่ายขอแม่ไปลาเพื่อนที่หอ เพื่อนที่ว่าก็หมายถึงพี่เสือนั่นเองพอบอกพี่เสือว่าฝ่ายจะไปศูนย์บำบัดจะไม่ได้มาหาพี่เสืออีกพี่เสือไม่ยอม พี่เสือบอกว่ารักฝ่ายมาก พี่เสือขาดฝ่ายไม่ได้

ฝ่ายสับสนมากในชั่วโมงนั้นใจหนึ่งก็อยากเลิกยา ใจหนึ่งก็สงสารพี่เสือ คึ้นนั้นฝ่ายจึงยังไม่กลับบ้านมาอยู่กับพี่เสือที่หอ คิดว่าพรุ่งนี้ค่อยกลับไปหาแม่แต่พอถึงวันรุ่งขึ้นเวลา 14.00 น. มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อติ มาเคาะประตู ฝ่ายเห็นว่าเป็นเพื่อนจึงเปิดประตูให้ ทันทีที่เปิดประตูตำรวจนอกเครื่องแบบก็เข้ามาค้นในห้องพบเฮโรอีน 1 บิ๊ก ยาบ้า 89 เม็ด ตำรวจจึงจับฝ่ายกับพี่เสือมาดำเนินคดีตามกฎหมาย พี่เสือรับสารภาพศาลพิพากษาจำคุก 3 ปี

ส่วนฝ่ายปฏิเสธ ศาลพิพากษาจำคุก 4 ปี ตอนนั้นฝ่ายอายุเพียง 19 ปี ตอนที่อยู่ในทัณฑสถานฯ พ.ศ. 2541 ฝ่ายทำงานตัดรองเท้า ฝ่ายมีแม่คอยมาส่งข้าวให้ทุกวันอังคารกับวันพฤหัสบดี ตั้งแต่ที่ฝ่ายเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานฯ เพื่อนที่มาเยี่ยมฝ่ายนับครั้งได้ บางคนมาแค่ครั้งเดียวแล้วหายไปไม่มาอีกเลย จึงทำให้ฝ่ายได้รู้จักความหมายของคำว่า ในโลกนี้ไม่มีใครรักฝ่ายเท่ากับแม่ของฝ่ายอีกแล้ว ฝ่ายเคยตั้งใจว่าถ้าฝ่ายพ้นโทษฝ่ายจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกแล้ว เพราะฝ่ายไม่อยากจะอยู่ในทัณฑสถานฯ ปีแรกที่อยู่ที่ทัณฑสถานฯ ฝ่ายก็ได้รับข่าวร้ายจากแม่ว่ายายเสียชีวิตแล้ว เพราะยายตรอมใจเรื่องฝ่าย ฝ่ายเสียใจมากแต่ฝ่ายก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากร้องไห้เสียใจและอดทนเผชิญกับชะตาชีวิตในทัณฑสถานฯ ต่อไป ฝ่ายมีแต่แม่คนเดียวเท่านั้นที่คอยห่วงใยมาเยี่ยมฝ่ายในวันที่ห้องเยี่ยมเปิดให้ญาติเยี่ยม ปีที่ 3 ที่ฝ่ายอยู่ในทัณฑสถานฯ ทางห้องเยี่ยมญาติก็มีข่าวดีว่าอนุญาตให้ญาติมาเยี่ยมผู้ต้องขังได้ทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ฝ่ายก็มีแม่มาเยี่ยมฝ่ายวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ต่อมาแม่บอกว่าตาเสียชีวิตแล้ว

ฝ่ายก็เสียใจกับการสูญเสียอีกครั้งหนึ่ง พอเข้ามาปีสุดท้าย คือปีที่ 4 ของการใช้ชีวิตในทัณฑสถานฯ ฝ่ายย้ายหน่วยงานมาอยู่โรงงานศิลปประดิษฐ์ 3 ฝึกวิชาชีพเกี่ยวกับการปักผ้า จากนั้นฝ่ายได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่ให้ไปช่วยทำงานที่ฝ่ายควบคุม มีหน้าที่ในการสอบถามเพื่อนผู้ต้องขังในแต่ละวันว่าจะเบิกเงินใช้ที่บาทของทุกวันของหน่วยงานกองกลาง ฝ่ายสนุกกับงานที่ฝ่ายได้เรียนรู้ในทัณฑสถานฯ และได้แนวคิดหลายอย่างให้กับตัวเอง ตอนแรกฝ่ายคิดว่าการถูกจองจำเป็นเรื่องที่เลวร้ายมาก แต่พอฝ่ายได้เข้ามาสัมผัสจริง ๆ จึงได้รู้ว่าการถูกจองจำก็เป็นการสอนมนุษย์อีกในแง่หนึ่ง ให้รู้จักผิดชอบชั่วดี ในทัณฑสถานฯ มีกฎระเบียบที่วางไว้ โดยมีเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เป็นผู้ดูแลควบคุมอยู่ ฝ่ายจึงใช้ชีวิตอยู่ในทัณฑสถานฯ ได้ด้วยกฎระเบียบ และด้วย

ความควบคุมอย่างยุติธรรมของเจ้าหน้าที่ จึงทำให้ฝ่ายได้รู้ว่าทัศนสถานฯ ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่บุคคลสังคมภายนอกคิดเลย กลับตรงกันข้าม ทัศนสถานฯ คือที่ ที่ดีที่สุดทำให้ฝ่ายรู้จักที่จะปรับตัวให้เข้ากับคนและสิ่งแวดล้อมได้ ฝ่ายจึงยืนยันความคิดเดิมว่า ถ้าพันโทฯ ฝ่ายจะเป็นคนดีของแม่ แต่ในที่สุดฝ่ายก็พบกับการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ คือ ลุง กับ น้า มาเยี่ยมบอกฝ่ายว่า แม่ของฝ่ายเสียชีวิตแล้วด้วยโรคมะเร็ง ฝ่ายเสียใจมาก เพราะถ้าไม่มีแม่แล้ว ต่อไปฝ่ายจะอยู่อย่างไร แล้วออกไปฝ่ายจะทำอย่างไร เลี้ยงตัวเอง เลี้ยงน้องสาว ให้ดำเนินชีวิตต่อไปได้ ยอมรับว่าช่วงนี้ฝ่ายหมดกำลังใจที่จะสู้กับชีวิตมากที่สุด แต่ฝ่ายก็คิดได้ว่าคนที่เสียชีวิตไปแล้วก็ยอมแก้ไขอะไรไม่ได้กับเหตุการณ์ที่มันเกิดผ่านมาแล้วในเมื่อตอนนี้ฝ่ายยังต้องดำเนินชีวิตต่อไป ฝ่ายก็คงต้องอดทนให้ถึงวันที่ฝ่ายพันโทฯ แล้วในที่สุดวันแห่งอิสรภาพของฝ่ายก็มาถึง คือ ในวันที่ 10 มกราคม 2545 ฝ่ายดีใจมากที่พันโทฯ แต่ก็ยังเสียใจเพราะคนที่มารอรับฝ่ายไม่ใช่แม่ มีเพียงลุง ป้า น้า อา เท่านั้น พอกลับถึงบ้านฝ่ายก็เหลือแต่บ้านเปล่า ๆ หลังหนึ่งไว้ให้อยู่กับน้องสาว เดือนแรกก็ยังไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะฝ่ายมีเงินเก็บอยู่หมื่นกว่าบาท จึงใช้เงินที่เก็บเลี้ยงดูน้องสาว ในช่วงที่ยังหางานทำไม่ได้

ขณะเดียวกันนั้นรายจ่ายต้องจ่ายทุกวัน แต่รายรับไม่มี เงินเก็บก็ใกล้หมดลงทุกที เหลือ 6,000 บาท เพื่อนจึงมาชวนให้ขายยาน้ำไปพลาง ๆ ก่อน ในช่วงที่ยังหางานทำไม่ได้ฝ่ายลงเลใจอยู่มาก แต่ด้วยความที่อยากได้เงินมาส่งน้องเรียนหนังสือและเอาไว้ใช้จ่าย จึงได้ตัดสินใจใช้เงินก้อนสุดท้ายที่เหลืออยู่ลงทุนซื้อยาน้ำมาขายกับเพื่อน ได้ประมาณ 3 - 4 ครั้ง แล้วในที่สุดเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2545 ฝ่ายก็โดนตำรวจดำเนินคดีในข้อหาขายยาน้ำไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย จำนวน 2 เม็ด ศาลพิพากษาจำคุก 3 ปี และฝ่ายก็ต้องกลับเข้ามาอยู่ในทัศนสถานฯ อีกครั้ง จากที่ออกไปได้เพียง 7 เดือน ฝ่ายเข้ารับการฝึกวิชาชีพโรงงานศิลป์ประดิษฐ์ 1 ฝึกวิชาชีพ ถักโครเชต์เข้ามาครั้งนี้มีบางสิ่งบางอย่างมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเพื่อใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ต้องขัง สำหรับฝ่ายก็คงต้องดำเนินชีวิตอยู่ในนี้เพื่อรอการได้รับอิสรภาพอีกครั้งหนึ่ง

ถ้าเป็นไปได้ฝ่ายเองก็ไม่อยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ในเมื่อชีวิตมีทางเลือกไม่มากนัก ฝ่ายหลีกเลี่ยงไม่ได้ ฝ่ายก็ต้องยอมรับชะตากรรมชีวิตของตัวเองต่อไป แต่ถ้าให้เลือกได้ฝ่ายเองก็ไม่อยากได้ชื่อว่าเป็น ผู้ต้องขังหรือนักโทษหญิงอีก ฝ่ายได้เรียนรู้บทชีวิตของการที่ไม่มีแม่แล้ว ครั้งแรกของการติดคุกฝ่ายอยากได้เงินเท่าไร อยากทานขนมหรือกับข้าว ผลไม้อะไรฝ่ายก็ยังสามารถได้ทานอย่างสมใจ ฝ่ายมีแม่คอยหามาให้ทุกอย่าง แต่การติดคุกครั้งที่สองนี้แตกต่างจากครั้งก่อนมาก ฝ่ายต้องใช้ความอดทนเพิ่มขึ้นอีกเป็นสองเท่า เพราะฝ่ายต้องยืนด้วยตัวเอง ไม่มีแม่

คอยมาเยี่ยมอีกแล้ว จะมีก็แต่น้องสาวกับ น้ำ กับลุงเท่านั้นที่มาเยี่ยมฝ่าย ซึ่งฝ่ายไม่สามารถขอหรือเรียกร่องอะไรจากพวกเขาได้อย่างที่ฝ่ายขอแม่เลย จึงทำให้ฝ่ายได้สัมผัสกับอีกบทหนึ่งที่เป็นชีวิตจริง ๆ ที่ฝ่ายไม่สามารถหลีกเลี่ยง ทุกวันไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ต้องใช้จ่ายให้เป็นประโยชน์และอย่างประหยัดเพราะไม่สามารถหาเงินเองได้ และต้องอยู่อีกหลายปี จะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยคงเป็นไปไม่ได้ เพราะญาติคงส่งเสียฝ่ายไม่ไหว

ชีวิตภายในทัณฑสถานฯ เปรียบเหมือนคนที่ถูกลืม ญาติก็ทอดทิ้ง ไม่สามารถมาดูแลได้อย่างสม่ำเสมอ ต้องอด ๆ อดยาก ๆ ต้องมีความอดทนเป็นอย่างสูง แต่บทเรียนครั้งนี้และความ เป็นอยู่ในสถานที่นี้ก็สอนให้ฝ่ายได้เรียนรู้และได้ประสบการณ์อะไรหลาย ๆ อย่าง สอนให้ฝ่ายเป็น คน เข้มแข็ง มีความอดทนและเปลี่ยนแปลงนิสัยของตัวเอง ถ้าใครมีจิตดีสำนึกที่ดีก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ในเรื่องการกลับใจเป็นคนดีได้ แต่ถ้าใครมีจิตได้สำนึกที่ไม่ดี ตัดกิเลสค้นหาไม่ได้ ก็เป็นคนเลวยิ่งกว่าเดิมอีก โดยเจ้าหน้าที่ในทัณฑสถานฯ จะคอยดูแลความสะอาดความสบาย และ จัดให้ผู้ต้องขังอยู่ในความสงบเรียบร้อย ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบของทัณฑสถานฯ เจ้าหน้าที่ บางคนก็ใจดีมากแต่บางคนก็ดุมาก ในสถานที่แบบนี้ ในบางครั้งก็ไม่มีคามยุติธรรม เช่น บางคน ทำผิดกฎระเบียบวินัยของทัณฑสถานฯ ก็ต้องได้เข้าห้องมืด ลักษณะของห้องมืดเป็นห้องที่แคบมาก ไม่มีแสงไฟ แต่บางคนทำผิดกฎอย่างร้ายแรง ถูกทำโทษขึ้นห้องขอยธรรมดา ๆ บางครั้งเรื่อง เล็ก ๆ กลับกลายเป็นเรื่องใหญ่ ผู้ต้องขังบางคน ชอบประจบประแจงนาย ไม่รู้จักคำว่าพอดี ชอบ โลกมาก แต่การที่เจ้าหน้าที่ให้ความสนิทสนมกับนักโทษนั้น ถ้าคนที่รู้จักคิดและไม่เกรงเป็นข้อดีที่ เจ้าหน้าที่ ไม่เคยรังเกียจนักโทษ แต่คนส่วนมากในทัณฑสถานฯ ไม่รู้จักคำว่าพอดี

เจ้าหน้าที่จะแต่งตั้งผู้ช่วยเหลือคอยดูแลความเรียบร้อย และคอยสอดส่องดูแลนักโทษด้วยกัน พวกนี้ จะมีอภิสิทธิ์อะไรหลาย ๆ อย่าง แต่การที่ได้รับอภิสิทธิ์นั้นทำให้พวกเขาชอบนำมา ใช้กับผู้ต้องขังด้วยกันในทางที่ผิด ชอบข่มเหงเพื่อนักโทษด้วยกัน ถ้าใครมีเงินพวกเขาก็จะดีด้วย แต่ถ้าใครไม่มีเงินพวกเขาก็จะไม่เหลียวแล ไม่มีแม้แต่คำแนะนำที่ดี ๆ มีแต่การซ้ำเติม ไม่เห็นใจนักโทษด้วยกัน การใช้ชีวิตในทัณฑสถานแห่งนี้ ไม่ใช่สิ่งที่ง่าย เราต้องใช้ความอดทนและเข้มแข็ง เพื่อรอที่จะออกไปใช้ชีวิตข้างนอก อย่างรอบคอบขึ้น การได้อิสราภาพ คือ ความหวังของทุกคน การ กลับบ้าน กลับสู่ครอบครัวของตัวเอง ปัญหาที่จะตามเข้ามาในชีวิตของอีกมากมาย และต้องมา เสียเวลา หยุดทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในนี้ ฝ่ายได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่งคงจะได้มีอะไรดี ๆ ให้แก่ผู้ต้องขัง และหวังว่าสักวันจะได้วันลดโทษทุกวันนี้ฝ่ายรอคอยว่าเมื่อไรจะได้คืนสู่อิสราภาพ อยากให้ตัวเอง และคนที่ใช้ชีวิตอยู่รวมกันนี้มีน้ำใจให้กันและกัน คอยช่วยเหลือกันไม่เห็นแก่ตัวไม่ทำผิด

กฎระเบียบของทางทัศนสถาน ฯ ถ้าทุกคนทำได้แบบนี้ทัศนสถานฯ นี้ก็คงจะน่าอยู่ขึ้นอีกมาก
ทุกอย่างที่ฝ่ายได้เผชิญ ฝ่ายบอกว่าถือเป็นการเรียนรู้บทเรียนของชีวิตบทต่อไป

กรณีศึกษาที่ 8

นักโทษหญิง ชื่อเล่น อ้วน อายุ 45 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย
คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ยักยอกทรัพย์ ศาลตัดสินจำคุก 1 ปี 6 เดือน

คดีที่ 2 ฉ้อโกง ละเมิดอำนาจศาล ศาลตัดสินจำคุก 5 เดือน

อ้วน มีพี่น้อง 8 คน เป็นผู้ชาย 5 คน ผู้หญิง 3 คน อ้วนเป็นคนที่ 6 พ่อและแม่
อ้วนแยกทางกันตั้งแต่อ้วนอายุ 9 ขวบ พ่อกลับไปอยู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา บ้านเกิด ส่วน
แม่อยู่ที่เชียงใหม่ อ้วนอยู่กับแม่ที่เชียงใหม่ เข้าเรียนหนังสือในโรงเรียนเทศบาล จนจบชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 7 จึงเข้าเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนมัธยมเอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียน
ประจำ อ้วนบอกว่าตอนนี้รู้ว่าการที่ตัวเองอยู่โรงเรียนประจำกับในทัศนสถานฯ คล้ายกันมาก แม้
ว่าจะไม่เหมือนกันเลยทีเดียว หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยม
ของรัฐบาล ในแผนกวิชาเอกเยอรมัน โท ภาษาอังกฤษ ในวัยเด็กอ้วนเป็นเด็กที่เรียนดีมาก เวลา
ได้รับผลการเรียนจากโรงเรียน อ้วนจะโทรศัพท์ไปบอกพ่อ แล้วพ่อก็จะให้รางวัลโดยส่งเงินและ
ของเล่นที่อ้วนชอบมาให้เสมอ อ้วนเรียนดีแต่เป็นเด็กที่เกเรและดื้อที่สุดในโรงเรียนถูกทำโทษบ่อย
ที่สุด อ้วนบอกว่าที่เกเรอาจได้รับความกดดันจากทางบ้านหรือปัญหาภายในครอบครัว อยากทำ
อะไรให้เป็นจุดเด่น ทำอะไรให้พ่อ แม่ เจ็บและอาย อ้วนจะทำ แต่ในใจลึก ๆ ของอ้วนเป็นคนใจ
อ่อนชอบช่วยเหลือคน อ้วนเคยอดขนมเพื่อที่จะเอาเงินค่าขนมที่แม่ให้มาเป็นค่าเล่าเรียนให้เพื่อน
2 คน จนทุกวันนี้ยังเป็นเพื่อนรักกันอยู่จนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อ้วนจบ ด้วยเกรดเฉลี่ย 3.8 จึง
เข้าเรียนในวิทยาลัยครูแห่งหนึ่งจนจบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จากผลการเรียนที่ดีมาตลอด
ทางโรงเรียนประจำเดิม ให้มาสอนในโรงเรียนที่เคยเรียนอยู่

ชีวิตการทำงานครั้งแรกของอ้วนเริ่มขึ้นที่นี่ อ้วนทำงานสอนหนังสืออยู่ไม่นานก็ต้องหัน
หลังให้กับอาชีพครูเพราะทุกอย่างไม่ได้เป็นตามที่อ้วนหวัง ซึ่งอ้วนบอกว่าทุกอาชีพมักจะมีการ
แก่งแย่งชิงดีกัน ทุกคนเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองเป็นสำคัญ แม้บางครั้งจะต้องทำให้คนอื่น
เดือดร้อน เรื่องเกิดขึ้นในบ่ายวันหนึ่ง หลังจากอ้วนสอนหนังสือเสร็จ หัวหน้าของอ้วนได้ทำโทษ
นักเรียนกลุ่มหนึ่ง และตรงกับวันที่อ้วนอยู่เวรโรงเรียน อ้วนรู้ว่ามีเด็กยกพวกตีกัน กลุ่มหนึ่งมี 7

คน อีกกลุ่มหนึ่งมี 2 คน อ้วนเลือกทำโทษกลุ่มที่มี 2 คน ทั้งที่เด็กสองคนบาดเจ็บมาก สาเหตุเพราะเด็ก 2 คน ไม่ยอมให้เพื่อนลอกการบ้านเท่านั้น อ้วนถูกตำหนิและอาจารย์ใหญ่สั่งให้ไต่สวนความผิดอีกครั้ง จากนั้นอ้วนกับหัวหน้าก็เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตลอด จนอ้วนเห็นว่าอาชีพครู ไม่เหมาะสมกับอ้วน จึงตัดสินใจลาออก และออกได้ทำงานใหม่ เป็นงานที่ถูกต้องมาก คืองานโรงแรม ซึ่งเป็นงานที่ถูกต้องกับลักษณะนิสัยของอ้วน อ้วนเข้าทำงานในตำแหน่งหัวหน้าส่วนหน้าประชาสัมพันธ์ ทำงานโรงแรมได้ 2 ปี จึงแต่งงาน มีบุตรชายหญิง 4 คน เป็นแฝดหญิง 1 คู่ ปัจจุบันอ้วนเลิกกับสามีคนแรกตั้งแต่ลูกคนสุดท้ายอายุได้ 1 เดือนจนลูกชายคนโตจบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยในเชียงใหม่แล้ว และไปทำงานอยู่ที่จังหวัดสงขลา อ้วนต้องพยายามเลี้ยงลูกทั้ง 4 คนด้วยตัวเองจนโต อ้วนจึงแต่งงานใหม่อีกครั้งกับเพื่อนและย้ายที่ทำงานไปตามโรงแรมต่าง ๆ ภายในจังหวัดเชียงใหม่ และได้ตำแหน่งพนักงานดีเด่นของภาคเหนือที่โรงแรมแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่

จากนั้นย้ายไปที่จังหวัดสงขลา ไปทำงานโรงแรมเช่นกัน ได้เงินเดือนขณะที่อยู่จังหวัดสงขลา 18,000 บาท ไม่นับค่าเชอร์วิสหรือค่าบริการอื่น ๆ ต่อมาก็ย้ายกลับมาประจำอยู่ที่โรงแรมจังหวัดเชียงใหม่ ทำงานมาจนกระทั่งมารู้จักกับเสี่ยอืด ซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรมโดยการแนะนำของหัวหน้าคนเก่า ซึ่งเสี่ยมาปรึกษาในเรื่องห้องอาหารว่า กิจการช่วงนั้นไม่ดี ไม่มีแขกจะต้องทำอย่างไร หัวหน้าอ้วนบอกว่าจะให้ยืมคนบริหารไปช่วยงาน จะสู้เงินเดือนได้ไหม เสี่ยบอกว่าสู้ได้ อ้วนก็เลยได้ถูกเลือกให้ไปบริหารโรงแรมของเสี่ย ตั้งแต่อ้วนไปบริหารกิจการห้องอาหารเริ่มดีและไปได้ดี มีแขกเต็มทุกคืน เหล้า เบียร์ที่ขายอย่างเดิมต้องสั่งเพิ่มขึ้น กัปตันเริ่มเบิกของมากขึ้น เสี่ยเริ่มมีภรรยาใหม่อีกคนหนึ่ง เข้ามาบริหารและทำบัญชีช่วย ปัญหาเริ่มเกิดขึ้นจากเหล้า เบียร์ที่อ้วนเช็คเข้าห้องสตรี มีการเคลื่อนย้ายออกไปตอนกลางคืน ซึ่งคนถือกุญแจมี 3 คน คือ เสี่ย ภรรยาเสี่ย และอ้วน โดยไม่มีใครคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เมื่อเริ่มมีแขกมาก ของเริ่มมีการเบิกของมากขึ้น และทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นเงินเดือนของพนักงาน เช็คจ่ายค่าของ อ้วนจะเป็นคนเซ็นเช็คส่งจ่ายแทนทั้งหมด จากจุดนี้เองเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อต้นเดือนเมษายน 2546 ใกล้เทศกาลสงกรานต์ อ้วนคิดจะตัดวงค่าบริการและค่าเชอร์วิสจากแขกที่มาเที่ยว โดยการสั่งเบียร์มากักตุนไว้ ของขายได้มากเท่าไร ลูกน้องและอ้วนก็จะได้เงินปันผลมากเท่านั้น แต่ความฝันของอ้วนก็พัง เพราะเมื่ออ้วนสั่งให้พนักงานเช็คดูเบียร์ในห้องปรากฏว่าเบียร์หายไป 400 ลัง เหล้าหายไป 150 ลัง ทุกคนที่เช็คของกับอ้วนตกใจว่ามันหายไปได้อย่างไร ซึ่งอ้วนก็บอกให้ทุกคนเช็คใหม่อีกครั้งอาจจะนับ

ผิดพลาดก็ได้ โดยให้เช็กทุกถัง แต่ยิ่งเช็กอ้วนก็ยิ่งเห็นสิ่งผิดปกติ คือในขวดเหล้าไม่มีเหล้ามีแต่น้ำชา อ้วนจึงเรียกเสี่ยมาดู เหมือนเขาจะรู้ เขาไม่ได้ตกใจเลย แต่บอกว่าทุกคนที่อยู่ในหน้าที่นี่ต้องรับผิดชอบ อ้วนจึงบอกว่าทุกคนต้องรับผิดชอบได้อย่างไรเพราะกุญแจมี 3 ดอก เพราะฉะนั้นคนที่ไม่สามารถเปิดห้องได้ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับก็ควรกลับได้ เสี่ยเรียกตำรวจมาและวันนั้น คนที่นั่งอยู่บนสถานีตำรวจมี 3 คน คือ เสี่ย ภรรยา และอ้วน ทุกคนปฏิเสธหมด เสี่ยบอกว่าเขาจะไม่ขโมยของตัวเอง อ้วนบอกว่าของหายมากขนาดนี้อ้วนคงไม่มีปัญญาขอออกจากรอแรม เพราะมีพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ จะเข้าออกต้องตรวจทุกระยะ ของขนาดนี้ต้องใส่รถบรรทุก ส่วนภรรยาเสี่ยนั่งร้องไห้อย่างเดียวไม่พูดอะไรตกลงวันนั้นทั้งสามคนประกันตัวชั้นโรงพักในวันขึ้นศาล 10 เมษายน 2540 ภรรยาเสี่ยฆ่าตัวตายโดยกินยาตาย อ้วนจึงหมดพยานปากเอก อ้วนจึงถูกนำเข้ามาฝากขังในทัณฑสถานฯ ครั้งแรกเมื่อวันที่ 12 เมษายน 2540 พออ้วนรู้ตัวว่าจะต้องเข้ามาอยู่ในสถานที่แห่งนี้ อ้วนมีเงินมาก ลูกและหลานมาส่งขึ้นรถ อ้วนไม่อยากให้ใครเห็นอ้วน แต่ทำไม่ได้ ตอนนั่งรถมาช่วงสงกรานต์ มีคนสาธิตน้ำเล่นสงกรานต์ อ้วนเริ่มร้องไห้คิดถึงลูกและแม่ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

พอรถจอดอ้วนมองดูกำแพงว่าทำไมกำแพงต้องสูงมากขนาดนี้และทำไมเขาถึงใส่กุญแจหลายชั้น พอเข้ามาในทัณฑสถานฯ ถูกให้ถอดเสื้อผ้า คั้นตัว อ้วนมีเงินเข้ามาครั้งแรก 2,500 บาท จึงนำไปฝากเจ้าหน้าที่เก็บ ในทัณฑสถานฯ มีคนมาก ดูเหมือนไม่เหงา แต่อ้วนเหงา เริ่มร้องไห้ ในเวลาอาบน้ำ อ้วนไม่เคยเห็นคนมาก ๆ อาบน้ำแก้ผ้า อ้วนจึงได้แต่หอบเสื้อผ้า ยืนหัวเราะ วันนั้นจึงไม่ได้อาบน้ำ พอขึ้นเรือนนอนกินนอนไม่หลับ นั่งร้องไห้ตลอดคืน พอตอนเช้าลงเรือนนอนตอนเวลา 06:00 น. ตอนทานข้าวครั้งแรกเห็นข้าวแดง ครั้งแรกคิดว่าเป็นข้าวผัด ซึ่งมีลักษณะแข็งมาก เอาช้อนที่มจนช้อนงอ ก่อนทานข้าวต้องมีการปฏิญาณตนคล้ายกับการสำนึกบุญคุณของข้าว ก่อนนอนต้องสวดมนต์และปฏิญาณตนก่อนนอน

เข้ามาแรก ๆ อ้วนหือแท้และเบื่อหน่ายมาก ทุกอย่างในนี้ต้องแก่งแย่งแข่งขันกันหมดทุกเรื่อง ตั้งแต่การกิน การอยู่ จะนั่งหรือจะนอนตรงไหนก็มีแต่คนจอง บางครั้งคนเก่า ๆ ที่เข้ามาอยู่นาน ๆ ก็ให้คำแนะนำที่ดี แต่บางคนก็แสดงอำนาจ ความเป็นเจ้าถิ่น ตวาด ดุด่า หรือบางครั้งจะโดนยึดของหรือขโมยของใช้ ทำให้คนที่เข้ามาหมดอาลัยในชีวิต เพื่อนบางคนถือว่าเจ้าหน้าที่ให้ท้ายหรือโอกาส ก็จะเป็นโอกาสรังแกคนเข้าใหม่ เวลานอนต้องนอนหันหน้าไปทางเดียวกัน ถ้ามีการลุกขึ้นก็หมายความว่าที่นอนหายไป อ้วนอยู่ต่อมาไม่นานอ้วนก็ไปตัดสินใจที่ศาล ทั้ง ๆ ที่อ้วนปฏิเสธ อ้วนได้รับโทษ 1 ปี 6 เดือน โดยการสู้คดีของพี่ชาย ในหัวใจของอ้วนเต็มไปด้วยความแค้น

อ้วนต้องหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง อ้วนคิดว่าในทัณฑสถานฯ ก็ไม่ได้มีเราทำผิดคนเดียว บางคนถูกจับคดียาบ้า ทั้งที่ค้นไม่พบยาบ้าแม้แต่เม็ดเดียว

ครั้งแรกของทุกคนที่เข้ามาอยู่ที่นี้เหมือนกันทุกคน คือ ร้องไห้ ไม่กิน ไม่นอน คนที่อยู่ก่อนก็จะปล่อยไปตามเรื่อง บางคนก็ไม่มีจิตใจที่จะปลอบคนอื่น เพราะลำพังเรื่องของตัวเองก็หนักพอสมควรบางคนติดต่อทนายประกันตัว ก็ถูกหลอกเอาเงินไป อ้วนคิดว่าทำไมต้องเป็นแบบนี้ เพราะเมื่อเข้ามาในนี้แล้ว ออกไปสู่สังคมภายนอกยากที่สุด ทำให้คิดว่ามันไม่ใช่การนำมาฝึกนิสัยใหม่ตามที่พูดกัน เพราะอยู่ในนี้มีสารพัดปัญหา ความรู้สึกของอ้วนที่แย่ที่สุด คือ การพบแต่ความโกรธ ความก้าวร้าว ไม่ยอมคนของนักโทษด้วยกัน ใครทำอะไรที่ทำให้เจ้าหน้าที่ทำโทษได้ จะคิดว่าตัวเองเป็นผู้กล้าหาญ ซึ่งอ้วนคิดว่าเป็นความคิดที่ผิด เพราะนอกจากโดนขังตัวแล้ว ยังจะต้องโดนขังจิตใจให้มีมิติตามไปด้วย การที่จะทำให้หนักโทษแบบอ้วนมีกำลังใจคือ การที่มีดนตรีจากภายนอกเข้ามาเล่น และได้รับจดหมายจากเพื่อนชาย มีการฝากคูปองใช้แทนเงินสดมาให้ ซึ่งเวลามีดนตรีมาเล่น ทำให้เพื่อนผู้หญิงของอ้วนได้แต่งตัวสวยกันทุกคน ความหวังของทุกคนในนี้ที่สำคัญก็คือการมีญาติมาเยี่ยม เพราะทำให้อ้วนคิดว่าทุกคนข้างนอกยังไม่ทิ้งเรายังเป็นห่วงเราอยู่ อาทิเคยไหนถ้าญาติไม่มาเยี่ยม อ้วนจะคิดมากเสมอ ถ้าวันไหนญาติอ้วนมาเยี่ยม ได้ของเยี่ยมมาก อ้วนก็จะแบ่งปันให้เพื่อน ๆ กินเสมอ อยู่กันไปก็ทำให้รักกันไป เหมือนสังคมหรือเมืองเล็ก ๆ ตามความคิดของอ้วน บางครั้งมีการจับกุมคนสิ่งของต้องห้าม แบบสายฟ้าแลบ ทำให้อ้วนเครียดมากกลัวของโดนยึด ของหาย จนถึงกับร้องไห้

ทุกวันนี้อ้วนบอกว่าอ้วนเกลียดดูพลาสติกมีหูหิ้วมาก เพราะถ้าไม่มีหูหิ้วนี้ ก็ไม่มีอะไรใส่ของ ต้องหาเอาไว้ใส่ของและข้างในนี้หาได้ยากมาก อ้วนจึงเกลียดมาจนถึงทุกวันนี้ ต่อมาเพื่อนร่วมห้องของอ้วนเริ่มป่วย เสียชีวิตไปทีละคน เพื่อนบางคนเริ่มใจเสีย อ้วนคิดว่าเป็นเพราะการรักษาความสะอาดและสุขภาพไม่ดีพอ บางคนก็จับกันเป็นคู่ทอมดี้ ซึ่งนายบางคนเกลียดมาก แต่อ้วนคิดว่าเป็นความสบายใจของเพื่อน ๆ ด้วยกัน เพราะบางคนถูกตัดสินจำคุกมามาก ย่อมจะมีความเครียดเป็นธรรมดา เมื่อใกล้ครบกำหนด 1 ปี 6 เดือน อ้วนเริ่มนับเวลาออกไปสู่สังคมภายนอก แต่ถึงนับวันอ้วนยิ่งเครียด เพราะอ้วนไม่รู้จะออกไปทำอะไร และอะไรจะเกิดขึ้น อ้วนออกไปสู่โลกภายนอกวันที่ 29 กันยายน 2542 อ้วนไม่ได้บอกทางบ้านมารับ ไม่มีใครรู้ อ้วนไม่รู้จะไปที่ไหน ไม่มีเงินติดตัว พอดีบ้านอ้วนอยู่ใกล้ ๆ ทัณฑสถานฯ อ้วนรอจนค่ำจึงเดินกลับบ้าน เดินเข้ามาในซอยในบ้าน ชาวบ้านที่เห็นอ้วนก็พากันออกมามองอ้วน แล้วซุบซิบกันแต่ไม่ทักทาย พอได้เข้าบ้านแล้วอ้วนไม่ออกไปไหนเลยเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ เพราะมีแต่ความอายและไม่อยาก

ตอบคำถามของใคร อ้วนเริ่มหาหนทางหาเงิน โดยได้ไปประมูลขายของในมหาวิทยาลัยของรัฐ แห่งหนึ่ง ขายได้ไม่นานก็มีเงินเก็บและพอมีเงินบ้าง จึงเข้ามาเยี่ยมเพื่อนในทัณฑสถานฯ โดยซื้อ ของฝากมาให้เพื่อนการค้าขายกับเพื่อนเป็นไปด้วยดีมีใครมาขอความช่วยเหลือจากอ้วน อ้วนเริ่ม รับผิดชอบของและจ่ายเงินสด

จากจุดนี้เองทำให้อ้วนต้องเข้ามาในทัณฑสถานฯ อีกครั้ง จากที่เคยสัญญากับตัวเองว่า จะไม่กลับเข้ามาอีก เพราะความสงสารและเห็นใจเพื่อน อยากช่วย เพื่อนทั้งที่สามีของอ้วนห้าม และตักเตือนอยู่เสมอ อ้วนตกใจทุกครั้งที่มีมือถือของอ้วนดังในตอนกลางคืน อ้วนเริ่มบอกเวลาให้ เพื่อนโทรมาเวลาสามทุ่มและลูกไม่อยู่ และในขณะที่เดียวกันอ้วนแอบมาเยี่ยมเพื่อนในทัณฑสถานฯ เสมอด้วยความสงสาร จนมาวันหนึ่ง วันที่ 21 มกราคม 2546 เพื่อนเอารถยนต์กระบะของ น้องชายเขามาจำนำ อ้วนบอกว่าไม่มีเงินรับไว้เขาก็เงียบไป พออีก 2 วัน ก็ให้เพื่อนอีกคนขับมา ที่บ้าน บอกว่าขอให้อ้วนช่วยหน่อย จะให้กราบอ้วนก็ยอมเพราะลูกเขาไม่สบาย ด้วยความสงสาร ลูกของเพื่อน อ้วนจึงรับจำนำรถยนต์ไว้ในราคา 35,000 บาท โดยไม่ได้คิดดอกเบี้ย แต่เพื่อนรับ ปากว่าจะมาเอารถคืนในเวลา 3 วัน พอ 3 วันผ่านไปยังไม่มารับรถ อ้วนเริ่มผัดสังเกตุและเริ่ม ตามหาตัว จนวันที่ 15 มีนาคม 2546 เพื่อนอ้วนมาขอรับรถคืนพร้อมกับผู้ชายสองคนว่ามาขอ ใถ่รถคืน อ้วนจึงเปิดผ้าคลุมรถให้ปรากฏว่าชายสองคนนำกล้องถ่ายรูปออกมาถ่ายรูปอ้วนกับรถไว้ แล้วเชิญตัวอ้วนไปโรงพัก พอสามีอ้วนทราบก็ตามไปประกันตัวที่สถานีตำรวจ พอประกันตัวได้ ปรากฏว่าเพื่อนหนีประกัน จากความคิดที่ว่ามันผ่านไปแล้ว ไม่อยากคิดอะไรมาก กลับกลายเป็น ความแค้น ความโกรธ ว่าทำไมอ้วนต้องมาพบกับคนที่เอาตัวเขาเปรียบ คิดแค้นใจตลอดเวลา

แล้วความแค้นของอ้วนก็ถึงเวลา เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2546 อ้วนมาศาลเพื่อตัดสิน และได้พบกับเพื่อน ความโกรธผสมกับความแค้น พอตัดสินลงจากบัลลังก์ อ้วนถูกพิพากษาจำคุก คนละ 5 เดือน อ้วนมองหน้าเพื่อน เหมือนเห็นสายตาที่กำลังเยาะเย้ย จึงดึงมือออกจากกระเป๋ แล้วกระโดดเข้าแทงเพื่อนตรงลิ้นปี ตำรวจจึงจับอ้วนและเพื่อนแยกจากกัน อ้วนมาเรือนจำ ส่วน เพื่อนไปโรงพยาบาล อ้วนจึงถูกคัดค้านการประกันตัว อ้วนต้องกลับเข้ามาทัณฑสถานฯ ด้วย ความอับอายเจ้าหน้าที่และเพื่อน ๆ ที่เคยอยู่กับอ้วน เพื่อน ๆ ถามว่ากลับมาทำไม พันโทฯไปถึง 4 ปีแล้ว อ้วนไม่อยากจะตอบว่า ไม่อยากกลับเข้ามา ถ้าไม่มาคบกับเพื่อนแล้ว ๆ วันที่ 21 พฤษภาคม 2546 อ้วนไปศาล โดยซื้อหาละเมียดศาล ตัดสินอีก 3 เดือน แต่จำโทษในระยะเวลาร่วมกัน 5 เดือน แต่แล้วอ้วนดีใจได้ไม่นาน มีข้อหาคดีพยายามฆ่าผู้อื่น อ้วนไม่มีการปฏิเสธหรือสู้คดี มีแต่ สู้ให้คดีได้รับโทษน้อยที่สุดโชคเข้าข้างอ้วน พยานให้การเป็นประโยชน์กับอ้วน คดีสุดท้ายจึง

ยกฟ้องไป อ้วนจึงได้รับโทษจำคุกเพียง 5 เดือน อ้วนคิดว่ามันเป็นบทเรียนที่ราคาแพงที่สุด ทำให้
 อารมณ์ของอ้วนเย็นลง อ้วนพยายามทำให้ชีวิตของตัวเองเหมือนนักโทษทั่วไปถึงแม้ว่ากฎระเบียบ
 บางอย่างจะฝืนต่อความรู้สึกของตัวเองมากแต่ต้องยอมรับเพื่อจะได้อยู่ร่วมกับคนส่วนใหญ่โดยไม่มี
 ปัญหา ในความรู้สึกของอ้วนเปรียบเหมือนเป็นวัวควาย เพราะต้องมีการไล่ต้อนกันทุกวัน ใน
 เรื่องการกินการอยู่ดีขึ้น แต่มีการแบ่งชั้นวรรณะ ใครที่สนิทกับผู้ช่วยเหลือจะได้รับสิทธิพิเศษและ
 ชมเชยคนอื่น ยิ่งฤดูฝนทุกคนต้องหนักใจ เพราะเสื้อผ้าหลวงมีคนละ 2 ชุด รวดตากผ้ามี ไม่
 เพียงพอ ฝนตกทำให้ผ้าไม่แห้ง อับชื้น มีกลิ่น แต่อ้วนก็ทน ในช่วงเช้าต้องมารอคิวซื้อข้าว เพราะ
 อ้วนไม่ยอมยกขึ้นกองเลี้ยงแย่งกันทานข้าว บางครั้งถึงกับทะเลาะกัน ในเรื่องของการจัดสวัสดิการ
 เจ้าหน้าที่จะนำสิ่งของที่ได้รับบริจาคมาแจกคนที่ไม่มีญาติ บางคนได้รับแจกแล้วเขาไปขายต่อ
 เพื่อน ๆ อีกทีหนึ่ง เพื่อที่จะได้เอาเงินไปซื้อของที่เขาคือต้องการ

เรื่องการเยี่ยมญาติ อ้วนอยากให้อยู่ได้ทุกวัน ๆ ละ 2 รอบ ซึ่งคดียาเสพติด ตั้งแต่
 1,000 เม็ดขึ้นไป หรือยาเสพติดตั้งแต่ 100 กรัมขึ้นไป ให้เยี่ยมอาทิตย์ละ 1 ครั้ง บางครั้งอ้วน
 สงสารญาติที่มาจากต่างจังหวัดไกล ๆ เวลาญาติมาเยี่ยมอ้วนรู้สึกดีใจเป็นที่สุด เพราะจะได้รับ
 ของรับประทานแปลก ๆ และอร่อย ๆ อ้วนและเพื่อน ๆ จะพยายามไม่ฝืนกฎระเบียบ นอกจากทำ
 ไปโดยการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ กำลังใจที่ทำให้ทุกคนในทัณฑสถานฯ มีกำลังใจต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ
 คือการได้รับอภัยโทษทุกคนตั้งความหวังที่จะได้ออกไปต่อสู้กับโลกภายนอก และสัญญากับ
 ตัวเองว่าจะไม่กลับเข้าในที่นี้อีก ทัณฑสถานฯ ก็คือคุกไม่มีอิสรภาพให้ใคร ทำให้เราเข้มแข็งและ
 อดทน ทัณฑสถานฯ ทำให้อ้วนรู้จักว่าคนเป็นอย่างไร และเป็นบทเรียนให้พิสูจน์ใจคน

กรณีศึกษาที่ 9

ชื่อนักโทษหญิง ชื่อเล่น แมว อายุ 41 ปี เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ

คดีที่กระทำความผิด

คดีที่ 1 จำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีน 0.02 กรัม ศาลตัดสินจำคุก 14 ปี รับสารภาพ
 ลดเหลือ 7 ปี พันโทษปี พ.ศ. 2539

คดีที่ 2 จำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีน 0.05 กรัม ศาลตัดสินจำคุก 5 ปี พันโทษ 27
 พฤษภาคม 2547

แมวมียี่น่อง 3 คน แมวเป็นลูกผู้หญิงคนเดียวของครอบครัว และเป็นน้องคนสุดท้อง
 บิดา มารดา มีอาชีพรับจ้าง แมวมียี่ชาย 2 คน คนโตอายุ 44 ปี รับราชการทหาร พี่ชายคน

ที่สอง มีปัญหาทางจิต เป็นผลมาจากการเป็นทหารผ่านศึก ปัจจุบันอยู่กับแม่ของแม่ว พี่ชายต้องไปตรวจรักษาและรับยาจากโรงพยาบาลสวนปรุงทุก ๆ เดือน สภาพของครอบครัวของแม่วมีความสุข ได้ทานข้าวเย็นมีกิจกรรมร่วมกันทุกวันวันหยุดมีการทำบุญไปวัดทำอาหารให้พระ ทานอาหารพร้อมกันทั้งครอบครัวมีพี่สะใภ้และหลาน 3 คน พ่อจะบอกให้ทุกคนเป็นคนขยันอดทน และให้พอใจในสิ่งที่มีอยู่เสมอ แม่วดีใจมากที่ได้เกิดมาในครอบครัวนี้ ซึ่งแม่วเป็นที่รักและตามใจทุกเรื่อง ของครอบครัว แม่วจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนมัธยมของรัฐ ปี พ.ศ. 2529 แม่วไปสอบเรียนต่อที่ไหนก็ไม่ติด ตอนนั้นอายุแม่วยังน้อย ไม่ได้คิดเสียใจ เพราะทางบ้านให้คำแนะนำและปลอบใจอย่างดี มีกำลังใจที่ต่อสู้ อยู่ว่างเกือบ 4 เดือน ทุกเช้าจะเห็นเพื่อน ๆ ช้างบ้าน แต่งชุดนักศึกษาผ่านหน้าบ้านทุกวัน ก็ทำให้อยากเรียนและผิดหวังที่สอบที่ไหนไม่ติด แม่วมีรถจักรยานยนต์ 1 คัน โดยคุณพ่อซื้อให้ตอนเรียนชั้นมัธยม

ชีวิตเริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่อวันหนึ่ง ขณะแม่วกำลังทำกับข้าวที่บ้าน น้องที่อยู่ข้างบ้านมาขอให้ไปส่งพี่สาวของเขาที่ สถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง เพราะว่าพี่สาวของเขาล้มเอกลสารไว้ แม่วซึ่งตอนนั้นแต่งกายไม่สุภาพ คือนุ่งกางเกงขาล้น สวมรองเท้าแตะ ไม่กล้าขึ้นตึกเรียน จึงเดินดูป้ายประกาศข่าวสาร ไปเจอป้ายประกาศรับสมัครนักเรียนสอบทุนไปเรียนสิงคโปร์ สาขารัฐกิจการบินของสิงคโปร์แอร์ไลน์ แม่วจึงไปขอรายละเอียด ตอนนั้นคิดอยากทำอะไรให้ไม่น่าเบื่อเลยสมัครสอบ ผลสอบแม่วสอบติดคนที่ 7 ของนักเรียน 230 คน ทางวิทยาลัยได้นัดไปสัมภาษณ์และรายงานตัว จึงต้องเดินทางไปเรียนที่ประเทศสิงคโปร์ 2 ปี 18 วัน แม่วตั้งใจเรียนมาก อยากกลับบ้านอยากจบเร็ว ๆ อยากทำงาน พอแม่วสอบผ่าน จึงสมัครเข้าทำงานในเครือข่ายของการบินไทย แผนกขายตั๋ว ทำได้ 2 ปี ก็เข้าสมัครบริษัทการท่องเที่ยว เป็นพนักงานฝึกการท่องเที่ยวอยู่ 3 เดือน ทางบริษัทได้ออกใบรับรอง แม่วจึงไปสอบอบรมมัคคุเทศก์รุ่นที่ 3 ของจังหวัดเชียงใหม่ เป็นเวลา 3 เดือน เรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยการไปเรียนเวลา 20.00 น.– 22.00 น. ทุกคืน เหนื่อยมากแต่ก็สนุก แม่วยังเป็นคนดีอยู่กับพ่อแม่และพี่ เริ่มมีเงินมากจากการทำงาน รวมทั้งเงินเดือน ค่าทิปจากนักท่องเที่ยว และค่าเปอร์เซ็นต์ที่นักท่องเที่ยวพากันไปซื้อของ โดยเฉพาะดูการท่องเที่ยวช่วงเดือนธันวาคม ถึง เดือนเมษายน บางเดือนมีรายได้เป็นแสน แม่วทำงานในปีแรก จึงได้ซื้อที่เพื่อเตรียมไว้ที่จะปลูกบ้านและซื้อรถยนต์หนึ่งคัน ตอนนั้นชีวิตรุ่งเรืองมาก

หลังจากที่เทศบาลออกใบผ่านให้ทำการปลูกบ้านได้ แม่วก็ถมดินที่ซื้อไว้ ซึ่งอยู่ในเมืองแบบแปลนบ้านก็ผ่าน ชีวิตเริ่มเปลี่ยนอีกครั้ง เป็นครั้งที่ยิ่งใหญ่ของการเหนื่อย และการรับภาระ

อย่างหนัก ตอนนั้นพี่ชายคนโตกำลังสอบเลื่อนยศราชการทหาร นาน ๆ จะได้กลับบ้านและพี่ชายคนที่สองก็เช่นกัน ต้องออกรบ แม่เกิดเป็นอัมพฤกษ์กระทันหันเดินไม่ได้ แม่จึงต้องหยุดทำการปลูกบ้าน ต้องดูแลรักษาแม่เสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก ตอนนั้นพ่อเป็นแม่บ้านแทน แม่เป็นคนหาเงิน พ่อต้องดูแลแม่และบ้านทุกเรื่อง เงินในบัญชีเริ่มหมด บ้านก็ขาย รถยนต์ก็ขาย สุดท้ายบ้านที่อยู่ก็ต้องขายเพื่อเอาเงินรักษาแม่ แม่ต้องทรมานอยู่ 4 ปีกว่า จนคิดว่าแม่ไม่รอดแม่แล้ว แม่เป็นหนักเรื่อย ๆ จนพูดไม่ได้ แม่ต้องพาพ่อแม่มาเช่าบ้านเดือนละ 600 บาท อยู่ตอนนั้นจึงรับงานมาก ต่อมาอีกไม่นานมีรถทหารและจำหน่ายพร้อมกับนายทหารเพื่อนของพี่ชายคนที่สอง ได้มาส่งพี่ชายคนที่สองที่บ้าน ซึ่งเขาอยู่ในสภาพที่สติไม่ดีจากการเป็นทหาร แม่ต้องรับภาระเพิ่มอีก แม่อดทนสู้มาเกือบ 5 ปี ทำงานเอาเงินมารักษาแม่จนแม่หายเป็นปกติ จนแม่เหลือเงินน้อยมาก ได้ไปซื้อที่ ที่อำเภอหางดง เนื้อที่ 77 ตารางวา เป็นเงิน 30,000 บาท รวมทั้งค่านายหน้า แต่ค่าโอนออกเอง แม่จึงปลูกบ้านแบบบังกะโลเล็ก ๆ อยู่กัน 3 คน ก็มีความสุข แม่ดีใจมากที่แม่หาย แต่พี่ชายยังเหมือนเดิมจนถึงปัจจุบัน แม่เริ่มคบเพื่อนตามหมู่บ้านซึ่งเป็นนักเลงประจำหมู่บ้าน เพราะคิดว่าถ้าเรามีพวกเขาเป็นเพื่อนคงปลอดภัยเวลาไปทำงาน

เพราะบางวันงานเลิกดึกมาก เพราะต้องพานักท่องเที่ยวไปทานขันโตก เดินเที่ยวไนท์บาร์ซาร์ และเที่ยวเรด แม่เริ่มดื่มสุราและใช้บุหรี่ โดยที่พ่อแม่ไม่รู้จนนานเข้าพ่อจับได้ แม่รู้สึกเสียใจพ่อแม่ก็ตามใจเพราะเห็นแม่เหนื่อยมามากจึงตามใจ แม่เริ่มใช้ยาเสพติดประเภทเฮโรอีน โดยการใส่บุหรี่ ตอนที่พานักท่องเที่ยวไปเที่ยวดอยปุย ที่นั่นฝันดังมาก และทางราชการก็ยังไม่เคร่งครัด นักท่องเที่ยวเกือบ 90% มาที่เชียงใหม่ต้องมาถามถึงการดูผีฝัน ถือเป็นเรื่องธรรมดา แม่ดูผีฝันและเสพยาเฮโรอีนทุกวันจนติด แต่ดูแลตัวเองดีมากทั้งที่ทำงานและที่บ้านไม่มีใครรู้ จนกระทั่งติดงอมแงมสภาพร่างกายจากแข็งแรง สวย น่ารัก ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงเป็นทวดโทรมเป็นที่สังเกตของเจ้านายเพื่อนร่วมงานและทางบ้าน แม่กลัวพวกเขา รู้ แม่จึงออกจากที่ทำงานเดิมไปทำงานที่ใหม่ เรื่องการทำงานแม่มีประวัติดีมากจึงไม่มีปัญหาในเรื่องการหางานทำใหม่ แต่แม่กลัวทางบ้านรู้ จึงหนีพ่อแม่ และพี่มาเช่าบ้านอยู่ในเมือง โดยเอาเงินไปส่งให้ทางบ้านทุก ๆ อาทิตย์ อาทิตย์ละ 2,500 – 3,000 บาท พอวันวันเข้าแม่ต้องใช้จ่ายเพิ่มเพราะเกิดอาการดื้อยาเริ่มไม่ได้ไปบ้านทุกอาทิตย์ จนพ่อมาตามจนพบและพักอยู่ด้วย พ่อถามแม่และแอบดูพฤติกรรมแม่เสมอ แม่ระวังตัวมาก แม่ใช้ยาเสพติดมาเกือบ 5 ปี พ่อแม่ไม่เคยเห็นแม่เสพยา จนกระทั่งแม่พาพี่ชายคนที่สองตามมาอยู่ด้วย แม่ต้องขายบ้านที่อำเภอหางดง มาซื้อบ้านที่เช่าอยู่

จนปัจจุบันเป็นบ้านของแมวเอง หลังจากแมวขายที่บ้านและไร่จึงซื้อที่บ้านในเมืองอยู่ไม่นาน แมวมีเพื่อนมาก เพื่อน ๆ จะพากันมาหาที่บ้านทุกวัน วันละ 10 กว่าคน เพราะพวกเขาจะรวมเงินกันไปซื้อยาเสพติดมาเสพย์ ถ้าซื้อมากราคาจะถูกลง สมัยนั้นเฮโรอีนหลอดละ 300 บาท แมวถูกจับครั้งแรกที่บ้าน เพราะเพื่อนเอาเงินล่อซื้อของตำรวจมารวมกับเงินของแมว ตอนนั้นเพื่อนรอที่บ้านอยู่ 8 คน ซึ่งกำลังเสพย์โดยการใช้น้ำกัญชาในห้องน้ำ พ่อแม่ อยู่หน้าบ้านเท่ากับเป็น ต้นทางให้ เพราะแมวโกหกว่าเป็นแค่กัญชา เสพย์ไม่ทันครบคน ตำรวจเข้ามาจับทุกคน แต่ของกลางและเงินอยู่ที่แมวยังไม่ได้แบ่งกัน เป็นครั้งแรกที่แมวเห็นแม่เป็นลม พ่อปิดหน้าร้องไห้ แมวตกใจมากทำอะไรไม่ถูกขึ้นไปทั้งตัว ตำรวจพามาดำเนินคดี ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ตัดสินจำคุกแมว 14 ปี แมวรับสารภาพและไม่เคยกระทำความผิดจึงได้ลดโทษครึ่งหนึ่งเหลือโทษ 7 ปี แมวอยู่ที่ทัณฑสถานฯ 9 เดือน ก็ถูกส่งไปอยู่ที่ทัณฑสถานบำบัดธัญบุรี ตอนนั้นยังไม่รู้สึกอะไร เพราะพ่อแม่ที่เพื่อนส่งเสียตลอด แมวทำดีมาตลอด จนปี 2539 แมวได้รับอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เนื่องในวโรกาสครองราชย์ครบ 50 ปี แมวพ้นโทษกลับบ้านทำบัตรประชาชนใหม่ก็เข้าไปสมัครงานที่เดิม หัวหน้าและเพื่อนๆ ยังให้การต้อนรับแมวเป็นอย่างดี แมวคิดว่าไม่เป็นอะไร พ้นโทษออกมาก็ทำงานได้ ถ้าเราทำงานดีตั้งใจทำงานมีความรู้มีความสามารถอย่างไรก็ไม่ลำบาก ออกมาได้แค่ 3 เดือนเท่านั้น แมวกลับไปใช้ยาเสพติดอีก เพราะคำพูดบางคำพูดของแม่และพี่คนโต ตอนแมวกลับบ้าน แมวตกใจมากเพราะเห็นสภาพพ่อ ไม่มีใครบอกแมวว่าพ่อเป็นอัมพาต พ่อทนอยู่รอแมวเกือบ 6 ปี แมวทำงานหนักอีกครั้ง แต่ก็สายเกินจะรักษาพ่อได้ แมวเสียใจมาก พอมองแมวด้วยสายตาที่พ่อรู้ว่าแมวกลับไปให้ยาอีก

พ่อร้องไห้ พ่อพูดไม่ได้ แมวกลัวใจมากคิดว่าตัวเองเลวจริง ๆ ที่ทำให้พ่อเสียใจและร้องไห้ แมวเริ่มใช้เข็มฉีดยาและเล่นยาเสพติดอย่างหนัก แมวไม่ยุ่งเกี่ยวกับเพื่อน ๆ เก็บตัวเงียบ แต่ก็ยังถูกตำรวจจับอีกเป็นครั้งที่สองในคดีครอบครอง โดยศาลคุมประพฤติ 1 ปี จนครบ แมวก็ยังเลิกไม่ได้ กลับใช้ยาเสพติดหนักกว่าเก่า แต่ไม่ใช้เข็มร่วมกับใคร ต่อมาแมวมีสามี เขาเป็นคนดีมาก แต่การศึกษาน้อยกว่าแมวจบแค่ประถมสี่ เขาก็รักแมวและครอบครัว ดูแลพ่อ และพี่ชายแมวอย่างไม่รังเกียจ พวกที่เสพยาเสพติดด้วยกัน แมวคิดว่าไม่มีความรักจริงนอกจากความเห็นแก่ตัว แมวกลัวสามีจะเบื่อเพราะแมวเอาแต่เสพยาไม่คอยให้ความสุขชั้นที่สามีภรรยาทั่วไป

จึงเกิดความคิดชั่วแอบเอาเฮโรอีนผสมบุหรี่ยัดใส่ขวดจนติด จนเขารู้สึกตัวก็สาย ทำให้ติดไปด้วยกัน เขาโกรธในตอนแรก แต่แมวก็อธิบายและสัญญาว่าจะไม่ทิ้งเขา แมวต้องลำบากมี

ภาระเพิ่มขึ้นอีกในการหายาเสพติดมาเสพให้เพียงพอถึง 2 คน ต้องใช้เงินมาก ตอนนั้นเฮโรอีน ขึ้นราคาตลอดละ 1,200 – 1,600 บาท และบางครั้งก็หาซื้อไม่ได้ต้องไปหาซื้อบนดอย ใช้เวลาในการเดินทางหลายชั่วโมง บางวันต้องทำงานออกทัวร์ต่อ ร่างกายเริ่มแย่มาก ใช้ยาเสพติดมากจนตัวเองเหมือนผี พ่อร้องไห้ทุกวัน แมวคิดว่ามาไกลกว่าจะกลับและเลกว่าเก่าสอนให้สามีใช้เข็ม โดยการฉีดเข้าเส้นเลือด แมวประมาทกับชีวิตมาก แต่จะระวังในการใช้เข็ม จะซื้อเข็มไว้เยอะ แต่ไม่เคยระวังสามี คิดว่าเขาระวังเช่นกัน จนกระทั่งวันสุดท้ายของพ่อมาถึง

วันนั้นแมวแหวที่บ้านในอำเภอเมืองเหมือนทุกวัน ป้อนข้าวป้อนยาให้พ่อเสร็จตามปกติก็จะกลับบ้านสามีที่อำเภอหางดง แต่วันนั้นแมวยู่จนตีประมาณ 5 ทุ่มกว่า แมวนอนกอดพ่อและร้องเพลงให้พ่อฟังอยู่ พ่อกระตุกแล้วนิ่งไม่หายใจ แมวรู้แล้วว่าพ่อตาย ตอนนั้นแมวยังไม่ได้ออกมาบอกใคร ยิ่งคงนอนกอดพ่อร้องเพลงร้องให้ให้พ่อฟัง และได้ขอขมาต่อพ่อทุกอย่าง บอกพ่อว่าไม่ต้องห่วงแมว ให้พ่อไปอย่างมีความสุข แมวบอกท่านว่า แมวมีกรรม จะขอใช้กรรมจนถึงที่สุด ถ้าแมวถูกจับอีกครั้ง แมวสัญญาว่าจะเลิกเด็ดขาด เพราะมีในทัศนสถานฯ เท่านั้นที่ทำให้เลิกได้ ช้างนอกมียาบำบัดให้เลิก แต่ไม่มียาชนิดใดทำให้ลืม ต่อมาไม่นานวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 แมวก็ถูกจับครั้งที่ 3 คดีจำหน่ายและจำหน่าย ศาลตัดสินจำคุก 5 ปี แมวถูกส่งตัวมาอยู่ที่ทัศนสถานแห่งนี้เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2542 แมวอยู่ในทัศนสถานฯ เจ้าหน้าที่จะใช้งานแมวในการแปลภาษาอังกฤษเป็นไทย ภาษาไทยเป็นอังกฤษ แมวมีหน้าที่ดูแลโรงงานศิลปะประดิษฐ์ และเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานดูแลห้อง 5/2 ได้ประมาณปีกว่า แมวไปเสพยาบ้าในทัศนสถานฯ ซึ่งเพื่อนเอามาจากศาลและเอาไปขายให้ เพื่อนถูกจับได้จึงขัดทอดมาที่แมว

ขณะอยู่ในทัศนสถานฯ แมวก็ก่อคดีซ้ำอีกโดยไปต่อเพื่อนต่างโรงงาน เพราะคุยกันไม่รู้เรื่องและช่วงนั้นแมวเครียดและไม่ค่อยสบาย เจ้าหน้าที่ทำโทษโดยการเอาแมวขึ้นห้องขังมีด 2 วัน ห้องขังแยกห้องจากห้องใหญ่หรือเรียกว่าห้องชอย 6 เดือน หลังจากที่พ่อเสียและแมวถูกจับครั้งนี้ ทำให้รู้ว่าแม่เบื่อและเอือมระอากับแมวมาก แม่ไม่เคยมาหาเลย ตลอด 3 ปี นอกจากสามีและเพื่อน แมวเจ็บปวดกับความรู้สึกนี้มาตลอด ร้องไห้ทุกวัน ไม่อยากเชื่อว่าแม่ตัดขาดจากแมวได้จริง ๆ แมวถูกขังชอยทำงานหนักมาก ซึ่งเป็นงานที่ไม่เคยทำมาก่อน เป็นกรรมกรขุดดินขนดิน ทำงานก่อสร้างกลางแดดทั้งวัน บางวันเหนื่อยจนกินข้าวไม่ได้ ทนทำมาจนจะพันคดีออกจากชอย เพื่อนชวนสักก็สักอีก ถูกเจ้าหน้าที่จับได้อีกต่อห้องมีด 3 เดือน และห้องชอยอีก 3 เดือน อยู่ห้องมีดยิ่งหนักกว่าเก่า ต้องนอนในที่แคบ ๆ ไม่มีห้องน้ำ นอนกัน 10 คน ทำงานหนัก

ทุกอย่าง ดักขะ ขุดดิน ขนดิน ทำก่อสร้าง ซึ่งเป็นงานหลัก เมื่อก่อนไม่เข้าใจว่านรกมีจริง ตอนนี้เข้าใจแล้ว หลังจากนั้นก็นึกคิดที่ทำผิดลงมาให้ชีวิตข้างล่างตามปกติ

เวลาผ่านไป 3 ปีกว่า แม็กยังไม่เคยมา สามีหายไประยะหนึ่งแล้ว มีแต่เพื่อน ๆ ที่พอมหา บ้าง แมวกเข้าทำงานโรงงานศิลป์ 3 ปีก็วิชาชีพักผ้า ยังคงตั้งหน้าตั้งตาทำงานตามเป้าหมายที่กำหนด เพื่อเอายอดผลงานอาบน้ำก่อน แมวกมียอดอาบน้ำฝากไว้ 60 วัน แต่หลังจากที่แมวกลงจากห้องชอย มาเดือนกว่า ขาแมวกอักเสบวมมากแมวกทรมานมาก ปวดมากจนเดินไม่ได้ ต้องไปนอนในสถานพยาบาล หมอเจาะซากก็พบหนองมากจึงเจาะออก พอแมวกเริ่มดีขึ้น หมอเอาเลือดไปตรวจ ผลออกมาหมอบอกว่าแมวกเป็นเอดส์ แมวกไม่ตกใจไม่เสียใจ เพราะทำได้ ทุกวันนี้แมวกมีโอกาสได้ทำพักโทษปกติและพักโทษพิเศษ (เขียนคำร้องเพื่อที่จะได้ออกจากทัณฑสถานฯ เร็วกว่ากำหนดเมื่ออยู่ครบกำหนดตามเกณฑ์ --- ผู้วิจัย) แมวกไม่รู้ว่าจะมีชีวิตออกไปหรือไม่ ถ้าไม่โชค ร้ายเกินไป

แมวกคงได้มีโอกาสแก้ตัวทำความดีอีกครั้ง ถ้ายังไม่สายจนเกินไป แมวกจะระวังรักษาสุขภาพให้ดี ถ้าไม่สบายเป็นอะไรนิดหน่อยก็จะไปเรือนพยาบาล เพื่อหาหมอเพื่อชอยกันไว้ก่อน ทุกวันนี้มีแต่เพื่อนซึ่งเป็นกำลังใจที่ดีให้เราต่อสู้กับปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อนจะมีคำแนะนำที่ดี แต่บางครั้งเราต้องไตร่ตรองให้ดีก่อนจะตัดสินใจทำอะไรไป บทเรียนในชีวิตราคาแพงของแมวกต้องทำให้แมวกบอบซ้ำ แต่อาจจะเป็นอุทาหรณ์สอนใจ น้อง ๆ ที่อยู่ในทัณฑสถาน ฯ อีกหลายคน อย่าประมาทในการใช้ชีวิต จะไม่พบความสิ้นหวังแบบแมวก แมวกจึงจำเป็นต้องมีคติพจน์ในการชีวิต เพื่อยึดเหนี่ยวให้อดทน คือชีวิตคือการต่อสู้ ศัตรูคือยากำลัง

กรณีศึกษาที่ 10

ชื่อนักโทษหญิงชื่อเล่น จ๊ะ ชั่ว หรือ ลัวะ อายุ 45 ปี นับถือศาสนาคริสต์ เชื้อชาติไทย ชาวเขาเผ่าม้ง

คดีที่กระทำผิด

คดีที่ 1 ครอบครองยาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน 0.02 กรัม) ศาลตัดสินจำคุก 1 ปี

พ้นโทษ 7 มีนาคม 2541

คดีที่ 2 ครอบครองยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า 30 เม็ด) ศาลตัดสินจำคุก 1 ปี

พ้นโทษ 3 ตุลาคม 2543

คดีที่ 3 ครอบครองยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า 315 เม็ด) ศาลตัดสินจำคุก 5 ปี

จะมี พี่น้อง 4 คน จะเป็นคนที่ 3 เป็นผู้หญิงทั้ง 4 คน พอจะอายุได้ 2 ปี พ่อเสียชีวิต แม่เลี้ยงจะพร้อมกับพี่น้อง โดยมีพี่ชายต่างมารดาช่วยดูแล แม่จะมีอาชีพทำไร่ ทำสวน อยู่บนดอย อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ จะไม่ได้เรียนหนังสือ พออายุ 11 ปี จะทำอะไร ทำสวนช่วยพี่น้องและแม่ จนอายุ 13 ปี จึงแต่งงาน สามีชื่อ นายสนาม มีลูก 6 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 4 คน สามีมีอาชีพทำไร่ทำสวนที่อำเภอแมริม มีรายได้จากการขายผลผลิตประมาณ 30,000 - 40,000 บาท ต่อ 3 เดือน โดยการขายมันฝรั่ง หัวแครอท สตรอเบอรี่ บางครั้งผลผลิตตกต่ำ รายได้ประมาณ 10,000 บาทต่อ 3 เดือน เนื่องจากมีภาระมาก ต้องเลี้ยงดูลูกและหลาน ซึ่งบิดามารดาเสียชีวิต จำนวน 4 คน จะจึงหาอาชีพเสริมโดยตัดสินใจขายเฮโรอีน เพราะจะปวดท้องต้องสูบเฮโรอีนบรรเทาอาการปวดท้อง จะปวดท้องมาตั้งแต่อายุ 21 ปี หลังจากมีลูกคนสุดท้าย พอสูบแล้วหาย จึงขายไปด้วย บนดอยมีการปลูกฝิ่น ซึ่งหาง่าย ขอเพื่อนบ้านก็ให้บนดอยจะปลูกต้นฝิ่น เฮโรอีน บำบัดอาการปวดต่าง ๆ ระยะเวลาเดินทางลงไปหาหมอยาคอยประมาณ 3 ชั่วโมง โดยการเดินเท้าเท่านั้น สมัยก่อนไม่มีทางสำหรับรถวิ่ง คนที่ปวดท้องใกล้คลอดหรือเจ็บแผลก็จะใช้ยาฝิ่นสูบบรรเทาอาการปวดต่าง ๆ โดยใช้บ้องไม้ซางหรือไม้บง ท่อนเล็ก ๆ สูบ พอสูบแล้วคลายปวด จะบอกว่าตอนมีท้องลูก 6 คน ไม่เคยไปฝากท้องที่โรงพยาบาล คลอดลูกเองและช่วยตัวเอง การตัดสายสะดือจะใช้กรรไกรใหม่ ๆ และต้มน้ำร้อน ทำความสะอาดลูกทุกคนของจะแข็งแรงดี โดยจะต้องสูบเฮโรอีนทุกวัน ๆ ละ 3 ครั้งหลังอาหาร

ครั้งแรกจะถูกจับเพราะนั่งเสพยาเฮโรอีนที่บ้านถูกศาลตัดสินให้อยู่ในทัณฑสถานฯ 1 ปี 6 เดือน เมื่อมาอยู่ในทัณฑสถานฯ หาเฮโรอีนสูบไม่ได้ จึงเลิกได้ทันที พอออกจากทัณฑสถานฯ ครั้งแรกจะพบว่าสามีไปมีภรรยาใหม่ จะได้ถามสามีว่าจะอยู่กับใคร สามีบอกว่าจะอยู่กับภรรยาใหม่ แล้วพาภรรยาใหม่มาอยู่ด้วยกันที่บ้าน ทำให้จะเสียใจ นึกถึงอดีตที่เคยอยู่ร่วมกันมา ทำให้เริ่มสูบบยาบ้าวันละ 1 - 2 เม็ด ถ้าหาบยาบ้าได้ก็สูบ ถ้าหาไม่ได้ก็ไม่สูบ โดยทำงานรับจ้างงวดและจับเส้นให้ชาวบ้านในหมู่บ้าน ได้ชั่วโมงละ 50 บาท การงวดนี้ จะได้จากการฝึกวิชาชีพทอผ้าในทัณฑสถานฯ พอได้เงินมาก็นำไปซื้อยาบ้าสูบ ต่อมาทนสามีไม่ได้จึงแยกออกมาอยู่เอง อยู่ได้ไม่นาน ลูกสามคนที่ไปค้าขายที่กรุงเทพฯฯ ได้ชวนไปค้าขาย เนื่องจากจะไปกรุงเทพฯฯ ก็ไม่มียาบ้าเสพยาและกลัวยาบ้าราคาแพง จึงนำยาบ้าติดตัวไปด้วยจำนวน 30 เม็ด จึงถูกตำรวจจับได้ที่ สถานีตำรวจภูธรตำบลช้างเผือก อยู่ที่สถานีตำรวจเป็นเวลา 2 คืน จึงถูกนำตัวไปฝากขังที่ทัณฑสถานฯ

พอเข้ามาทัณฑสถานฯ ครั้งที่ 2 ตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามา จะถูกเจ้าหน้าที่ ถามว่าเข้ามาอีกเป็นครั้งที่สองแล้ว ไม่เช็ดหน้าจะเสียใจถึงกับน้ำตาไหล เพราะเหมือนโดนตอกย้ำจะตอบไม่

ถูกทั้งปัญหาชีวิตและครอบครัว ที่สามมีบั้นใจไปมีภรรยาใหม่และต้องอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน จะทนไม่ได้เลยต้องหาทางออกที่ผิด ๆ โดยการสูบบุหรี่ สูบแล้วมีความสุข ลืมความทุกข์ใจไปชั่วขณะ พอหายก็จะคิดมาก เป็นอย่างนี้อยู่เสมอ หาเงินจากการรับจ้างเท่าไรก็ไม่พอค่ายาสูบ ราคายาสูบก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ มีคนเอายาสูบมาให้จะขายครั้งหนึ่ง ขายได้ก็ต้องซื้อยาสูบเก็บไว้เสพยาเอง แล้วต้องหลบซ่อน จะจึงเลิกขาย ขยันทำงานหาเงินมาซื้อยาสูบเสพยาเอง เพราะจะเคยเข้ามาแล้วจึงรู้กฎระเบียบของทัณฑสถาน ฯ ต้องรับทำธุระส่วนตัวให้เสร็จทันตามเวลาที่กำหนด ก่อนทานข้าวขึ้นเรือนนอน

คืนแรกที่เข้าไปจะนอนไม่หลับทั้งคืน เพื่อน ๆ ที่เคยอยู่ด้วยกันและยังไม่พ้นโทษ ชวนคุยด้วยทั้งคืน ให้เล่าเรื่องที่อยู่ข้างนอกว่าเป็นอย่างไรบ้างถนนหนทาง ต้นไม้บนดอยยังอยู่หรือเปล่า ผลผลิตทางการเกษตร ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน เปลี่ยนคนหรือยัง ค้ารถโดยสารที่บาท สารพัดที่จะถาม ทำให้จะลืมความทุกข์ใจไปชั่วขณะหนึ่ง จะมีเพื่อนสนิท ชื่อ ก๊ะ อายุ 45 ปี ก๊ะ ก็มีปัญหาคคล้าย ๆ คือ สามมีไปมีภรรยาใหม่และไม่สนใจลูก ๆ มีลูกกับภรรยาใหม่ ทำให้เสียใจสูบบุหรี่เหมือนกัน จะถูกคัดเลือกเข้าทำงานในโรงงานศิลป์ประดิษฐ์ ได้ฝึกวิชาชีพักผ้า นึ่งปักผ้าชาวเขาทั้งวัน อยู่ข้างนอกก็จะปักผ้าชาวเขาใส่เองอยู่แล้ว ช่วงใกล้ ๆ เทศกาลก็จะปักผ้าชาวเขาสีฉูดฉาดใส่ ในวันขึ้นปีใหม่วันรื่นเริงต่าง ๆ จะชอบที่จะปักผ้าชาวเขาโดยใช้สีเขียวและสีส้ม เพราะสวยดีเย็บด้วยมือทั้งผืน 1 ชุด การปักผ้าชาวเขา จะใช้เวลาทำจริง ๆ แค่ 3 วัน ถ้าจะให้ประณีตก็ใช้เวลาเป็นอาทิตย์ เวลาจะอยู่ข้างนอก ก็จะเย็บปักให้ลูก ๆ และสอนให้ลูก ๆ ทำด้วย

พอถูกจำคุกครั้งที่ 2 ลูก ๆ ก็จะมาเยี่ยมอาทิตย์ละ 3 วัน เอาเงินฝากให้อาทิตย์ละ 200 บาท พอจะครบการฝากขัง 7 ฝาก ๆ ละ 12 วัน ก็ไปศาลตามนัด จะรับสารภาพ ศาลจึงตัดสินกำหนดโทษ 1 ปี จะคิดว่าถ้าเป็นเดี๋ยวนี้อาจจะพ้นโทษไปรอบปฐมยามเสพติด จะมียาสูบ 30 เม็ดคงต้องตัดสินใจหลายปี กว่านี้ จะบอกว่าดีที่ยังใช้กฎหมายจับเก่าโทษน้อย ถึงแม้จะเป็นชาวเขาเผ่าม้ง รูปร่างเล็ก ไร้ผมยาว จะรู้เรื่องทุกอย่างที่คนในเมืองพูดคุยกัน ในช่วงฤดูหนาวที่บนดอยหนาวมากจะบอกว่าอาบน้ำอาทิตย์ละ 3 วัน สระผมอาบน้ำวันเดียวกัน เพราะน้ำเย็นมาก กลางคืน กลางวันต้องก่อไฟเพื่อผิงจึงต้องสูบบุหรี่ไปด้วย คลายความหนาวได้เป็นอย่างดี ในตอนนี้จะห้วงแม่ ปัจจุบันแม่จะอายุ 80 ปีแล้ว มีเพื่อนบ้านใกล้เคียงและหลาน ๆ ที่เคยเลี้ยงดูเลี้ยงดูอยู่ ซึ่งแม่ยังแข็งแรงดี โดยการกินอาหารที่หาได้ตามหมู่บ้าน ผัก ผลไม้ ไข่ ปลาจะเลี้ยงและปลูกเอง โดยแม่จะเป็นคนดูแลตนเอง แม่ไม่เคยป่วยหรือไปหาหมอเลย ในปัจจุบัน ถนนหนทาง

สะดวกขึ้นเพื่อนบ้านก็มีรถจักรยานยนต์ รถยนต์ ที่ใช้ชนผัก ผลไม้ ดอกไม้ลงไปขายในตลาด
ค้าเพียง บางครั้งจะมีผลผลิตมากก็ฝากเพื่อนบ้านไปขาย ถ้าไม่อยากลงไปขายเอง

ในที่สุดก็จะอยู่ครบกำหนดโทษ 1 ปี โดยได้รับวันลดวันต้องโทษจำคุก 3 วัน ก็จะสัญญา
กับตัวเองว่าจะไม่เข้ามาที่นี้อีก เพราะจะเซ็ดหลาบกับเพื่อน ๆ บางครั้งเพื่อนพูดไม่รู้เรื่อง ทำให้
ทะเลาะกัน ในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง เช่น การแย่งที่นอน การเข้าห้องน้ำ การอาบน้ำ การทานข้าว
ร่วมกัน บางครั้งก็คิดว่าเจ้าหน้าที่ไม่เข้าข้าง ถูกเจ้าหน้าที่ดู ถ้าพูดคุยกันเสียงดังและทำงานได้ช้า
อยู่ในนี้ต้องอยู่ในกฎระเบียบตลอดเวลา บางครั้งจะไม่สบาย อยากนอนพักกลางวัน ก็ทำไม่ได้จะ
ไม่ออกไปนอนเป็นคนป่วยที่สถานพยาบาล เพราะกลัว สาเหตุที่กลัวเพราะมีคนตายเยอะ และรู้
สึกอึดอัด ในเวลาที่จะไม่สบาย จึงให้เพื่อน ๆ ใช้ฝายหม่องกตนวนจนเป็นรอยข้ำที่บริเวณต้นคอ
หน้าอก และหลัง แล้วก็หายปวดจริง ๆ ถ้าเจ้าหน้าที่มาเห็นก็จะถูกทำโทษเพราะเป็นการรักษาที่
ผิดวิธี อาจทำให้เกิดอันตรายได้ แต่จะบอกว่าวิธีนี้ทำให้หายปวดเมื่อยได้ดีกว่า ยิ่งได้ทานยาพารา
เซตามอล หรือยาแก้ปวด ก็จะทำให้หายปวดและนอนหลับสบายยิ่งขึ้น แต่เจ้าหน้าที่ไม่จ่ายยา
ง่าย ๆ ต้องมีการตรวจโดยการวัดไข้ ถ้าจะขอยาต้องให้ทานยาต่อหน้าเจ้าหน้าที่โดยเตรียมน้ำมา
ให้พร้อม เพราะกลัวเอายาไปเก็บไว้หรือขายให้เพื่อน ๆ

ส่วนในคดีที่ 3 พอจะพ้นโทษครั้งที่สองแล้วไปอยู่กับแม่ที่เชียงดาว ไม่มีงานทำจึงไปรับ
จ้างขนยาให้กับคนทำงานเกษตร ตรงทางไปโรงเรียนแม่แตงจังหวัดเชียงใหม่ โดยเป็นคนส่งยาบ้า
ได้เงินมา 300 บาท ซึ่งเป็นการส่งยาบ้าเป็นครั้งแรกจำนวน 315 เม็ดให้นายบง โดยนายบงได้
ขับรถสีล้อแดงไปก่อน โดยจะนั่งรถเมล์ไปแล้ว นัดพบกันที่หน้าโรงเรียนตรงโครงการหลวง
แม่มาลัย อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ พบตำรวจตั้งด่านจับ จะคิดว่ามีคนโทรศัพท์ไปบอก
ตำรวจ โดยตั้งใจจะจับนายบง เพราะว่าขายยาบ้าจนมีฐานะร่ำรวยขึ้น แต่ของกลางอยู่ที่จ๊ะ โดย
จ๊ะเอายาบ้าจำนวน 315 เม็ด ซ่อนไว้ที่ได้เอวตรงขอบผ้าถุงสีดำ จึงถูกตำรวจจับไปดำเนินคดีที่
สถานีตำรวจอำเภอเชียงดาว อยู่ในสถานีตำรวจ 2 คืน ขณะอยู่ในห้องขัง จะได้เห็นเพื่อนผูกคอตาย
ในสถานีตำรวจ เพราะอับอายที่จะเข้าไปอยู่ในทัณฑสถาน ฯ อีกครั้ง โดยให้ลวดเหล็กผูกคอตาย
ซึ่งตำรวจเวรวันดังกล่าวยังถูกสอบสวนดำเนินคดีอยู่ จะบอกว่าจะคงไม่คิดสั้น และสิ้นคิด
เหมือนเพื่อนคนนี้ เพราะยังมีภาระอยู่

จะเข้ามาในทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ครั้งนี้ ตำรวจเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ว่า ชั่วะ จะไม่ชอบ
ชื่อนี้ เพราะไปซ้ำกับชื่อคนอื่นและมีคดีติดกัน จะอยู่ในทัณฑสถานฯ เป็นเวลา 48 วัน ใบฟ้องมาถึง
แล้วศาลนัดจะรับสารภาพ ศาลตัดสินวันที่ 5 ปี จะคิดว่า ที่ตัดสินน้อย เพราะจะไม่ได้ขายยาบ้า

โดยตรงแต่รับจ้างชนมาให้ โดยไม่ได้เงินของกลาง ที่จะช่วยขนยาบ้าเพราะเจ้าหน้าที่เกษตรได้ช่วยจะปลูกถางป่า ไถสวนให้เพาะปลูกบนที่ดินฟรี และจะถูกขอร้องให้ทำ ที่จะต้องรับสารภาพ เพราะว่าของกลางอยู่ที่ จะไปจับคนบงการก็ไม่ได้ เพราะไม่มีของกลางที่เขา จะจึงรับชะตากรรม โดยไม่มีใครรู้ พอตีมีใครรู้ว่า จะถูกจับ จะจึงให้ไปบอกญาติมาเยี่ยมจะในทัณฑสถาน ๙ ลูก ๗ ที่อยู่กรุงเทพ ๙ ก็ส่งเงินทางธนาณัติมาให้ใช้เดือนละ 1,200 บาท นาน ๆ ครั้งจะมีเพื่อนบ้านมาเยี่ยม จะคิดว่า ตัวเองช่างโชคร้ายเหลือเกิน ไม่มีความสุขเหมือนคนอื่นเขา เพราะอยู่ข้างนอก จะเป็นคนขยันทำมาหากิน รับจ้างทุกอย่าง รวมทั้งขยันทำไร่ ทำสวน จนมีรถยนต์ 2 คัน มีบ้านอยู่

แต่พอออกจากทัณฑสถาน ๙ สามมีภรรยาใหม่ทำให้จะเสียใจ จะบอกว่าสามมีนับถือศาสนาคริสต์ จะต้องมีการเลือกว่าจะอยู่กับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง สามมีจะเลือกภรรยาใหม่ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้จะคิดมาก ต้องหาทางออกในทางที่ผิดและทำใจไม่ได้ จึงเดินทางไปกรุงเทพฯ เพื่อไปอยู่กับลูก ๗ แต่ก็ไปไม่ถึง ถูกตำรวจจับ จะอยู่ในนี้ทำใจได้พยายามที่จะลืมทุก ๆ อย่าง มีแต่ลูกกับแม่ซึ่งแก่แล้วที่เป็นห่วงอยู่ จะอยู่ในนี้เคยดูหมอดู หมอดูบอกว่าจะยังไม่หมดกรรม ต้องมาชดใช้กรรมในทัณฑสถาน๙ พอออกครั้งนี้ก็ไม่ได้เข้ามาอีกแล้ว เวลาตอนกลางคืนจะรับจ้างอยู่เวรชั่วโมงละ 10 บาท ซึ่งเจ้าหน้าที่จะต้องจัดเวรเพื่อไว้ดูแลผู้ต้องขังด้วยกัน บางครั้งจะนอนไม่หลับ จึงรับจ้างอยู่เวร๙ เกือบทุกวัน เอาเงินที่ได้มาซื้อของใช้ที่จำเป็น ชีวิตในนี้เรียบง่ายแคบ ๆ ทำให้จะได้เรียนรู้การช่วยเหลือ การพึ่งพาอาศัยกัน การสอนการใช้ชีวิต กลวิธีการเอาตัวรอดในรูปแบบต่าง ๆ ถึงแม้จะเห็นเพื่อนทำผิดตรงหน้าก็เป็นพยานไม่ได้ เพราะจะต้องถูกลงโทษโดยเจ้าหน้าที่ทั้งคู่ ทำให้มองเจ้าหน้าที่ในทัณฑสถาน ๙ บางครั้งก็ดีบางครั้งก็โหดร้ายในเรื่องของการทำโทษ บางครั้งทำโทษโดยใช้อารมณ์มากกว่า แต่ก็จะเข้าใจว่าคนทำผิดในทัณฑสถาน๙ มีจำนวนมาก ถ้าไม่ดูก็จะทำให้ผู้ต้องขังไม่กลัว ต้องทำโทษให้ดูเป็นตัวอย่าง ถึงจะได้หลบจำ เพราะเพื่อน ๆ ในทัณฑสถาน๙ ดื้อและร้ายกาจมาก ชอบขโมยของเพื่อน ๆ ด้วยกัน แม้กระทั่งชุดชั้นใน สบู่ ยา สระผม ขโมยได้ทุกอย่าง จับได้ก็ไม่รับสารภาพ ต้องลงโทษทั้งพยานและคนทำผิดจะบอกว่าจะไม่เคยทำผิดไม่เคยลักขโมย จะอยู่แบบผู้ต้องขังทั่วไป ไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนจะคิดว่าคงอีกไม่นาน ก็จะคงได้ลดวันต้องโทษจำคุก ถ้าจะไม่ทำผิดวินัยของทางทัณฑสถาน ๙

พอพ้นโทษแล้วก็จะไปอยู่กับลูก ๆ ที่กรุงเทพฯ ๙ สักระยะก่อนที่จะกลับบ้านบนดอย
เพื่อทำสวนทำไร่อาชีพดั้งเดิม และคิดว่าตัวเองจะอยู่ได้โดยไม่มีสามี ถึงแม้ว่าจะมีใครมาจีบหรือ
มาชอบก็ตาม เพราะเข็ดหลาบกับสามี และได้สัญญากับพระเจ้าว่าจะไม่ทำผิดกฎหมายอีก
ต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved